

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

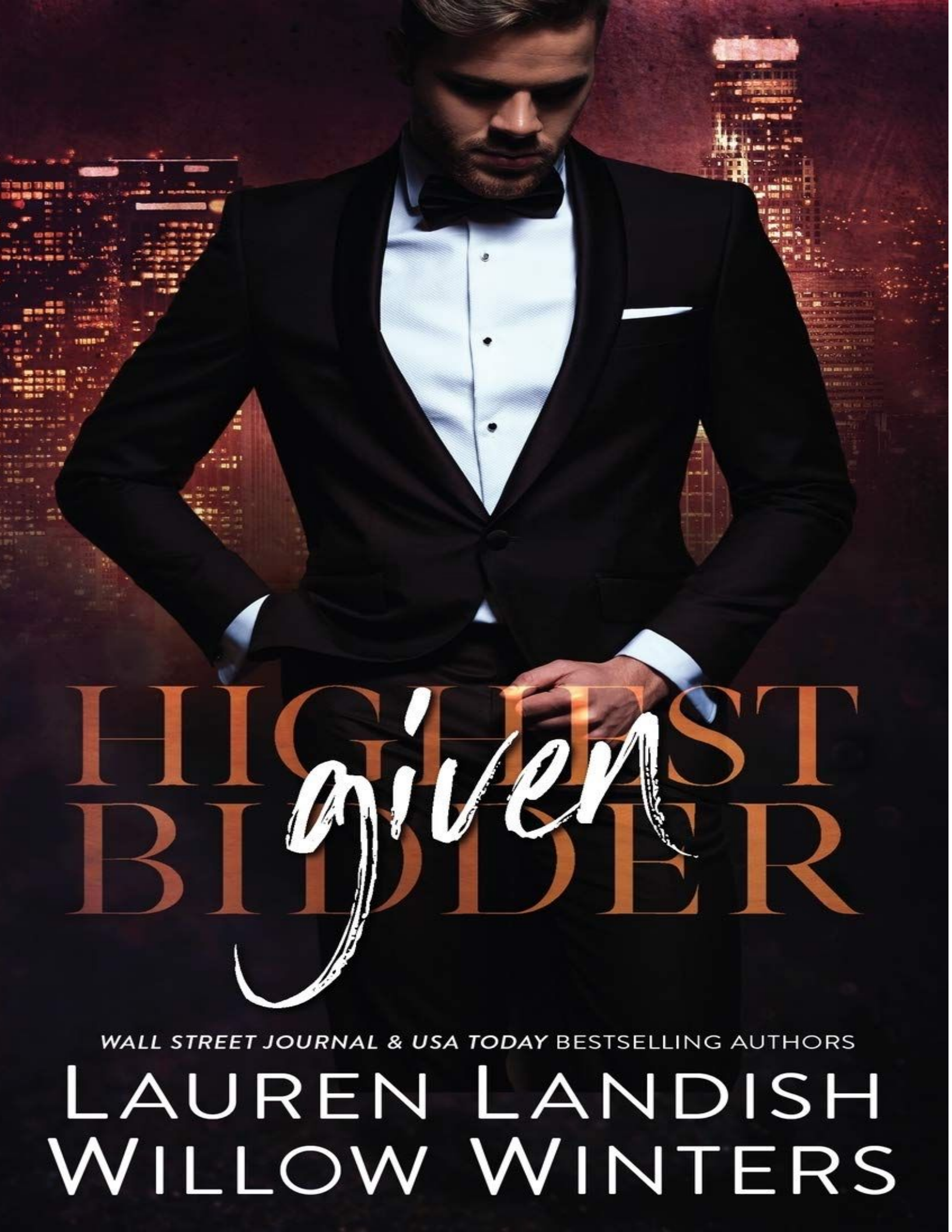
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIGHEST BIDDER

given

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VERİLDİ. KİTAP 4

OceanofPDF.com

PROLOJE

OceanofPDF.com

B Ellerimin ikisi de titriyor ve kanıma pompalanan adrenalin kaslarımı savaşmaya hazır hale getiriyor. Vücuda dik tutmak için şifonyerin kenarına tutunuyorum. Sadece nefes almam gerekiyor. A

Uzun ve yavaş bir nefes vererek gergin omuzlarımı indiriyorum. Omzumun üzerinden ona bakmadan önce boynumu kırıyorum. *Sevgilime.*

Hayatımda hiçbir şeyden kaçmadım. Ve şimdi de kaçmayacağım.

Ama *ondan* kaçmalıydım. Onu ilk gördüğümde çekip gitmem gerektiğini biliyordum.

Kontrolümü yok etti. İtibarımı mahvetti. O benim sonum olacak, bunu biliyorum.

Yatak odasının karşısından gelen yumuşak acı iniltileri beni çağırıyor. O kadar güzel kırılmış ki. Bana *ihtiyacı var.*

Çok ileri gittim ve bunu geri alamam.

Benim için gelecekler; polislerin yakında burada olacağından eminim. Suçluyum ve suçlayacak kimsem yok. Kanıtların hepsi burada ve hiçbir şeyi inkar edemem.

Hayatımda ilk defa bir çıkış yolu göremiyorum.

Başvurabileceğim kimse yok. Bana borçlu olan ve bunu düzeltebilecek kimse yok.

Ama onu istemeyi bırakamıyorum. Derimin altına girdi. Ve onun için savaşmayı bırakmayacağım.

Asla.

"Zander," diyor ve küçük sesi boğuk çıkıyor. Başı bir o yana bir bu yana savrulurken alnı sıkışıyor ve doktor derin

Sırtındaki kirpikler. Acı göğsümden yükseliyor; bedenimi kaskatı kesiyor. Nefes almaya çalışırken gözlerim yanıyor ve boğazım düğümleniyor.

Beline kadar soyunmuş, yüzüstü yatağa uzanmış, alt tarafı doktorun meraklı gözlerinin daha fazlasını görmesini engellemek için ince beyaz bir çarşafı zar zor örtülmüş.

Onun ne düşündüğünü biliyorum. Onu aldığımdan beri herkesin ne düşündüğünü.

Umurumda değil. Görmezden gelmesi için ona iyi para veriyorum ve o da tam olarak bunu yapacak. Hepsinin yaptığı bu. Tek istedikleri para ve bunun için her şeyi yaparlar.

Ama o değil.

Ebeveyn yatak odasını geçip ona doğru yürürken ağır adımlarım pelüş halı tarafından yumuşatılıyor. Ben yaklaşırken başını kaldırıyor, ama ben yaklaştığım anda yüzünü buruşturuyor ve sıkılmış dişlerinin arasından isteksiz bir nefes çekiyor.

Elimi hemen omzuna koyuyorum, temasımı yara olmayan yumuşak derinin küçük bir bölgesiyle sınırlı tutuyorum. ", " diyorum ve sesim alçak, hatta uyarıcı. Kendimden nefret ediyorum. Teselli etme yeteneğinden o kadar yoksunum ki, o... bu haldeyken onunla yumuşak bir şekilde konuşamıyorum bile.

"Özür dilerim," diyor Arianna sessizce, sesi boğuk geliyor.

Tenimin her santimetresinde bir ürperti dolaşıyor. Benden özür dilemesi için bir sebep yok. O asla yanlış bir şey yapmadı. Bunun başladığı ilk andan beri.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve boğazımda oluşan yumru sanki aşağı inerken hassas derimi çiziyormuş gibi hissediyorum. "Sorun yok." Sesimi yumuşatmaya ve içine olabildiğince sıcaklık katmaya çalışıyorum. Saçlarını yatıştırıcı darbelerle okşuyorum.

"Seni asla terk etmemeliydim," diye cevap veriyor Arianna, kelimeleri yavaşça ve gerçek bir pişmanlıkla çıkıyor.

. Eğer sadece dinleseydi bunlar .

Eğer bana *güvenmiş* olsaydı.

Ama bu benim hatam. Onun değil.

"Her şey yoluna girecek," diyorum usulca, çömelip gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getiriyorum. Bu bir yalan. Her şey yoluna girmeyecek. Bu tek gerçekten çok eminim. Her şey boka sardı.

Ama ona duymak istediği her şeyi söyleyeceğim. Onu kaybedemem.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, elim çenesini kavıyor ve başparmağım yumuşak teninde rahatlatıcı daireler çiziyor.

"Her şey yoluna girecek mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma. Gözlerimi açtığımda onunkilerin hâlâ kapalı olduğunu ve gözyaşlarının kızarmış yanaklarından serbestçe aktığını görünce kalbim paramparça oluyor.

Keşke ona her şeyi halledeceğimi söyleyebilseydim. Ama bu iyi değil. Ve bunu düzeltemem.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yalan söylemek bana çok kolay geliyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona. Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve muhteşem yeşil gözleri açılıp bana bakıyor. Bakışlarında çok fazla kırılma ve başka bir şey açıkça görülüyor. Beni uzaklaştırması gereken bir şey.

İlk başta bana verildiğinde onu almak bile istemedim. Reddetmeliydim.

Belki o zaman bile bana ne yapacağını anlamıştım. Kim olduğumu nasıl değiştireceğini ve uğruna çalıştığım her şeyi nasıl yok edeceğini. Beni parmaklıklar ardına koyduklarında her şeyi ortaya çıkaracaklar. Yolsuzluğu, parayı, tüm yalanları.

Bunu bilsem bile, her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı onu almakta tereddüt etmezdim. Elim yumruk yapıp kararlılığımı pekiştirdim. Hiçbir şeyi değiştiremesem bile, o hasta herifin teklifini yine de kabul ederdim.

O bana verildi. Artık
o benim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

I Ellerimi arkamda kavuşturmuş, ofisimin tavandan tabana penceresinden dışarı bakıyorum. Şehrin en yüksek üç gökdeleninden biri olan Penn Square'in en üst katında. Benim Bakışlarımın altındaki dünyaya düşmesine izin verirken parmaklarım Tag Heuer saatimin soğuk metalinde geziniyor. Omuzlarım dikleşiyor ve şehrin telaşı kanımda kolayca akıyor.

benim geliştığım, bu şehri yöneten anlaşmaları yaptığım yer.

"Beni dinliyor musun?" diye babamın sesi masamın üzerindeki hoparlörden dökülüyor ve dudaklarımın kenarları yukarı kalkarak sırtıyor.

"Öyleyim." Ondan öğrendiğim bir özgüvenle kolayca cevap veriyorum.

"Asla kabul etmemeliydin." Sözleri keskin ve sert. Ama haklıydı.

Gözlerim binanın hemen altındaki parka kayarken içimden derin bir oh çekiyorum. Babamın sözleri kanımı dondursa da onu duymazdan geliyor, parmaklarımı çıtlatıyor ve etrafta dolaşan insan zerrelerini izlemeye devam ediyorum.

Ailemizin adının düşmesini engelleyen *bendim*. *Onun* kötü yatırımları ve yanlış insanlara güvenmesi yüzünden iflas ediyorduk. Çenemi sıkarken dişlerim gıcırıyor. Evet, ben de batırdım ama onun kadar değil. Neredeyse on yıl boyunca zirveye çıktım ve mirasımızı yanımda taşıdım, sadece toplumun ve iş dünyasının elitlerinin gözünde tertemiz bir itibar yaratmakla kalmadım. Aynı zamanda bu şehrin alt tabakasını yönetenler için de bir korku yaratmak için çok çalıştım.

Güç sahibi pek çok adam var, ama hepsi birine borçlu... ve ben o kişi oluyorum. Babamın sesi ben bakışlarımı hareket ettirirken

sokaklara doğru. Babam hala tek bir hata için beni uyarıyor.

Daniel Brooks adında kötü bir yatırım.

O salak herifin bana çok borcu var, olması gerekenden çok daha fazla.

Ne kadar borcu olduğunu biliyordu ama yine de paramı kumarda harcadı. Bilmediğimi sanıyor... Ben *her şeyi* biliyorum. Para onun hesabından çıktığında ve doğrudan benim hesabıma geçmediğinde bunu ilk bilen bendim.

Bu zaman zaman olur. *Herkesin* bana borcu var ve ben de bundan hoşlanıyorum. Bana borçlu oldukları parayla arama bir şey girmesi an meselesi.

Umurumda değil; ben her zaman zirveye çıkarım ve önemli olan da budur. Para güç değildir, kaldıraçtır. Borçlu olmak güçtür. Gerçek güç. Ve ben bunu istiyorum. Sahip olduğum şey bu. Ama şu anda Brooks bir varlık değil ve alacağım olan yarım milyona yakın parayı bana nasıl ödeyeceğini bilmemin bir yolu yok. Çok büyük bir meblağ değil ama halka açık bir anlaşma. Birçok kişinin farkında olduğu ve bu nedenle ödenmesi gereken bir borç.

"Beni duydun mu?" Şehirden uzaklaşıp sert akçaağaç masama döndüğümde babamın sesi alçak, gözlerim bu ofisle birlikte gelen siyah kablolu telefona odaklanmış ve daralmış durumda. Modern dokunuşlarla çelişiyor ama hat takip edilebiliyor ve bunu bir ya da iki kereden fazla kendi avantajıma kullanabildim.

Telefonu tamamen kapatmak istememe rağmen "Evet," diye cevap veriyorum. Cevap vermesini beklemiyorum.

"Brooks bana mazur görülebilecek olandan daha fazlasını borçlu.

Değerinden fazlasını." Yerime oturdum, arkama yaslandım ve ayaklarımı uzun, sık masanın üzerine koydum. "yanına kâr kalmasına izin veremezsin."

Babam konuşurken

Otorite.

Brooks üst düzey bir yönetici olabilir ve dokunulmaz olduğunu düşünebilir, ancak alkolik, kumarbaz dejenere bana paramı öyle ya da böyle verecek. Ve sonra onunla işim bitecek. İstersem onu gömecek kadar gücüm var. Parmaklarımı sert ahşabın üstüne vurup düşünüyorum. *Rap, rap, rap* ritmik bir şekilde yankılanıyor ve beni biraz sakinleştiriyor.

Onu yavaş yavaş yok edebilirdim. Mali olarak çökertebilirdim ve onu mümkün olan her şekilde utandırabilirdim. Ama pek kimse bunun nedenini bilmez ve o, bu kadar zaman ve çaba harcanamayacak kadar zavallı biri. Hayır, sadece paramı alacağım ve onunla işim bitecek. Kendi kendini asar.

Sert bir vuruş geniş mekanda yankılanırken gözlerim ofis kapısına kayıyor.

Sırtımı deri koltuğa yaslarken "Girin," diye sesleniyorum ama kapının açılmasını beklerken parmaklarım masaya vurmayı hiç bırakmıyor. Charles kayıtsızlık maskesiyle içeri giriyor. Buna alışkınım. Yıllar önce yatılı okulda onunla ilk tanıştığımda, kara gözlerinin ardında daha fazlası olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi gerçeği biliyorum; gözlerine yansıdığını gördüğüm tek duygu öfke. Ya bu, ya da hiçbir şey.

Ve onun öfkesine hiçbir şeyi tercih etmem.

Kısa simsiyah saçları ve buna uygun gözleriyle Charles görüldüğü ölümcüldür. Benim alışık olduğum yaşam tarzıyla büyümedi ama onunla arkadaş olmaya özen gösterdim. Karşılıklı olarak faydalı oldu.

Konuşmasına fırsat vermeden telefona doğru başımı sallıyorum. Bakışlarımızı paylaştıktan sonra sessizce kapıyı arkasından kapatıyor, ofisimdeki tek ses yumuşak bir klik sesi.

"Seni daha sonra aramam gerekecek," diyerek öne doğru eğildim, telefona doğru konuştum ve telefonu kapatmaya hazırlandım, geri dönmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Konuşacak bir şey yok. Beni bir sonraki sosyal etkinlikte görecektim ve o zamana kadar bana vereceği tek şey bu borçla ilgili saçmalıklar olacak.

Charles karşımdaki koltuğa otururken sessiz. Bir dirseğini sandalyenin koluna koyarak, parmağını alt dudağına dayamış bana bakıyor.

Arkasındaki duvarı gece manzarasıyla ilgili büyük siyah beyaz fotoğraflar süslüyor. Ofisimdeki mobilyalar tamamen siyah ve beyaz, duvarlar ise açık griye boyanmış. Bir gözlemci için ofisim minimalist ve maskülen bir tasarıma sahipmiş gibi görünebilir. Bu doğru, ama daha da önemlisi bana yakışıyor. Soğuk ve sade. Saçmalıklara yer yok.

Lanet olası şişirilmiş fotoğrafları bile istemiyordum ama odayı normal gösterecek bir şeye ihtiyacım vardı. Tamamlanmış, hatta.

Telefonu kapattıktan sonra Charles nihayet "Bir sorunumuz var," dedi.

Aldatıcı olabilirim. Ağzımda gümüş bir kaşıkla doğduğum için şakacı ve çekici görünüyorum. Geldiğimi görmüyorlar. Ve müşterilerimin çoğunun benimle bir sorunu yok. En azından yasal olanlarla. Bir el sıkışma, bir gülümseme, para ve kâr alışverişi. Etkileşimlerimin yüzde doksanı bunlar. Ama diğer yüzde on, işte Charles burada devreye giriyor. Ellerimi kirletmem. İtibarım her şeydir.

Sosyal galalara ve iş açılışlarına katılmıyorum. Dirsek sürtmek ve doğru insanlarla birlikte görünmek umurunda değil. O

müşterileriyle arka sokaklarda buluşuyor. Herkesin bildiği kadarıyla, o bir ortak.

Hayatımdaki herkes sadece bir ortak. Ve bu asla değişmeyecek.

"Neymiş o?" Dudaklarım büyüleyici bir gülümsemeye dönüşürken ona soruyorum. Her zaman oradadır. Charles'ı etkilemese de bu sahte ifadeye engel olamıyorum. Bu rolü oynamayı öğrendim. Bana iyi para kazandırıyor.

"Brooks bir sorun," diyor ve koltuğunda öne doğru eğilerek masamdan bir kağıt ağırlığı alıyor. Küçük bir arduvaz küp, keskin kenarları olan ağır bir şey. Parmağını bir tarafında gezdiriyor.

Her ne kadar benim için bir tehdit olmasa da, böyle bir silahla neler yapabileceğini hayal edebiliyorum. Az önce söylediği şey karşısında gözlerimi ve güneş arkamızdan batarak odayı karartırken boynumu uzatıp tekrar büyük pencerelerden dışarı bakıyorum. Bir kişinin daha bana her şeyi berbat ettiğini söylemesine dayanamıyorum. Anlıyorum. Birinin bana bunu düzeltmek için bir çözüm önermesine ihtiyacım var, bariz olanı söylemesine değil.

"Yok artık," diyorum, gözlerinin benimkilerle buluşmasını bekliyorum. Sadece bir an sürüyor ve hareketleri duruyor.

"Onu öldürecek miyiz?" diye sordu bana.

Kanım soğuyor, vücudumun her santimetresine ısırıcı bir dalga gönderiyor. Zaman alıyor, damarlarımda yavaşça dolaşıyor. Ölümü hafife almıyorum. Birinin hayatına son vermek Charles için olduğu kadar benim için de kolay değil. O bu işin içinde büyüdü, kariyer yaptı; öldürmek onun için bir yaşam biçimi. Hepsini hak ediyor ve bunun iyi bir nedeni var, ama o işi bu kadar ileri götürmekte hızlı.

Koyu renk gözlerinin üzerimdeki hakimiyetini kırıyorum ve sol duvardaki büyük saate bakıyorum. Basit ve modern olduğu için üzerinde herhangi bir işaret yok. Sadece kontrast oluşturan siyah ibreleri olan büyük beyaz bir daire. Saniye ibresi ritmik ve mükemmel bir şekilde ilerliyor. Ses yok, ama sadece kendi kalp atışıyla senkronize olan yumuşak *tik, tik, tik* sesini hayal edebiliyorum.

Dikkatimi tekrar Charles'a vermeden önce gülümsememin bir anlığına solduğunu hissederek dilimi tıklıyorum.

"Kime verdi?" Ona sordum. Brooks'un hesabında para vardı. Danny Brooks'a yatırımı borç verdiğimde değerinin ne kadar olduğunu biliyorum. Yapması gerekeni yapmış olsaydı, iyi bir getirisi olmalıydı.

Charles kaba ve kalın bir sesle, "Bir bahisçi," diye cevap veriyor ve kayrak kağıt ağırlığını masama geri koyuyor.

Göğsümden mizahsız bir kahkaha yükseliyor.

"Sanırım bahisçinin bacaklarını kırmasının senin ona yapacağından daha kötü olduğunu düşünüyor," diye ekliyor Charles ve sonra boynunu kırıp koltuğuna rahatça yerleşiyor. Muhtemelen haklıdır. Sözleşmelerle çalışan bu adamların çoğu, bir anlaşmazlığı yasal sistemleri kullanarak çözeceğini düşünüyor.

Eminim Brooks onu dava edeceğini düşünüyordur. Ama bu çok zaman alır ve kötü bir örnek oluşturur. Bu benim lekesiz itibarımı da zedeler. Mahkeme salonlarına adımımı atmam. Dava açmak ya da gazetede bir şeyler yazmakla ilgilenmiyorum.

Biri bana ödeme yapmadığında, paramın karşılığını fazlasıyla aldığımdan emin olurum. Geçmişte benden ve borçlarından kaçmaya çalışan düzinelerce adamı düşünüyorum. Yine de kaçamazlar. Yasaların arkasına ya da gölgelere saklanamazlar; *ben ikisine de sahibim*.

"Peki, ne yapacaksın?" Charles beni şimdiki geri çekerek soruyor.

Koltuğumda doğruluyorum ve yüzümde o kaygan gülümsemeyi hissederek ona yaklaşıyorum. Kanım ısınıyor ve ortaya çıkan adrenalin beni ateşliyor. Yavaş ama kararlı bir şekilde konuşuyorum, Charles'ın affetmeyen bakışlarına sertçe bakarak, "Danny Brooks hakkında her şeyi bilmek istiyorum," diyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

"T

Tavşanlar, dildolar ve pulsatörler vardı," diye devam ediyor Natalie utanmadan, fırçasını duran artık kirli su dolu bardağa bırakırken. Elinde

Koltuğundan kalkıp geri çekilerek yaptığı işi incelerken yüzünde asimetrik bir sırıtış beliriyor. "*Harikaydı*," diyor ve tuvaline bakarken gülümsemesi kaybolmuyor.

Fırçamın ortasına vurmayı bırakıp ona bakıyorum ve sorgulayan bir kaşımı kaldırıyorum. Üzerinde eski boya lekeleri olan soluk mavi tulumuyla bile Natalie çok güzel görünüyor. Kendine güvenle birlikte gelen doğal bir güzelliği var. Yandan kısa kesilmiş koyu kahverengi saçları kollarını kavuşturup başını sallarken dalgalanıyor ve öne doğru bir adım atıp parmağıyla tuvalindeki küçük bir noktayı lekelediğinde kahverengi gözleri açılıyor. Gülümsemesi, ayarlamadan memnun kalana kadar sadece bir anlığına kayboluyor.

Rahat bir iç çekiyor ve bakışlarımla buluştuğunda gözleri parlıyor. Ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ama kendi tuvalime bakarken onun bakışlarından kaçınıyorum. Bütün gün berbat bir ruh hali içindeydim. Resim yapmanın beni neşelendireceğini umuyordum. Ama şimdiye kadar tek yaptığım, resmin ne kadar karanlık olduğu yüzünden gerçekten ağlayan bir salkım söğüt çizmek oldu. Bunu düzeltmenin mümkün olmadığını anladığımda kaşlarım çatıldı.

var bilmiyorum.

"Pulsatörler, ha?" Gönülsüzce sordum. "Bu yeni bir şey." Fırçamı bardağın içine bırakırken başımı sallıyorum, ilerleme kaydedememiş olmaktan dolayı dehşete düşüyorum.

Saçımı omzuma atıp uçlarını döndürüyorum ve o devam ediyor: "Evet, kukuna giren ve titreşen küçük bir top." Natalie'ye bakıyorum, söylediklerini yavaşça değerlendiriyorum. Şükürler olsun ki ev arkadaşım o. Şehir merkezinin ortasında iki yatak odalı bir daireyi birlikte paylaşıyoruz. Masrafları katlanılabilir kılmak için kirayı bölüşüyoruz. Ama bundan da öte, o yıllardır benim arkadaşım. Onu kendimden uzaklaştırdığım karanlık zamanlarda bile. Yeniden bağlandığımızda her şeye kaldığımız yerden devam ettik.

Şu anda, dün gece gittiği seks oyuncağı partisi umurumda değil.

"Kulağa... eğlenceli geliyor." derken onun heyecanını bir nebze olsun toplamaya çalışarak boğazımı temizliyorum.

Natalie suratını asıyor, gözleri endişeyle kararıyor. "Sorun nedir, Ari? Senin şeyleri düşününce," diyor, beni merakla süzerek, "böyle bir şeyin tam sana göre olacağını düşünmüştüm."

Bok gibi hissediyorum ama sadece yalnız kalmak istiyorum. "Kendimi kötü hissediyorum. Sadece yorgunum." Fırçayı kirli bardağın içinde döndürerek kıldadaki boyanın bir kısmını temizliyorum. Başımı kaldırmadan, bulanık suya bakarak konuşuyorum: "Sanırım biraz güneşe ya da başka bir şeye ihtiyacım var." Buraya gelip bana katılmasını beklemiyordum ama ona hayır demeyecektim. Natalie'nin kaşları çatıldı ve sonra yanımdan geçip yatak odamın kapısına doğru baktı. "Bu kadar moral bozucu olduğum için özür dilerim Nat," dedim ve ona zayıf bir gülümseme gösterdim. "Sanki yatağın ters tarafından uyanmışım gibi hissediyorum."

Nat uzun bir süre bana bakıyor, yanağının içini çiğniyor ve sonunda, "Senin için biraz endişeleniyorum, Ari," diyor. Sesi narin ve temkinli ama öyle olmasına gerek yok. Ben iyiyim. Daha önce olduğum yerde değilim.

Endişesini geçiştirdim. "Endişelenme. Ben iyiyim." Tuvalime başımı salladım. "Bırak da şunu bitireyim." Dudaklarımı büzmeden önce bir dakika boyunca resme bakıyorum. Muhtemelen çöpe atmalıyım ya da her şeyi beyaza boyayıp baştan başlamalıyım.

Nat bana şüpheyle bakıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, boya fırçamı tekrar elime alıyorum ve kıllarını bardağın kenarına bastırarak suyun çoğundan kurtuluyorum. "Evet. Bana partiden biraz daha bahset," diyorum, konuyu tekrar onun tercihi olan sekse çevirmeye çalışarak. "Kulağa çok eğlenceli gibi geliyor."

Nat başını sallıyor ama az önceki coşkusu azalmış, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Olumsuzluk yaymaktan nefret ediyorum.

Bakışlarını tamamen kaçırıyorum, tuvalin arka planına biraz beyaz boya eklemek için kollarımı yukarı itiyorum. "Öyleydi. Şu anda bir bonus var-" Nat duraklıyor ve koluma uzanıyor, parmakları dirseğimin hemen altına dolanıyor. O kadar güçlü kavırıyor ki neredeyse beni geriye doğru çekecek. "Koluna ne oldu böyle?" Bu bir soru olmasına rağmen, koluma dehşet içinde bakarken sözlerinin altında bir suçlama yatıyor.

Kahretsin. Dişlerimi sıkarak ve biraz sinirli hissederek onun elinden kurtuluyorum. Biraz da utanarak. Kalbim hâlâ boğazıma düğümlemiş durumda ve bir an için cevap veremiyorum. Onun yargılamasını hissediyorum.

Cevap vermek, bir yalan uydurmak, bir savunma yapmak için dudaklarımı aralıyorum ama sonra kapatıyorum. Nat çürükleri daha önce de görmüştü. Bu yeni bir şey değil. Nereden geldiklerini biliyor ve benim rızamla orada olduklarını da biliyor. Bu sadece bir sapkınlık.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım kurudu. Bunu bana yapmasından nefret ediyorum.

Beni suçlu hissettiriyor.

Nat ellerini kalçalarına koyuyor ve ben cevap vermeyince bana ters ters bakıyor. "Eee? Sakın bana bunun Danny ile oynamayı sevdiğiniz bir oyun olduğunu söyleme," diyor ama sesi acıyla çatlıyor. Koluma bakarken burun delikleri alevleniyor. "Buna inanmıyorum. Bu sefer değil." Bir onu önemseydiği için seviyor. Başka bir yanıma ise siktirip gitmesini istiyor. Bu meselenin etrafında dönüp durduk. Her şeyle böyle başa çıktım. İşe yarayan tek şey buydu. Ya da eskiden işe yarardı.

Adını anmak bile tüylerimi diken diken ediyor ve eskiden hiç olmadığı kadar endişelenmeme neden oluyor. Danny olmasaydı, burada olamazdım. Hayatımın en kötü döneminde bana yardım etti, beni yutmak üzere olan karanlıktan kurtardı. Böyle hissetmem için hiçbir sebep yok ama hissediyorum. Korkuyorum.

Kolumu aşağı çekiyorum, nefes almaya odaklanıyorum ve onu görmezden geliyorum. Onunla konuşmam gerek. Ben onun gibi bu yaşam tarzını sevmiyorum. Bir süre işe yaradı, yani denemekte haklıydı. Sadece bunu yapmaya devam etmek istediğimden emin değilim.

Ama ona borçluyum. O da durmak istemediğini açıkça belirtti. Cinsel bir zevk olmasa bile. O benim erkek arkadaşım değil. Sadece ustam. Acıdan kurtulmak için ihtiyacım olan rahatlamayı sağlıyor. Ama artık işe yaramıyor. Ne değişti bilmiyorum.

"Bir şey yok," diyorum aceleyle, gittiği yolu kesmek için hızlıca.

"Hiçbir şey mi?" Nat inanamayarak sorar. "Bu hiçbir şeyden çok daha fazlası gibi görünüyordu."

Onu rahatlatmak için sahte bir gülümseme takınıyor, içimi kemiren endişeyi gizlemeye çalışıyorum. "Ama değil, güven bana. Gerçekten, önemli bir şey değil." Boğazım düğümlenirken ve göğsümde bir boşluk hissederken yalan söylüyorum, "Aslında hoşuma gitti."

Natalie uzun süre bana bakıyor, iri kahverengi gözleri yüzümde geziniyor, dürüstlük arıyor.

Sonunda başını sallıyor ve o anda bir rahatlama dalgası hissediyorum. Onu kaybedemem. Başka kimsem yok. *Danny'den başka kimsem yok.* Onu artık istemesem bile. Ama o şekilde değil. Onu hiç *böyle* istemedim. "Bunun olması gerektiğini biliyorum," Nat tekrar kapıya bakarken nefes alıyor ve elini havada sallıyor, "aranızdaki şey, ama ben bunu asla anlayamayacağım. Ve açıkçası bu beni çok korkutuyor."

Onu suçlamıyorum. Çoğu insan anlamaz. Aslında, tanıdığım hiç kimse anlamıyor. Bunu neden istediğimi bile hatırlamıyorum. Beni iyileştireceğini söyledi ve bir şekilde iyileştirdi de. Ama farklı bir şeye dönüştü ve artık iyileşmek gibi gelmiyor. Başka bir şeye dönüştü. "Ama seni mutlu ediyorsa ve sevişiyorsan, sanırım önemli olan tek şey bu," diye mırıldanıyor Natalie, belli ki üzgün, ama en azından rahat bırakıyor. Sevişmiyorum, yine de ayrıntıları bilmek zorunda değil. Bunu düzelteceğim. Danny'ye artık onu istemediğimi ve onsuz da iyi olduğumu söylemem gerekiyor. Gerçi iyi olup olmadığımı gerçekten bilmiyorum. Yine de onunla konuşacağım... yakında. Bunu düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum. Danny benim için çok şey yaptı; ona hayatımı borçluyum. Şikayet etmek istediğim için kendimi nankör hissediyorum ama artık hayatıma devam etme vaktim geldi.

"Belki bir ara sen de denemelisin," diye şakacı bir şekilde öneriyorum, tonu yumuşatmaya çalışıyorum ama hemen pişman oluyorum.

Natalie başını şiddetle sallıyor. "Kesinlikle hayır. Ben pulsatörlü vanilya seksimi seviyorum, çok teşekkür ederim. O garip şeyleri sana bırakıyorum. "Kuru bir kıkırdama çıkarıyorum ama midemin çukurunda kıpırdanan duyguları atlatamıyorum. Bu M/s ilişkisini kabul etmiştim, hatta zaman zaman bunu istemiştim. Ama şimdi nasıl çıkacağımı bilmiyorum.

"Ari?" Nat soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Gözlerimi yeniden onun yüzüne odaklıyorum. "İyi olduğuna emin misin, Hun?" Kelimeler dudaklarımda. Ona şu anda nasıl hissettiğime dair her şeyi anlatabilirdim. Bunu yapmak göğsümden bir yükün kalkması gibi olurdu. Sonunda hayatımda gerçekten neler olup bittiğini anlatabileceğim birine sahip olacaktım. Ama ben öyle yapmıyorum.

"Ari?" Cevap vermeyince Nat bastırıyor. Ona gülümsüyorum ve "İyiyim," diye cevap veriyorum, oysa içten içe iyi olmadığımı biliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

T Parker iş süitinin bitişiğindeki on katlı büyük garaja park ettiğimde Mercedes adeta mırıldanıyor. Buraya ilk kez gelmiyorum. Buranın sahibi değilim ama bir sürü Bu binadaki masaların arkasında oturan adamların.

Ve bu pislüklerden biri de Danny Brooks.

Beton zeminde girişe doğru yürürken arabanın kapısı tıkırdayarak kapanıyor ve alarm ötüyor.

Karşılama görevlisi başını bana doğru sallayıp otomatik kapıları arkasından açarken dudaklarıma gelişigüzel bir gülümseme yayılıyor. "İyi akşamlar efendim," diyor her şeyden çok rahatlatıcı olan hırıltılı bir sesle. Gri saçları, yeleğiyle uyumlu tüvit şapkasının altında zar zor fark ediliyor. Bana genişçe gülümserken, soluk mavi gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar toplanıyor.

"İyi akşamlar," diye kibarca karşılık veriyorum ve adımlarımı rahatça atarak doğruca binaya giriyorum. Cilalı mermer zeminler ve bembeyaz duvarlar ile pırıl pırıl çelik çerçeveli tavanlar içeriyi çok daha aydınlık gösteriyor. Işığın her zerresi her yüzeyden yansıyor. Topuk sesleri, insanların gevezelikleri ve odanın ortasındaki büyük fiskiyenin kenarından dökülen su sesleri duyularımı hemen dolduruyor.

Saat neredeyse beş, paydos saatine yakın ve bir Cuma günü için ana lobi şimdiden oldukça boş. Ama Brooks'un hâlâ burada olduğunu biliyorum. Charles onun rutinini biliyor. Bunun için işe yarıyor ve yaptığı işte çok iyi.

Ellerim ceplerimde ve yüzümde mutluluk ifadesi, doğruca uzak duvara yöneliyorum. Her zaman gülümse. *Neyin peşinde olduğunu merak etmelerini sağla.* Annemin bir keresinde bana söylediği sözleri hatırlıyorum. O zamanlar bunun

oynak... mutlu olduğunu düşündüğümde. Sözlerinin ardındaki karanlığı çok sonraları öğrendim. Ta ki çok geç olana kadar.

Asansörün kapıları açılır ve gri takım elbiseli bir adam boynundaki siyah kravatı gevşetip diğer elinde evrak çantasını tutarak dışarı çıkar. Arkasından iki kadın çıkıyor, yakın yürüyorlar ve kısık sesle konuşuyorlar. Boş arabaya girdiğimde, hep bir ağızdan güldüklerini duyuyorum, ancak kapılar kapanıp beni yalnız ve sessiz bıraktıklarında kahkahaları sönüyor.

Yirmi altıncı katın düğmesine basıyorum, numaranın etrafındaki halka parlak yeşil renkte yanıyor ve anında yukarı çıkıyorum. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bunu her gün yapmıyorum; aslında nadiren yapıyorum. Neredeyse hiç iş ortaklarıma baskı yapmam gerekmiyor. Bana ve parama bulaşamayacaklarını bilmelerini sağlamak bir yana.

Bu durumdan hoşlanmıyorum ama bu bir gereklilik. Eğer bir adamın sizi itip kakmasına izin verirsiniz, diğerleri de sizi itebileceklerini bilirler. Ve bu olamaz. *Asla.*

Düşmek için sadece bir kez gerekir. Sizi yere serip paramparça etmeleri için tek bir şans. Anneme olduğu gibi. Çatlakların arkasını görmelerine izin verdi ve bir daha asla toparlanamadı.

Ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum. Hâlâ ince deri eldivenler giyiyorum. Mart ayının bu erken günlerinde giyilmesi pek de alışılmadık bir durum değil. Ama binanın içi sıcak. Ve onları giyerken görülüp şüphe çekmeme gerek yok.

Ding.

Yirmi altıncı kat beklediğimden daha hızlı geliyor. Gösteri zamanı.

Sağ tarafımdaki iki ofis alanının önünden geçerken elbise ayakkabılarım sert arduvaz zemine çarpıyor. Ofislerin büyük cam cephelerinin önünden rahatça geçerken omuzlarım dik. Hepsi neredeyse aynı görünümde, düzgünce sıralanmış cam kutular. Her biri bir çeşit mesleğe ev sahipliği yapıyor. Aniden duruyorum ve 2614'ü gördüğümde topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Kanım ısınıyor, kalbim çarpıyor ve herkesin gözlerimdeki ateşi görebildiğinden emin olsam da, yüzeyde her zaman olduğum adamım. Tehditkâr olmayan, mutlu. Dünya umurumda değil.

Resepsiyon görevlisine gülümserken ellerimi ceplerimde tutuyor ve topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Tilsimi yerinde kalmaya zorluyorum.

"Bay Payne," diye selamlıyor ofisin önünde, küçük beyaz bir masanın arkasındaki genç kadın ayağa kalkarken, nihayet gözlerimi üzerinde hissedince. "Ceketinizi alabilir miyim?" diye soruyor kibarca, elini uzatmaya başlamıştı bile.

Buraya daha önce de birkaç kez geldim ama ilk kez kim olduğumu hatırladı.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum kolayca. "Benim bir randevum yok. Sadece Bay Brooks'u gitmeden önce yakalamayı umuyordum." Sanırım kadının adı Delores. Bundan neredeyse eminim. Gözlerim masasının üzerindeki isme kayıyor ve orada kalın harflerle yazılmış olduğunu görüyorum. "Yine de minnettarım, Delores." Adının kullanılmasıyla yüzü aydınlanıyor. "İçeride olup olmadığını biliyor musun?" Soruyu hafifçe ondan yana dönerken soruyorum, vücudumu o tarafa doğru yöneldiğimi anlayacağı şekilde açıyorum.

"Öyle," diye mutlu bir şekilde başını sallıyor ve sandalyesini geriye çekerek oturuyor.

"Harika bir hafta sonu geçirin" diyorum, başımı eğiyorum ve o "Size de Bay Payne!" diye seslenirken yürüyüp gidiyorum.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, görüş alanımdaki her şey daralıyor. Ayakkabılarımdan ince, ucuz halıda çıkardığı ses, kulaklarımda çınlayan beyaz gürültü tarafından bastırılıyor.

Kapısının önünde durduğum anda, yüzümdeki bütün ifade kayboluyor. Kapıyı bir kez çaldım ama yanıt beklemedim. Bunun yerine kapıyı açıp içeri giriyorum ve ellerimi tekrar ceplerime sokarken kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Önce şaşırmış ama sonra sinirlenmiş gibi görünen Danny Brooks'a bakıyorum.

"Beni duyup duymadığınızdan emin değilim Bay Payne," diye konuşmaya başladı Brooks, gözleri benim üzerimdeyken, ama sonra tekrar ekranına baktı ve yazmaya başladı, sesine eşlik eden küçük tıklama sesleri vardı, "ama şu anda meşgulüm."

"Mesajını aldım," diyorum ona ellerim hâlâ saklıyken.

Brooks başını kaldırıp bana bakmıyor bile, başı hâlâ eğik, bilgisayarda bir şeyler yazıyor ve bana cevap vermek için hiç duraksamıyor. "Randevu almanız gerekecek," diyor ve beni başından savarken sesi alçak çıkıyor. Ortakların benimle ilk tanıştıklarında ve benimle işlerini bitirmeden önce bunu yapmaları kolaydır.

Yavaşça masasının yanına doğru yürüyorum ve ancak o zaman duruyor, parmakları tuşların hemen üzerinde geziniyor. Sırtının alt kısmı ince deri koltuğa baskı yapıyor, daha dik oturup sonunda beni onaylarken koltuk gıcırdayıyor. "Evet, beklediğimden biraz daha uzun sürecek." Sanki onu rahatsız ediyormuşum gibi burnunun sıkıyor. Sanki sadece varlığım bile ona gereksiz bir sıkıntı ya da baş ağrısı vermiş gibi.

Onu hafife almaya devam ettikçe yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Be

n. "Ödemeyi yapamayacak ?" Ona soruyorum, her ne kadar soru, bir ifade değil. Ayaklarım yavaşça hareket ediyor, sabit adımlar atıyorum, masasının etrafında dönüyorum ama yine de birkaç adım uzakta duruyorum, duvara rahatça yaslanırken tehditkar görünmüyorum.

"Sanmıyorum." Bir ya da iki kelime yazdıktan sonra bana sinirli bir bakış atıyor ve koltuğunda dönüp bıkkın bir şekilde iç çekiyor. "Sizin için ne yapabilirim Bay Payne?" diye soruyor küçümseme dolu bir sesle.

Bu ironiye bayılıyorum. Ama onun gibi adamlar böyle davranır. Sanki size sahiplermiş gibi davranırlar. Oysa gerçekte hiçbir şeyleri yoktur ve *siz* onlara sahipsinizdir.

Omuz silkiyorum ve soluma bakıyorum. Küçük penceresinin panjurları kapalı, bu yüzden ofis oldukça karanlık ve aynı zamanda sessiz. Neredeyse mükemmel. Ama duvarlar ince. Neyse ki Cuma günü saat beşi geçiyor ve Bay Brooks'un etrafı boş ofis alanlarıyla çevrili.

Düzgün bir tempoyla konuşurken ona yaklaşıyorum. "Ödeme neden gecikti?" Sanki merak ediyordum gibi soruyorum. Sanki anlaşmamızdan dönmek kabul edilebilir bir şeymiş gibi. Sanki geri ödeyemeyeceği yarım milyonu sokağa atmak sorun değilmiş gibi.

Herif benimle alay ediyor ve gözlerini deviriyor.

Elimi cebimden çıkarıp kafasının arkasından tutarak masaya vurmakta tereddüt etmiyorum. Bir kez, sonra tekrar. Kan yok; burnu sert ahşap yüzeye bile çarpmamış, sadece alnı.

Onu yakasından tutup yüzü benimkinin hemen altına gelecek şekilde yukarı çektiğimde sadece başı dönüyor. "Bu kesin bir bahis miydi?" Ona soruyorum, sesim alaycı. Kaslarım gergin ve sarmal. Gerginim ve artık kırmızıdan başka bir şey görmüyorum.

"Zander-" diye başlıyor ve benim adım gergin bir yalvarışa dönüşüyor.

Brooks konuşmaya başladı ama devam etmesine fırsat vermedim. Onu geriye doğru itiyorum, dizlerinin arkası sandalyeye çarparken sandalyesi yerde yuvarlanıyor. "*Kesin* bir şey yok." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından itiyorum.

En azından saygı gösterseydi iş bu noktaya gelmezdi. Onun parası değildi ki sokağa atsın.

Sırtını duvara yasladığımda kavrayışım sıkılaşıyor, omurgasını alçıpana çarpıyor ve kuvvetten çökertiyorum. Sol elim yumruk olurken dişlerim sıkılıyor ve böbreğine bir darbe indiriyorum. Kaslarım geriliyor ve içimden adrenalin fişkırıyor. Başım hafifliyor; nefesim ağırlaşıyor.

Dudaklarından yüksek sesli bir homurtu dökülüyor, ta ki ben elimi boğazında sıkana kadar, kanının yüzeyin hemen altında hızla aktığını ve boğazının ağırlığının kaba kuvvetine boyun eğdiğini hissediyorum. Her iki eli de anında boynundaki elime uzanıyor, kör tırnakları elimdeki eldiveni tırmalıyor. Ama faydası yok. Bu mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alana kadar bırakmayacağım.

Kulağına yaklaştım ve sıkılmış dişlerimin arasından tısladım, "Nisan'ın yirmi beşine kadar hepsini bana ödeyeceksin. Yoksa seni yok ederim." Gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum. Süt beyazı gözlerinin kenarları kırmızıya dönmüş, yüzü kırmızının daha parlak bir tonuna bürünmüş ve elleri hâlâ beni kavramaya çalışıyor. Dehşet dolu gözlerini bir süre daha tuttuktan sonra onu bırakıyorum.

Elimi sallayarak kapıya doğru hızla yürürken ve içimde kendini serbest bırakmak için yalvaran gücü görmezden gelirken onu orada bırakıyorum, yerde yığılmış bir şekilde hava almaya çalışıyor. Dövüşmek için yalvarıyor.

"Bekle, bende isteyebileceğin bir şey var," diye sesleniyor Brooks boğuk bir sesle. Sözleri beni adımımın ortasında durduruyor ama bir an için onu görmezden gelip kapı kolunu çevirerek devam ediyorum.

"Paramı istiyorum Brooks. Başka bir şey almayacağım," diyorum ona kararlı bir şekilde.

Ben kapı aralığında dururken gözleri karanlık bir şekilde bana bakıyor.

"Kulüpte en çok neyi sevdiğini biliyorum," diyor ve sonra fark edilir bir şekilde yutkunuyor, yumuşak, hastalıklı ses kulaklarımı doldururken kendini düzeltiyor, hala duvara yaslanıyor.

"Kulüp mü?" Düz bir şekilde soruyorum, yüzümde duygu ya da ilgi yok.

"Kulüp X," diyor yüksek sesle ve net bir şekilde. Bu isim kanımı donduruyor. Oraya sadece yatırımlarımı izlemek için gidiyorum, sadece gösteriş için. Bunun ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmiyorum ve bir nedenden ötürü hiçbir etkinliğe katılmadım.

"Köleleri sevdiğini biliyorum." Gözlerim kısılıyor ve bu herifin soluk borusunu ezmeden önce ayaklarımı sabit tutmam gerekiyor. Brooks devam ediyor, "Ama çok fazla yok. Benimkini al... bir aylığına."

Sonunda topuklarımın üzerinde hafifçe geriye doğru hareket ederken ve kapıyı daha geniş açarken kalbim göğsümde yüksek sesle atıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor, böylece bu pisliği bırakıp hayatıma devam edebiliyorum.

"Aydın yirmi beşine kadar vaktin var," diye yineliyorum ve ona arkamı dönüyorum.

"O zaman onu istemiyorsun?" diye soruyor hafif bir güvensizlikle ve bana doğru tek bir adım attığını duyduğumda hızla ona dönüyorum. Gözlerim onunkilere kilitlendiği anda donup kalıyor.

"Hayır," diyorum sesimde bir ürpertiyle. "Bana olan borcunu ödeyeceksin-"

"O zaman açık artırmaya çıkacak." Soğuk bakışlarım karşısında geri adım atmaz sertçe başını sallıyor. "O parayı sana zamanında getireceğim. Üç yüz bin geliyor. Geri kalanı için iyi. Öyle olduğunu biliyorum."

Onun bu itirafı kanımda öfke ve adrenalin pompalanmasına neden oluyor. "O *senin* paran değil," diye cevap verdim.

Hafifçe omuz silkiyor, bana ödeme yapmanın bir yolunu bulduğu için artık daha rahat görünüyor. "O benim. Ona ne söylenirse onu yapar."

"Aydın yirmi beşinde Brooks," diyorum son bir kez, dönüp giderken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp ceplerime sokarken gergin ve tedirginim. Adımlarım normalden daha büyük, ne kadar saklamak istesem de öfkem belli oluyor. Sıraların arasından geçerken beni görebildiklerini biliyorum. Gerçek beni, ama şu anda bunu bastıramıyorum. Sadece daha hızlı hareket edebilir ve arkamı dönüp gerçekten pişman olacağım bir şey yapmadan gidebilirim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

W

Hack!

Başım geriye doğru düşerken dudaklarımdan boğuk bir
çığlık kaçıyor, batan acı kıcıma yanaklarıma
hücum ediyor,

Sırtımın alt kısmına doğru yayılıyor ve uyluklarıma doğru iniyordu.

Sikeyim. Acıyor.

Yüzüm sıkı bir acı maskesine bürünmüş, yakıcı artçı şok dalgasına dayanmaya çalışırken nefesim kısa soluklarla çıkıyor. Endişelerimi Danny'ye vermeyi hatırlamaya çalışıyorum. Rahatlamaya ve acının sonunda bana zevk vereceğine dair ona güvenmeye. Her şeyin bir nedeni var. Her şeyin bir nedeni var ve ben bunu hak ediyorum, ama sonunda her şey yoluna girecek.

Eskiden kendime bunu söyledim ve geçmişte bu beni rahatlatırdı. Hatta zaman zaman bunu dört gözle beklerdim. Bunu hak etmişim ve sonuçta üzerimden bir ağırlık kalktı. Özgürleştiriciydi. Ama şimdi değil. Artık sadece zihnimi uyuşturan bir ıstırap.

Hareketi hissettiğimde kalbim küt küt atıyor. Ve bir tane daha için hazırlanıyorum.

Ama gelmiyor.

Danny'nin olduğunu duyabiliyorum, derin ve düzensiz nefes alıyor, sanki uyutulması gereken vahşi bir hayvanmışım gibi beni takip ediyor. Ama bunu yapmasına gerek yok. Duvara zincirliyim, ellerim başımın üstünde kelepçeli, çıplak kığım arkamda, ona tam erişim sağlıyor. Bunu yapmaktan hoşlanıyor. Vuruş beklentisi yaratmayı seviyor ama hiç beklemediğim bir anda vurmuyor.

Bundan nefret ediyorum. Bir sonraki darbesini beklerken, bu zamanlarda ne düşündüğümü hatırlayamıyorum. Onları hatırlamıyorum. *Böyle değildi.*

Acı içinde bekliyorum, uzuvlarım gergin ve terli, ne zaman olduğunu bilmesem de bir sonrakinin geleceğini biliyorum. Ayak seslerinin sağıma doğru ilerlediğini duyuyorum.

ve sonra soluma. Sonra onu tam arkamda hissediyorum. Nefes alışının sesi kulaklarımı dolduruyor ve kalbim daha hızlı çarpıyor. Geliyor. Her şey sessizleşiyor.

Bir damla ter alnımdan, burnumdan, çenemden aşağı akıyor ve aşağıdaki pelüş halıya düşüyor. Beklerken kalbimin göğsümden fırlamak üzere olduğuna yemin edebilirim, o kadar yüksek sesle çarpıyor ki duyduğunu biliyorum. Zincirleri kavrarken başımın döndüğünü hissediyorum, kendimi olacılara hazırlıyorum.

"Kendini tutuyorsun," diye sesleniyor arkamdan. Sözleri karşısında bedenim gevşiyor. *Gevşiyorum.* Beni çok iyi tanıyor. "Teslim olmalısın," diyor bana.

Başım utanç içinde. Bu benim hatam. Eskiden buna hazırdım, ona acımı vermeye istekliydim ve bu beni daha iyi hissettirirdi.

Hayvani bir homurtu havayı yarıyor ve ardından birden fazla kırbaç sesi geliyor.

Boğazımdan acı dolu bir çığlık kopuyor. Acı varlığım haline geliyor, kığım, kalçalarım ve belim dizlerimi bükecek kadar güçlü bir acı yayıyor. Vücudumun tüm ağırlığı yere doğru çekilirken sert dökme demir kelepçeler derimi sıyrıyor, ellerim başımın üzerinde gidebildikleri yere kadar uzanıyor.

Acımasız metal derime saplanırken acımı susturmaya çalışıyorum. Danny arkamda, nefes alış veriş öncesinden daha ağır ve sık. Bundan zevk aldığını biliyorum, siki kaya gibi sert. Bu bir değiş tokuştu. Bunun karşılığında geçmişimin acısını benden alacaktı.

Kelimeler dudaklarımda. Ona söylemeliyim, iyi olmadığımı ve eskisi gibi teslim olamayacağımı bilmesini sağlamalıyım. Artık bunu istemiyorum. *Ama senin için yaptığı onca şey ne olacak?* Kafamın arkasındaki o sinir bozucu ses devreye giriyor. *O olmasaydı burada olmazdın. Ve o senin neye ihtiyacın olduğunu biliyor. Dinlemediğin için bu durumdasın.*

"Beni dinle," diyor Danny usulca, neredeyse rahatlatıcı bir sesle, çenemi avucunun içine alırken. Sanki şu anda tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Acıya teslim ol, o seni özgür bırakacaktır."

Suçluluk duygusu göğsüme baskı yapıyor ve hırıltılı bir nefes çekiyorum. Nefret ediyorum. Daha da çok nefret ediyorum çünkü doğru olduğunu biliyorum. Danny beni kurtarmasaydı burada olamazdım. Bir süreliğine, yaşadığım korkunç kaybı unutmamı sağladı. Bir bakıma tövbe etmişim gibi hissettirdi.

Danny'nin tekrar hareket etme sesi beni dalgınlığımdan kurtarıyor. Neredeyse başımı sallayıp ona yapamayacağımı söyleyecektim. Hayır. Yine mi? Bir daha yapabileceğimi sanmıyorum.

Artık dayanamıyorum. Yarı kambur duruyorum. Dik duracak enerjim yok. Yapamıyorum işte.

Danny'nin derin sesinin arkamdan "Kaldır kışını," diye emrettiğini duyuyorum. Sözlerindeki öfke beni titretirken tüylerim diken diken oluyor. Ona hayır demek istiyorum. Artık bunu yapamayacağımı söylemek istiyorum. Ama söylemeye çalıştığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Kalbinde benim iyi niyetim var. Başta öyleydi ve bu benim hatam olmalı. Kendini geri çeken benim. İyi değilim ve o da bunu biliyor.

Ayağa kalkmaya ve vücudumu düzeltmeye çalışıyorum, bacaklarım jöle gibi sallanıyor. Sırtımı kamburlaştırmak bir angarya. Başarıyorum ama kendimi pozisyonda tutmak için tek yapabildiğim bu. Beni ayakta tutan zincirleri zayıfça kavriyorum, uzuvlarım tamamen ter içinde, kalbim o kadar hızlı atıyor ki oda etrafımda dönüyor. *Beni kurtardı. Beni kurtardı. Beni kurtardı*, zihnimde tekrar tekrar zikrediyorum, zihinsel olarak kendimi buna hazırlıyorum. Ama darbe asla gelmiyor. Birden zincirlerimden kurtuluyorum, Danny yanımda beliriyor ve kelepçelerimi gevşetiyor. Beni yavaşça yere indirip peluş halıya bir gümbürtüyle vurduğunda nefesim kesiliyor. Ellerim hemen bileklerime gidiyor. Onlara karşı zorlandığım için derin kırmızı çentikler var, ama düşündüğüm kadar kötü değiller. Yine de hala çok acıyorlar. Başımı kaldırıp çevreme bakıyorum, nefesim kesiliyor. Club X'in özel odalarından birindeyiz, Danny'nin en sevdiklerinden biri. Odanın ortasında gri ve beyaz ipek yatak takımları ve ultra peluş yastıklarla süslenmiş kral boy bir yatakla tam bir lüks. Büyük bir gölgelik, her bir direğin arkasına bağlanmış beyaz perdelerle yanları çerçeveleyiyor.

Duvarlar yatak takımının renkleri olan gri ve beyazla uyumludur ve ince detaylara çok daha fazla lüks katan karmaşık tasarımlara sahiptir. Zemin kalın, yumuşak beyaz halı ile kaplıdır ve uyumlu mobilyalar şık ve çağdaştır; yatağın ayak ucunda büyük bir koltuk ve granit şöminenin yanında büyük boy bir sandalye vardır.

Bir de oyuncaklar var.

Odanın sol tarafında kırbaçlar, binicilik aletleri ve diğer aletlerle dolu narin bir cam porselen dolap durmaktadır. Yakınında, beyaz prangalarla dolu gri bir raf var.

Üstümde de beni duvara zincirleyen Aziz Andrew Haçı var.

Artı, Danny.

Bakışlarında hayal kırıklığından başka bir şey yok. Ona dönüp bakıyorum, acıyla birlikte hissettiğim endişeyi kontrol edemiyorum. Çıplak olmama rağmen

Karşısında gri bir elbise pantolonu ve göğsünden düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymiş, koyu sarı saçlarını soğuk, delici ela gözleri süslüyordu. "Sorun nedir?" Sesim küçük, korkmuş bir çocuğunki gibi çıkarken sormaya cesaret ediyorum. Ve gerçekten korkuyorum. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

"Sen," diyor basitçe. "Uslu durmuyorsun. Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun."

"Efendim, ben-"

"Ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. İyi değilsin, Arianna."

"Ben- ben-," diye itiraz ediyorum, sözlerime biraz güç katmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

O haklı. İyi değilim, ama bunun cevap olup olmadığını bilmiyorum.

"Bana bir Efendi olarak güvenmiyorsun. Senin için çok şey yaptım." Onun sözleri karşısında gözlerimin dolduğunu hissediyorum. "Danny lütfen, öyle değil. Sadece..."

Danny öne doğru eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Yüz ifadesindeki acı, alev alev yanan gözlerindeki öfkeyle kıyaslanamaz bile. "Sadece ne?" diye soruyor.

Söyle ona. Bilmesi gerek.

Boğazımda bir yumru oluşuyor, ama mırıldanmayı başarıyorum, "Bunun artık işe yaramadığını hissediyorum ve canım acıyor, ama yok... acıdan başka bir şey yok. Sana söylemedim çünkü seni üzmem istemedim."

"Bunun tek nedeni bana güvenmiyor olman." Sesi inanç dolu. "Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu hatırlamıyor musun? Neden kendine zarar veriyorsun?"

Bir süre sonra bir adım geri atıyor ve dik duruyor. "Bu uzun zamandır geliyordu." Sözleri korkunç. Öfkeli oldukları için değil, çok sessiz oldukları ve beni ezici bir endişeyle doldurdıkları için.

"Ne demek istiyorsun-"

Danny öne doğru yürüdü ve boynumdaki kalın deri tasmayı çözdü.

"Danny, ne yapıyorsun?" Panik içinde ağlıyorum. Onu durdurmak için elimi uzattım, ama elimi bir sineğe vurur gibi kolayca uzaklaştırdı ve tasmayı boynumdan çekip çıkardı, sıcaklığının yerini soğuk hava aldı. Tasmayı elinde sıkıca tutarak geri çekiliyor ve daha önce ondan hiç görmediğim bir soğuklukla bana bakıyor. Farkında olmadan ellerim boynuma gidiyor. Parmaklarımı oradaki çıplak tende gezdirmek çok garip hissettiriyor. Boş hissediyorum. Sanki beni terk ediyor.

"Sen kendinden vazgeçmediğin sürece benim de senden vazgeçmeyeceğimi söylemiştim." Sözleri acıyla doluydu. Benden vazgeçmiş.

Kalbim sivri bir mızrakla delinmiş gibi hissediyorum.

Sonraki sözleri kanımı buza çevirdi. "Açık artırmaya çıkıyorsun."

Söyledikleri aklıma geldikçe çenem gevşiyor, sessizliğe gömüldüğümde kalbim birkaç atım atlıyor.

"Bana güvenmeyi öğrenmen gerek," diyor Danny. "Ve bence seni başka bir Efendiye teslim etmek şu anda senin için en iyi şey."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, söylediklerine inanmakta güçlük çekiyorum.

"Beni özlemenin nasıl bir şey olduğunu bilmeni istiyorum," diyor. "Ne kadar iyi olduğunu fark etmeni."

Ama o kadar kötü oldu ki, ona söylemek istiyorum, o kadar kötü ki seni terk etmek istiyorum.

Haftalardır bu ilişkiyi bitirmeyi düşündüm ama onu kaybetme ve beni gerçekten tanıyan birinin olmaması korkusu beni bundan alıkoydu. Benim için, geçmişimi bilmeyen biriyle birlikte olmak korkunç bir şey.

"Dersini aldıktan sonra bana geri dönebilirsin," diyor Danny. "Belki o zaman beni gerçekten takdir edersin."

"Danny-" Söylemeye çalışıyorum.

Beni susturdu. "İşim bitti. Kendinizi müzayedeye hazırlayın." Bunu söyledikten sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Orada yerde oturuyorum, içimden bir duygu seli geçerken derim karıncalanıyor. Endişe. Öfke. Üzüntü.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Şeytanlarımı yenmek için Danny'den destek almaya o kadar alıştım ki onsuz hayatta kalabilir miyim bilmiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

T Rüzgârın serinliği yüzüme çarpıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Üzerimdeki kalın yün palto boynum hariç her yerimi koruyor ve

Yanaklar. Yine de onları örtmek için hareket etmiyorum. Annemin mezarına bakarken sabahın serin havası bana çok uygun geliyor. Öldüğünde sadece on yaşındaydım. Hiç gitmemiş olsaydı nasıl bir adam olurdu merak ediyorum.

Bu kez daha sert esen bir başka rüzgârla kalbim daha yavaş .
Yine hareket etmiyorum. Kıpırdamadan duruyorum, ceketimin ceplerine sokuyorum.

Mezar taşını ezberledim ama gözlerim hâlâ kazınmış mesaja takılıyor.

Marie Payne

1958 - 1994

*Sevgi dolu bir eş, şefkatli bir
anne. Onu özleyeceğiz.*

Ne kadar tuhaf olsa da onu özlüyorum. Onu çok az tanıyordum ama özlüyorum. Bana acının arkasından gülümsemeyi öğreten oydu. Hayatının son birkaç haftasına kadar hiç durmadı. Her şey onun etrafında parçalandı, onları ayıran ilişki. İnsanlar hep izliyordu. Hep yargılıyorlardı. Bu onun için çok fazlaydı.

Duruşumu düzeltirken boğazımı temizliyorum ve derin bir nefes alıyorum. Buraya geldiğimde, yüzümden eksik olmayan gülümseme hiçbir yerde bulunmuyor. Yapamıyorum; onun yanındayken kendimi gülümsemeye ikna edemiyorum.

Belki de bu yüzden buraya bu kadar çok geliyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. İnternette çok şey var, bu yüzden sanırım onun hakkında bir yabancının bileceği kadar çok şey biliyorum.

onu aramak istedim. Bizden başka ailesi yoktu. Zengin biriyle evlendi ve Payne'in varisine bir erkek çocuk verdi. Sonra düşük üstüne düşük yaptı.

Adı sefalet demek. *Marie*. Bunu bana bir keresinde söylediğini hatırlıyorum ve o zaman ne demek istediğini anlamamıştım. Latince bir anlamı var. Solgun gözlerindeki hüznün bugün bile aklımdan çıkmayan bir şey. Babam bunu nasıl göremedi?

Asla kabul etmeyecek ama kendini öldürdüğünü biliyorum. Gitmesine izin vermedi. Kavgaları, çılgınlıkları hatırlıyorum. Gözlerim her zaman sımsıkı kapalı ve küçük ellerim kulaklarımın üzerinde olsa bile en çok hatırladığım şey bu. Canları yanana kadar seslerini nasıl yükselttiklerini asla unutmayacağım.

Ne zaman olsa odamdaki dolaba saklanırdım. Mezar taşının mermer levhasındaki küçük çatlağa bakıyorum.

Birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerini hiç anlamadım. Neden birbirlerini sözleriyle incitmekten zevk aldıklarını. Öyle olmalı; tek yaptıkları kavga etmektir.

Gözlerim "şefkatli anne" cümlesine takıldı.

Bence çocuklar annelerini sevmek zorunda. Bu içlerinde biyolojik olarak var olan bir şey. Öyle olmalı, çünkü onu sevdiğimi biliyorum. Nazik dokunuşuna ya da yatıştırıcı sözlerine dair tek bir anım olmasa bile. Tek bir tane bile yok. Küçükken dadılar benim için oradaydı. Ama atlıkarınca gibi gelip gittiler. *Çok bağlandılar*.

Değişmeyen tek şey annemle babam arasındaki kavgaydı ve annemin ölümüyle bu kavga sona erdiğinde, kısa bir süre için sadece sessizlik oldu. Sonra babam benimle uğraşmaya başladı.

"*Bir hata yaparsan mahvolursun,*" derdi bana her zaman. Mükemmel olmalıydım. Tıpkı annemin olması gerektiği gibi.

Annemin başarısız olduğu yerde ben iyiydim. İnsanları etkilemek hoşuma gidiyordu. Onlardan bir tepki almayı seviyordum. Olmak istediğim çocuğu görmelerini seviyordum, olduğum içi boş kabuğu değil.

Artık daha az eğlenceli ama hayatta kalmam için hayati önem taşıyor.

Babam bana iyi öğretti.

Bu düşünceyle telefonum bir mesajla çalışıyor ve parmaklarım çoktan ona sarılmış olmasına rağmen yavaşça çekip çıkarıyorum.

Sonunda gözlerimi mezar taşından ayırıp baktığımda, babamdan bir mesaj bana bakıyor.

Gala için akşam yemeği ayın 7'sinde. Orada olmanız gerekiyor.

İçimden bir homurtu çıkıyor ve onu duymazdan gelirken gözlerimi deviriyorum. Etkinliği zaten . Her zamanki gibi orada olacağım.

"O hâlâ aynı," diyorum anneme, sanki beni duyabiliyormuş gibi. Bugün neden geldiğimi bile hatırlamıyorum. Bazı günler beni buraya getirir. Genellikle dikkatimi vermediğim ya da düşünecek bir an aradığım zamanlarda.

Babamın bana her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Yaşlandıkça ve etkisi azaldıkça, bana daha fazla güveniyor. Buna aldırmiyorum. Aklımda hep bir adım öne çıkmam gerektiği vardı. *Keşke o zamanlar yapsaydım.*

Ama bu sürekli sızlanma ve hatırlatma gereksiz. Mesajı kaydırıyorum.

Çıplak ellerimi rüzgârdan korumak için telefonumu neredeyse ceketimin cebine geri sokacaktım ama ekranımda *onun* resmi vardı. *Arianna Owens.*

Ve o muhteşem gözler bana bakarken, hatırlamak istediğim son şeyi hatırladım. Benim hatam. Danny Brooks. Elimdeki telefona bakıyorum, loş ışık karanlık gökyüzünü aydınlatıyor. Isaac onu araştırdı ve bana bilgilerini verdi. *Arianna Owens.* Sanırım bir şekilde bana annemi hatırlatıyor. Orada bir hüznün var. Onu rahatsız eden bir şey. Bana kurtarılması gerekiyormuş gibi hissettiriyor.

Kendimi gülünç hissederek burnumun kenarını sıkıyorum. "Bu senin hatan," diyorum yüksek sesle, sesim rüzgârın sert esintisiyle boğuluyor.

Güzel bir kadın ama muhteşem gözlerinin ardında yatan bir şey onu karartmış.

Brooks'un bana olan yüz binlerce dolarlık borcu karşılığında onunla bir ay geçirmemi teklif etmesine hâlâ öfkeliyim. Onun üzerinde sahip olduğu tek hak, boynundaki tasma.

Onun diz çöküp kendini bana teslim edeceğini, beni memnun edeceğini düşündükçe aletim sertleşiyor. Kulüpte daha önce de baştan çıkarılmışım ama hiç katılmamışım. En azından böyle açıkta değil. Bu adamlar kartlarını göstermekle aptallık ediyorlar. İyi dostum Lucian yıllar önce bedelini ödedi. Her ne kadar şimdi bunun karşılığını almış olsa da, geçmişinin yükü sadece Gizlilik Sözleşmelerinin evrak işlerinden başka bir şey olmadığını gösteriyor. Hiçbir sadakatleri yok, sadece kâğıttan ibaretler; çok kolay parçalanıyor, çok çabuk unutuluyorlar.

Arianna'nın perili gözleri ekrandan parlayarak bana bakıyor. Onu daha önce gördüm. Onu koridorlarda nasıl sürüklediğini izlemiştim.

ve onu zindana götürüyor. Doğasında itaatkârlık var ama ne ona ne de teklifine güveniyorum. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermememin bir sebebi var.

Ve kadınlar erkekleri düşürür.

Ceketimi üzerime daha sıkı geçiriyorum ve telefonu cebime geri sokuyorum.

Uzak durmalıyım. Parayı alıp onu kendi haline bırakmalı, hayatıma devam etmeli ve Danny Brooks denen acınası hayat israfını görmezden gelmeliyim.

Ama o gözler beni çağırıyor. Ona ve temsil ettiği şeye duyduğum nefret, bastırmaya çalıştığım bir yanımın yüzeye çıkmasına neden oluyor.

Ve bu çok tehlikeli bir şey.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

Y

Açık artırmaya çıkıyorsun.

Spagetti lekeli tabağı şiddetle ovarken Danny'nin sözleri aklımdan geçiyor, gözlerim odaklanmamış bir şekilde duvara bakıyorum, kaba Brillo pedi

Yumuşak tenimi. Saatlerdir bu işle uğraşıyorum, yerel barınakta geçirdiğim yoğun bir günün ardından kirli bulaşık yığınlarını temizliyorum.

Bugün ev tıklım tıklımdı, bu da kapanışta daha fazla iş yapılmasına neden oldu. Bu iş bok gibi para veriyor ama umurumda değil. Para umurumda bile değil. Bu geri vermek ve hayatımın bir anlamı olmasıyla ilgili. Buraya gelmek her zaman benim terapim oldu, duygularımdan kaçmanın bir yolu. Şanssız insanlara yardım etmek benim için katartik oldu ve beni rahatsız eden suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletti.

Ama bugün değil.

Tabağı daha sert ovuyorum, vücudumda acı ve öfke karışımı bir his dolaşıyor. Kırbaç izleri sırtım ve kalçalarım boyunca bir yığın çürük oluşturuyor ve her küçük harekete bir miktar acı eşlik ediyor. Bu bana yaşadığımı, *hissedebildiğimi* hatırlatıyor.

Danny'yi bir dakikadan fazla aklımdan çıkaramadım.

Şimdi bile bana söylediklerine inanamıyorum. Sanki ben takas edilebilecek ya da satılabilecek bir malmışım gibi beni açık artırmaya çıkarmaya istekli. Ve yaşadığımız onca şeyden sonra. Benim için yaptığı onca şeyden sonra. Hepsi seanslarımızdan memnun olmadığım için. Ama ben kırıldım. Bir şeyler değişti ve mutsuz olduğumu biliyorum. Eskiden işe yarayan şeyler artık bana yardımcı olmuyor.

Fırçaladığım tabağa bakarken acı dolu bir nefes çekiyorum. Kırmızı lekeler inatla yüzeye yapışıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları çıkaramıyorum. Tıpkı karanlık anıların bana yapışıp kalması gibi, onlardan kurtulmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım zihnime yapışıp kalıyorlar.

Keşke unutabilseydim. Tabağı köpüklerin içine bırakıyorum ve leğenin dibine düşmesine izin veriyorum. Her şeyi hatırlayarak onlara bakarken parmak uçlarım budanıyor.

Bu düşünce, ne zaman depresyona girsem üzerime atlayan karanlık bir hayaleti çağırıyor.

Elimde her zaman bir içki vardı. Topuklarımın üzerinde tökezlesem bile, bir içki mutlaka orada olurdu. Uyuşturucu mu? Evet. Her şeye hazırdım. Sadece uyum sağlamak istiyordum. Başkalarının beni kabul etmesini istiyordum. Üniversiteye gitmedim; param yetmiyordu ve ailemin de umurunda değildi. Ama kampüsteki her partideydim.

Natalie ile orada tanıştım, gerçi benimle sadece konuştu ve beni grubuna dahil etti. O oradayken her şey farklıydı. Daha iyiydi ama o zamanlar bilmiyordum. Sadece bir şeyler hissetmek istiyordum. Acınası hayatımda bir şeylere ihtiyacım vardı.

Güçlü kavrayışına karşı mücadele ediyorum, kollarım başımın üzerinde karyolanın direğine dayanmış, gözlerim donuk ve odaklanmamış. Bu karanlık odada onunla yalnız olmamalıydım ama çok içtim ve beni ikna etmesine izin verdim. Şimdi büyük pişmanlık duyuyorum ama kelimeler alkolün sisinde kayboluyor.

Öğrenci yurdunda bangır bangır çalan müziğin bas sesiyle duvarlar sallanırken Chase yakışıklı yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Tanrım, bütün gece seni istedim," diyor boynumu öperken, nefesi tenimde sıcaktı. "Bunu sen istedin."

Başımı güçsüzce sallıyorum, güvensizlik midemi bulandırıyor. Bunu ben istemedim. Ben öyle biri değilim. Böyle düşünölmek istemiyorum. Beni buraya getirdiğinde bilmiyordum. Nasıl bilmem? Başım titriyor ve kendimi çok aptal, çok aptal hissediyorum. Suçlu hissediyorum.

Ona söylemek için dudaklarımı ayırıyorum, alkol başımı çok ağırlaştırıyor. Ama onun yerine beni öpüyor ve sonra gömleğini için geri çekiyor. Hayır, sadece ona hayır demem gerekiyor. Beni dinleyecektir. Benden faydalanmaya çalışmıyor. Bu benim hatam. "Sadece biraz takılmak istediğini sanıyordum." Kelimelerim boğuk çıkıyor.

"Ne oldu bebeğim?" diye soruyor bacaklarımı daha da açarken. Onları kapatmaya çalışıyorum ama kalçaları benimkilere çarpıyor. Sadece biraz eğlenmek istiyordum.

Elleri eteğimi yukarı itiyor ve kollarım onu itmek için çok ağır.

Bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Dikkatsiz davrandım. Benim hatamdı. Hayır diye fısıldadığımı duydu mu bilmiyorum. Duymadığını düşünmek beni biraz daha iyi hissettiriyor ve bunun diğerinden daha berbat olup olmadığını bilmiyorum.

Anıyı zihnimden uzaklaştırıp Brillo pedini bıraktığımda nefesim kesiliyor. Avuç içimde pedin yumuşak etime battığı yerde kırmızı izler var ama bunu fark etmiyorum bile, omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Partilere gitmeyi bıraktım ama uyuşturucu ve alkole olan bağımlılığım bitmedi. Ve bir hata, kendimi asla affetmeyeceğim başka bir hataya yol açtı. Şimdi bile, aylar sonra kanlı bir yatakta uyandığımda geceliğimin koyu kırmızı kanla ıslanmış olduğunu karnımın alt kısmı ağrıyor. Düşük yapana kadar hamile olduğumu bilmiyordum. Daha fazla hata. Daha fazla suçlama. Daha fazla suçluluk.

Bu beni karanlığa sürüklemek için yeterliydi; sadece her şeye bir son vermek istiyordum. Bacaklarım köprüünün üzerinde asılı dururken elimde bir şişe vardı. Acıyı içerek dindirecek ve düşecektim. Hata yapmaktan bıkmıştım. Ama Danny beni gördü. *Beni kurtardı.*

Ve şimdi... sanki bunların hiçbiri bir şey ifade etmiyormuş gibi beni bir kenara atıyor.

"İyi misin canım?" diye soran tanıdık bir ses beni karanlık transımdan çıkarıyor. Başımı çevirdiğimde barınağın baş aşçısı Clara'nın endişeyle bana baktığını görüyorum. Ellili yaşlarının başında, ağarmış saçlarını her zaman tepesinde gevşek bir topuzla toplayan iri yarı bir kadın. Beyaz önlüklü, büyük beden mavi bir elbise olan kıyafeti onu sadece daha matruşka gösteriyor. Hafif kırışıklıklarla kaplı oval biçimli geniş bir yüzü var ve saçlarında ona seçkin bir görünüm veren çarpıcı gri çizgiler var. Ona gerçek olduğunu düşünmesini umduğum mütevazı bir gülümseme gösteriyorum. Burada ya da herhangi bir yerdeyken sorunlarımı saklamak için elimden geleni yapıyorum. Olumsuzluk yaymayı sevmiyorum. *Acını bana ver. Sadece bana.* Danny'nin bana bastonu ilk gösterdiği geceki sözleri aklıma geliyor. Ona sırtımı dönüyorum ve bulaşık havlusunu alıp ellerimi kuruladıktan sonra tekrar ona dönüyorum. "Ben iyiyim. Neden, ne oldu?"

Clara bulaşıkları görünce başını sallar. "Biraz dalgın görünüyordun. İyi olduğuna emin misin?"

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Hayır, sadece dalmışım."

Clara ellerini geniş kalçalarının üzerine koyuyor ve bana bilmiş bir bakış atıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona bir gülümseme daha gösteriyorum, bu seferki daha kolay. "Eminim."

Clara bir an için konuyu zorlamak ister gibi kararsız görünüyor, ama sonra "Tamam, konuşacak birine ihtiyacın olursa ben buradayım, tamam mı tatlım?" diyor.

Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor ve hissettiğim duyguların yüzümde oynamasına izin vermemek çok zor. Clara'nın benim neler yaşıyor olabileceğimi umursaması beni duygulandırıyor. Ama yine de, bu kadar empati sahibi olmasaydı evsizleri besleyen bir kilerde çalışıyor olmazdı. Burada yardıma ihtiyacı olan o kadar çok insan var ki. Dikkatsiz ve umursamaz oldukları ve etraflarındaki insanlara zarar verdikleri için değil. Bunu onlar seçmedi.

"Tamam," diyorum ona minnettarlıkla, "bunu aklımda tutacağım."

"Bunu yaptığından emin ol." Clara işlerine geri dönmeden önce bana içten bir gülümseme veriyor.

Sonraki yarım saati son bulaşıkları temizleyerek geçiriyorum ve sonra elimde bir çöp torbasıyla binanın arkasına gidiyorum. Ağzına kadar dolu ve ağır. Asfaltta sürüklenip yırtılmadığından emin olmak için tüm ağırlığımla kaldırmam gerekiyor.

Arka sokağa adımımı atıyorum, serin hava tenimi ürpertiyor, tüylerim diken diken oluyor. Ay ışığının bir huzmesi, binaların arasındaki çatlaktan aşağıya doğru parlıyor ve yürüyüş yolunu aydınlatıyor. Burayı temizlemem gerekiyor; gazete parçaları ve çürümüş yiyecekler etrafa saçılmış durumda ve küçük basamaklardan soğuk beton yola inerken yakındaki çöp bidonlarından gelen koku burnuma saldırıyor. Arabam binanın yan tarafına park edilmiş durumda ve ona ulaşmak için ara sokaktan kısa bir yürüyüş yapmam yeterli. Ama önce çöp torbasını atmam gerekiyor.

Tam kapatma aşamasındayken aniden, sert ve sıkı eller beni arkamdan kavıyor ve çılgınlığımı bastırmak için ağzımı sıkıyor.

Panik beni ele geçirirken kalbim güm güm atıyor ve beni esir alan kişiye karşı mücadele ediyorum ama o her kimse çok güçlü. Kaçma girişimlerimi bastırırken, ayaklarımdan kaldırılıp taş duvara bastırıldığımda bir homurtu duyuyorum ve arkamdan kaya gibi sert bir vücudun bana bastırıldığını hissediyorum.

"Uslu bir kız ol," diye tanıdık bir ses kulağıma homurdanıyor.

"Danny," diye hayretle nefes alıyorum, aklımdan yüzlerce farklı korkunç düşünce geçerken kalbim çılgınca çarpıyor. Neler olup bittiğini anlayamıyorum. "Burada ne işin var?" Ağlıyorum.

Danny hemen yanıt vermiyor, beni birkaç dakika daha duvara yaslanmış halde tutuyor, nefesi boynumda sıcak. Bu sırada içimi bir korku kaplıyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum. Sırtımdaki baskıyı artırırken niyetini tahmin etmemi sağlamaktan keyif alıyor.

"Danny, lütfen," diye inliyorum acı arttıkça, gözlerim sığınağın arka girişine kayıyor. "Efendim, lütfen." Neler olduğunu anlamıyorum. Bu o değil.

Sonunda gitmeme izin verdi.

Serbest kaldığımda nefes nefese kalıyorum, arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum, göğsüm hırıltılı nefeslerimden dolayı kabarıyor.

Danny kaşlarını çatmış bana bakıyor, ela gözleri öfkeyle parlıyor. Pahalı elbise pantolonu ve gömleğiyle, yana yatırdığı saçlarıyla bu değersiz sokakta hiç yeri yokmuş gibi görünüyor. Çöplerin pis kokusundan onun klasik kolonyasının kokusunu bile alabiliyorum.

"Sana ne kadar nankör olduğunu hatırlatmaya geldim," diye homurdanıyor. Sözleri öyle bir acı veriyor ki, ayakta zor duruyorum.

"Danny-" Duraksıyorum ve boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum. Minnettarım. Minnettarım. Gerçekten minnettarım.

"Hatırlamıyor musun?" diye soruyor bana, kirli sokağı işaret ederek. "Burası seni bulduğum aynı ara sokak. Köprüye gitmeden önce. Fakir, beş parasız, aç ve evsizdin. Ve sana acıyacak kadar aptal olan tek kişi bendim."

Başımı sallıyorum, Danny'nin bana ne kadar farklı davrandığını anlayamıyorum. Daha önce bana karşı hiç bu kadar acımasız ve nefret dolu olmamıştı. "Danny, lütfen. Öyle bir şey değil." Gözlerim ondan kapıya doğru kaydı. Kapının üzerinde tek bir ışık parlıyor ve içimdeki her şey kaçmam için yalvarıyor. Ama bu Danny. Beni o kurtardı. Bana zarar vermez. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Tasmanı aldıktan sonra bir kez olsun beni aramaya çalıştın mı?" diye sorarak sözümü kesti. "Seni geri almam için bana bir kez olsun yalvardın mı?"

"Ama açık artırmaya çıkacağımı söylemiştin-" Onu ikna etmeye çalışıyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi kaybettim.

"Seni besledim, seni nankör kaltak!" Danny hırlıyor, ağzından tükürükler saçılıyor. "Kimse yardım etmezken sana yardım etti. Ve şu bak, kaçmaya hazırsın."

ilk benden uzak dur." Şok içinde
ona bakakaldım.

"Seni ben kurtardım!" Söylenmeye devam ediyor. "Seni bulduğumda sarhoş bir soysuzdan başka bir şey değildin. Ve eğer ben olmasaydım, ölmüş olacaktın!" Sözleri içime işledi, çünkü doğrudular.

Öfke dolu yüzüne bakarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Danny lütfen," diye yalvarıyorum, ellerimi yalvarırcasına ona uzatırken kocaman bir yumru boğazımı tıkıyor. "Lütfen sakınleş ve sadece beni dinle..."

"Hayır," diye öfkeleni Danny. "Senin acınası sızlanmalarını dinlemekten bıktım." "Ama-"

Danny ileri atılarak beni boynumdan yakalıyor ve duvara çarpıyor. Acı sırtımdan yukarı doğru yayılırken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve güçlü ellerini boğazımdan kurtarmak için mücadele ediyorum.

"Kapat. Kapa çeneni. Siktir. Kapa çeneni," diyor iğrenç bir şekilde yüzüme karşı, viski kokusu şimdi daha da sert çarpıyor yüzüme, gözleri kalbimi parçalayan bir nefretle parlıyor. "Sesin *çok* sinir bozucu. Neredeyse iki yıl boyunca bu saçmalığı dinlediğime inanamıyorum. Tahtadaki çiviler gibi."

Tutuşuna karşı boğulurken gözyaşlarım yüzümden aşağı akmaya başlıyor. Sözleri çok ısırtıcı ve acımasız.

"Açık artırmaya çıkıyor olsan da sana hâlâ sahip olduğumu hatırlatmak istiyorum," diye bağılıyor. "Boynundaki tasmayı kimin taktığı umurumda değil. Sen benimsin. Anladın mı?"

Cevap veremiyorum, boynumdaki tutuşu o kadar güçlü ki zar zor nefes alabiliyorum.

Beni öne doğru çekiyor ve sonra dişlerimi kıracak kadar büyük bir güçle duvara çarpıyor.

"mı dedim?" diye tekrarlıyor öfkeyle. "Para benim, sen de . Bu lanet olası bir ders, başka bir şey değil. Sana sahibim!"

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerim yanıyor ve ciğerlerim dolmayı reddediyor.

Danny beni bir süre orada tutuyor, bayılacağımı düşünene kadar boğazıma giderek daha fazla baskı uyguluyor. Mümkün olan son saniyede beni bırakıyor ve duvardan düşüp dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes nefese kalıyorum, boğuluyorum ve ağlıyorum.

Danny, ayaklarının dibinde hüngür hüngür ağladığımı umursamadan, "Bunu hatırlarsan iyi edersin," diyor, "çünkü hatırlamazsan, seni ölüme terk ettiğime pişman olursun."

"Açık artırmaya çıkacaksın ve sonra bana geri döneceksin."

Başımı kuvvetlice sallıyorum, itaat ettiğimi bilmesini istiyorum. Dinliyorum. "Evet, efendim." Acı içinde kelimeleri mırıldanıyorum.

"İşte, işte." Sesi yumuşar. "Bunu kendine neden yaptığını bilmiyorum. Tek yapman gereken dinlemek." Sözlerini duyuyorum, çok nazik ve rahatlatıcı. Sadece dinle. Ama içimdeki her şey kaçmamı söylüyor. Bu doğru değil.

"Sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim. Sadece iyi olmadığını biliyorum." Yanıma çömeliyor ve çenemi eliyle kavradığında irkiliyorum. "Bana ihtiyacın var, buna ihtiyacın var."

Başımı elimden geldiğince sallıyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Ama ben onun içini görüyorum. Bir saniye içinde şeyi anladım. Mesele paraydı. O kadar sert, o kadar acımasızca çarpıyor ki yüz ifademi gizleyemiyorum.

Yüzü nazik bir tavırdan zalim bir ifadeye dönüşüyor. "Oraya gidiyorsun, Arianna." Sesi alçak. "Nerede yaşadığını biliyorum. Hayatını kurtardım, artık bana ait."

Gözyaşlarım boğazımda düğümlenirken, boynum zonklarken çaresizlik hissi üzerime çöküyor.

"Sadece dediklerimi yap ve her şey yoluna girsin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

M

elim bir şekilde zorlandı. Pek sayılmaz. Club X'in üst katının en sağ köşesindeki masaya otururken bira şişesini elime alıp dudaklarıma götürüyorum.

*Müzayede
odası.*

Hiçbir zaman elim zorlanmış gibi hissetmedim. Her zaman bir seçim vardır. Ancak, Arianna Owens'ın yakında sahneye çıkacağı bilgisiyle köşeye sıkıştığım inkar edilemez. En yüksek teklifi verene satılacağım ve eğer bu başka biri olursa, bana ödenecek para bu olacak.

"Ne yapacaksın?" Charles soruyor. Küçük dairesel masada yanımda oturuyor. Odada en fazla iki ya da üç erkeğin oturabileceği düzinelerce masa var. Ben dahil buradaki çoğu erkek gibi onun da yüzünü bir maske örtüyor. Hepsi benim kim olduğumu biliyor ama onun yüzü, ağzı hariç yüz hatlarının her santimini gizleyen düz siyah maskeyle tamamen örtülü olduğu için kiminle oturduğuma dair hiçbir fikirleri yok. Bu açıdan şanslı.

Parmaklarım çenemde geziniyor, parmak uçlarımda altındaki kirli sakal izi sertleşiyor. "Henüz karar vermedim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Bir kahkaha attı ve koltuğuna geri oturdu, açık artırma broşürünü eline alıp satırları gözden geçirdi. Burada oturmak umurumda değilken ben de birçok kez aynısını yapmışım. Sadece uyum sağlamak için üzerime düşeni yapıyor ve odadaki diğer erkeklerin sapkınlıkları hakkında notlar alırken arkadaşlarıma eşlik ediyordum. *Her zaman izliyorum.*

Kartlarımı hiç göstermedim. İstedikleri takdirde bana karşı kullanabilecekleri bir gram bile faydalı bilgi vermedim.

"Böyle bir yerin var olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor Charles nefesinin altında. Gösteriyi başlatan Club X'in sahibi Madam Lynn'i görmezden gelerek ona dönüyorum. Bu müzayedeleri milyonlarca kez gördüm. Hiç umurumda olmamıştı. Çoğunlukla bir maskaralık, kimin kimi alacağı hiç de sürpriz değil.

Omuzlarımı silkiyorum. Bu gerçekten bir fantezi. Geçici bir dünyanın sahte hissini sağlamak için dekore edilmiş ve bakımı yapılmış. Erkeklerin paralarını harcamaları ve kendilerini tatmin etmeleri için karanlık odalar, karanlık arzularına teslim olmak isteyen kadınlar için güvenlik. Hepsi bir illüzyon, bundan fazlası değil.

Ama ilk kadın satılıp çekiç indirildiğinde kalbimin daha hızlı attığını fark ediyorum. Müzayede hiç bu kadar gerçekçi olmamıştı.

Adamlar kendi aralarında sessizce konuşuyorlar. Broşüre göre sırada Arianna var. Hiçbirinin gözü benim üzerimde değil. Onun yerine odanın uzak tarafında, benden en uzaktaki masada oturan Brooks'a odaklanmış durumdalar. Elinde purosuyla koltuğunda arkasına yaslanıp rahat bir tavır takınırken ayakları gergin bir şekilde yere vuruyor. Sanki hayatı, borcunu ödemek için Arianna'nın satılmasına bağlı değilmiş gibi.

Sanırım buradaki erkeklerin çoğu onun teklif vermesini bekliyor. Sanki aralarında bir oyun varmış gibi. İlk defa bir Dominant ya da Efendi partnerini açık artırmaya göndermiyor, bazıları oyun için, bazıları da cezalandırmak için. Ama ona teklif vermediğinde, odadaki hava değişecek. Geçen her saniye, beni o ana daha da yaklaşıyor ve endişemi artırıyor.

Adamların her biri onu almak isteyip istemediklerine kendileri karar verirken gergin havanın arttığını şimdiden hissedebiliyorum.

Bir İtaatkar'ın nasıl olması gerektiğinin timsali. Ya da Köle, daha doğrusu. Kulüpteki tercihi bu olduğu için. Şimdiye kadar sadece onunla birlikte oldu, ama daha önce onunla oldukça iyi bir gösteri yaptı.

"Kaç geldin?" Charles bana soruyor, sesi alçak. O kadar alçak ki, bardağı dudaklarına götürürken kısa burbon bardağındaki buzun şingirtısı neredeyse sözlerini bastırıyor.

Yine omuz silkiyorum, bira şişemi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. Ona alçak sesle cevap veriyorum, "Çok fazla."

"Kaç tane kazandınız?" diye soruyor.

Bardağımı beyaz masa örtüsünün üzerine koyup dosdoğru önüme bakarak, "Yok," diye net bir şekilde cevap veriyorum. Kalın kırmızı perdeler geri çekilmiş

ve ışıklar her zaman olduğu gibi sahneye odaklandı.

Charles derinden gelen sert bir sesle gülüyor ve gözlerim onunkilere kayıyor.

"Nasıl karşı koyabiliyorsun?" diye soruyor sesinde daha önce hiç duymadığım bir sıcaklıkla.

"Sakin ol," diye cevap veriyorum ve karanlık odaya hızlıca bir göz atıyorum. "Hepsi izliyor."

"Bırak görsünler. Burası bunun için değil mi?" Bir garson yanımdan geçerken bardağındaki buzı karıştırıyor ve burbonun kalanını boşaltıyor. Garsona doğru eğilip bir tane daha sipariş ederken ona bakıyorum. Maskenin arkasında onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat görünüyor. Sanki ona hiç sahip olmadığı bir özgürlük bahsediyor. Ve sanırım öyle. Onun ve buradaki diğer erkeklerin çoğu için.

Ancak bu odadaki tüm erkekleri tanıyorum ve gizlilik anlaşmasının, gevşek dudakların Kulüp X'in duvarları içindeki bilgileri şantaj olarak kullanmasını engellemek için yeterli olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Madam Lynn'i ne kadar sevsem de, birçok şey onun kontrolü dışında.

İlk kadın kendi Dominant'ına satılır ve ikincisi sahipsiz ve biraz utangaç görünen yeni bir kızdır. Garson Charles'a bir içki daha getirdiğinde birden fazla teklifçiyle birlikte daha yüksek bir meblağa satılıyor. Bunda şaşılacak ve yadırganacak bir şey yok. Arianna sahneye çıkarken Madam Lynn'in yüz ifadesi tam da benim hissettiklerimi yansıtıyor.

Işıklar ona odaklanmış, güneşte kızarmış teni parlıyor gibi görünüyor. Orada dururken titrek bir nefes alıyor ve ellerini önünde kavuştururken ayak bileklerini çaprazlayıp açıyor. İnce siyah elbisesi üst baldırları boyunca kıvrılırken her şey yavaşlıyor. Işıklar çok parlak olduğu için görüşü sınırlıdır. Sahnenin ötesindeki kalabalığın karanlığına alışması biraz zaman alacak. Ama çabalamıyor. *Görmek istemiyor.*

Müzayedeci, "Açık artırmayı elli bin dolardan başlatıyoruz," diyor.

Madam Lynn'in bakışları Brooks'a odaklanmış durumda. Sürprizlerden hoşlanmaz,

ve o da bunlara alışık değil. Doğası gereği bu kadar itaatkâr olan bir kadın için kulübün her yönünü demir yumrukla kontrol ediyor. Ancak bu onun kontrolü dışında ve buna duyduğu kızgınlık gözlerine yansıyor.

Küçük oda sessiz; erkekler Brooks'un ne yapacağını görmek için beklerken tek ses bir adamın boğazını temizlemesi ve önümüzdeki büyük sahnede kayan ince siyah topuklu ayakkabılar. Purosundan uzun ve derin bir nefes çekiyor, gözlerini önündeki çorak duvara bakan Arianna'dan ayırmıyor.

Bir süre sonra kollarını kavuşturur, adamları görmezden gelir ve ilgisiz görünür.

"Beş yüz bin," diye arkada oturan bir adamı işaret ediyor müzayedeci. Hızlıca bakıyorum, Nathan Blanchard olduğunu görmek için koltuğumda dönmüyorum. Basit bir adam, vanilya zevkleri var ama sadık olmanın ne demek olduğunu bilmiyor.

"Altı," diyor odanın karşısındaki bir adam küreğini kaldırırken. Buradaki çoğu erkek gibi ben de onun sesini tanıyorum. Maskelerle ilgili bir şey bu. İş dünyasındaki çemberler bu kadar küçük olduğunda, ince bir plastik ya da deri parçasının arkasına saklanamazsınız.

Üçüncü bir adam küreğini kaldırıyor ve ben bir içki daha alıyorum. Müzayedeciye dinliyor ve sadece gülümseyen Brooks'a bakıyorum, değerli malının onu içinde bulunduğu borçtan kurtaracağından emin.

Her teklif yüzüme bir tokat gibi geliyor.

Onu kim kazanırsa, kendi zevki için kullanacak. Nasıl isterse. Tabii ki bir sözleşme var, Arianna'nın kabul edeceği şartlar belirlenmiş. Tercihleri önümde duran broşürde ve tüm katılımcıların önünde belirtiliyor. Ve o da bunu kabul etti. Ama gözlerindeki bakışı görüyorum ve adamın ona nasıl davrandığını biliyorum. *Geçmişini biliyorum*. Bu doğru değil.

Onların parasıyla ilgilenmiyorum. Kürekler yükselmeye devam ederken dişlerim birbirine çarpıyor, her teklifte miktar artıyor.

Sonraki iki teklif sırtımı dikleştiriyor. Kaslarım gittikçe daha da geriliyor.

Arianna'nın omuzları kaskatı ama dimdik duruyor, önünde tuttuğu siyah bir gülle ince siyah kombinezonun içinde son derece muhteşem görünüyor. Belki bu beni hasta bir sikik yapıyor, ama üzüntü onu daha çok istememe neden oluyor.

Tek kelime etmeden raketimi kaldırıyorum. Bu ilk teklifim olmayacak. Ama normal ukala sırtışım yok. Genelde teklif verirken yaptığım gibi biriyle dalga geçmiyorum.

Bunu daha önce de yaptım, birkaç kezden fazla, ancak her zaman adamı tanıyorum. Her zaman şaka yollu ve gönülsüzce olmuştur. Ama kazanan teklif sahibi omzunun üzerinden bana küçümseyerek bakıyor ve duygularımı yüzümden uzak tutmak zor oluyor.

Bardağı dudaklarına götürürken Charles'ın "Sakinliğini kaybetme," dediğini duyuyorum. Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

Bu adamların hiçbirini neler olduğunu bilmiyor. Sonunda kendimi şımartmaya karar verdiğimi düşünebilirler, ama o zaman ellerinde cephane olur. Bunu bana karşı kullanacaklar.

Gözümün ucuyla bir kürek daha kaldırılıyor.

"Bir nokta on," diye müzayedecinin sesi. "Bir yirmi." Sesini kulaklarımdaki yüksek çınlamadan duyuyorum. Gözlerim Arianna'nın kılere odaklanıyor. Gözlerini kapatışını izlerken kalbim daha yavaş, daha yüksek sesle atıyor ve diğer her şeyi bastırıyor.

O bunun için yaratılmamış. Bu doğru değil. Onda öyle bir masumiyet var ki, kırılabilirlik. Onu kurtarmak istiyorum. Gerçekten yapmamalıyım, çünkü onu kazanmak itibarımı lekeleyecek. Bu oyunu doğru oynamalıyım.

Bu sadece gereken bir adamla yaptığım bir anlaşma. Benim bir hata. Daha kaç hatayı kaldırabilirim?

Müzayedeci, "Bir kez başlıyoruz," diye bağırıyor. Arianna'nın iri geyik gözlerinin korkudan açılıp parladığını görmek beni düşüncelerimden koparıyor. Odanın sessizliği bana geri geliyor. İçki içen erkeklerin belli belirsiz sesleri ve sessiz konuşmalar karanlık odayı bir kez daha dolduruyor.

Günahlarımın bedelini ödemesine izin veremem.

Küreğimi kaldırıyorum ve müzayedeci bana doğru işaret ediyor. "Bir nokta üç milyon."

"Bir nokta dört," Brooks'un sesini duyuyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Raketimi indiriyorum ve teklif veren diğer üç adamın ona nasıl baktığını fark ediyorum. Sanki devam etmek istediklerinden emin değillermiş gibi. Sanki bu onlar için sadece bir oyunmuş gibi. Oldukça pahalı bir oyun.

"Bir nokta beş," diyor müzayedeci, diğer teklif sahiplerinden biri raketini kaldırırken.

Hiç tereddüt etmedim. "Bir nokta altı milyon dolar."

"Kızgın görünüyorsun," diyor Charles bana, pek de sessiz olmayan bir sesle. Sırıtmak ve yüzümde bir gülümsemeyle Brooks'a bakmak için çaba sarf ediyorum, sanki sadece oyun oynuyormuşum gibi. Sanki tüm dünya benim için bir oyunmuş gibi. Dünyayı umursamayan şımarık bir zengin çocuğu rolü oynuyorum.

Keşke bilselerdi.

Brooks sanki miktarı artırmayı tartışıyormuş gibi raketiyle oynuyor. Yapabilir. Ben de tekrar teklif vermemeyi seçebilirim. Kendini asmasına izin verebilirim, ama o zaman zavallı Arianna ona geri döner.

Neden onunla birlikte ki?

"Bir kere gidiyorum."

Daha önce nedenlerini sorgulamamıştım ama aklıma geldikçe, bu işin içinde onun da olabileceğini düşündüm. Müzayede görevlisi "İki katı." diye seslendiğinde dudaklarımın kenarı neredeyse düşecekti.

Beni aptal yerine koyuyor olabilirler. Ve ben de onlara tam olarak istediklerini verdim.

Farkına vardıkça kanım donuyor. Onun yüzünden onların oyununa geldim. Başkasının ona sahip olma düşüncesi yüzünden.

"Satıldı!"

Ve benimle oynamalarına izin verdim. Daha önce hiç bu kadar aptal hissetmemiştim... ama artık o benim olduğuna göre, bu oyunu doğru oynamam gerekecek. Her şey görünüşle ilgili. Her şey bundan ibaret.

İtibarım, ailemin adı, hepsi .

Ben sadece bir kadına aşık olan ve ona karşı koyamayan zengin bir çocuğum.

Bu bir sapkınlık olarak geri dönemez. Parmak eklemlerimi teker teker kırıyorum. Bunu aşmanın tek yolu onunla birlikte görünmek. Sürekli olarak. Ve siktiğimin Club X'inde değil.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

T Kâğıdın üzerinde gezinen kalemin karalaması odayı dolduruyor. *Kazı. Kazı. Kazı.* Madam Lynn'in sözleşmemin kâğıtlarını çevirip imzalamasını izlerken endişe midemi bulandırıyor.

Gerektiği yerde, ince yontulmuş sağ kaşı konsantrasyon içinde kavisli. Koyu sarı saçları zarif bir yan at kuyruğu şeklinde toplanmış ve makyajı dramatik ama kusursuz, dudakları kırmızının parlak bir tonuna boyanmış. Parmağını elmas bir kokteyl yüzüğü ve sağ bileğini bir İtaatkâr'inkini taklit eden ışıltılı bir manşet süslerken, güçlü ama sade kokusu burnumun ucunu gıdıklıyor.

Bir sandalyenin gıcirtısı beni hayallerimden koparıyor ve donup kalıyorum, derim diken diken oluyor. Kendimi hasta hissediyorum.

Beni izliyor. Odaya girdiğinden beri yaptığı tek şey bu. Beni izliyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, yanaklarım kızarıyor ve elbisemin eteklerini bacaklarımı daha fazla örtecek şekilde yeniden ayarlıyorum. Ama onun delici mavi gözleri beni kendilerine çekiyor gibi görünüyor. Göz kamaştırıcı olmanın da ötesinde, sırlar saklıyorlar. *Karanlık sırlar.*

Tıpkı benim gibi. Sadece onu dinle. Dediğini yap. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerimiz buluştuğunda nefesim ciğerlerimde düğümleniyor, boğazım ısınıyor. Buradan geçerken birçok yakışıklı adam gördüm, oyun oynarken maskelerini çıkaracak kadar cesur olanları, ama Zander pastayı alıyor. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde bakımlı, yontulmuş çene hattı kusursuz bir şekilde tıraş edilmiş, çıkık elmacık kemikleri camı kesecek kadar keskin. Gıcır gıcır koyu renk bir takım elbise giymiş, ceketin altındaki beyaz gömleğin ön düğmeleri açık.

Güç ve servet sahibi bir adam olduğunu söylemeye gerek yok, ancak bundan çok daha fazlasını yayıyor. Etrafında bir muamma havası var, o kadar güçlü bir atmosfer ki nabzımın hızlanmasına ve dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Zander, avuç içlerimin nemlenmesine ve vücut ısıımın yükselmesine neden olan bir yoğunlukla bana bakıyor. Yoğun bakarken bile o kadar sakin ve soğukkanlı görünüyor ki, sanki odanın sahibiymiş gibi bacaklarını iki yana açmış. Sanki *bana sahipmiş* gibi. Ve bir bakıma, artık öyle. Danny'nin beni kullanmasına izin verdim. Bu düşünce bakışlarımın bir an için düşmesine neden oldu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Sadece zamana ihtiyacım var.

Gözlerim tekrar Zander'inkilere ulaşıyor ve sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bakışları beni esir alıyor. Kafamın arkasındaki küçük bir ses onun beni kurtarabileceğini söylüyor. Bir diğeri bana aptal diyor ve Danny'nin beni nasıl *kurtardığını* hatırlatıyor.

Bir an sonra, nefesim kesilerek başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Kalbim küt küt atmadan ona bir dakikadan fazla bakamıyorum. Neredeyse açık artırma sahnesinde olduğum zamanki kadar kötü. Neler olduğunu düşündükçe tiksinti midemi bulandırıyor. Burada olmamalıydım. Bu olmamalıydı.

Seyirciler arasında Danny'yi gördüğümü hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Sahneden inerken gözlerinin bana ulaşması bir an sürdü, satılmıştım ve kaçmak istiyordum. Gözleri bana hala onun olduğumu ve kimin tasmaını takarsam takayım, sadece bir Efendimin olduğunu söylüyor gibiydi. O öldürücü bakışı hatırladıkça kanım donuyor. Bana ara sokakta attığı bakışla aynıydı. Ona karşı gelirsem, ölü bir kadın olacağımı söyleyen bakış.

Endişe beni boğmakla tehdit ediyor ve alt dudağımı ısırıyorum.

Madam Lynn rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünüyor ve sözleşmemden başını kaldırıp kalemını cilalı kiraz ağacından masanın üzerine bırakıyor. "İyi misin, Arianna?" diye soruyor nazikçe. Zander'a bakıyorum ve kalbim tekrar titriyor. Hâlâ bana bakıyor. Gözlerimi ayırıp Madam Lynn'e bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet, Madam," diyorum yalan söyleyerek. "Emin misiniz?" diye soruyor. "İmzalamak üzere olduğunuz sözleşmeyle ilgili endişeleriniz varsa, lütfen bunları dile getirin." Zander'i işaret etmek için duraklıyor. "Korkmayın, Bay Payne'in önünde rahatça konuşabilirsiniz. Söylemek istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz."

"Ben iyiyim," diye tekrar yalan söyledim.

Madam Lynn uzun bir süre bana baktı. Açık sözlü olmadığımı sezinliyor, ama bu konuda baskı yapmıyor. "Merak etme," diyor bana nazikçe ve zoraki bir gülümseme sunuyor. "Bay Payne bir şey olursa bana haber verecek."

söylenmesi gereken bir şey var mı?" Ona dönüyor, bir cevap bekliyor ve ne olduğundan emin olmasam da aralarında bir şey geçiyor.

"Bay Payne, imzalamaya başlamadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hayır," diyor Zander kısaca, gözleri yüzümü yakıyor.

Sadece bir kelime. Ama onun sesiyle neredeyse tükeniyorum.

Çok derin, zengin ve... seksi.

Utancımdan yanaklarım yanıyor. Bu düşüncelere sahip olmamalıydım.

İkisinden de uzaklara bakıyorum, üzerime çöken değersizlik hissi, neredeyse gözlerimi yaşartacak bir kendinden nefret.

Madam Lynn ikimizin arasına bakıyor ve sonra nazıkçe başını sallayarak kağıt yığınlarını alıyor.

"İmzalamadan önce her şeyi gözden geçirirseniz sevinirim," diyor Madam Lynn. "Müzayededenden önce konuştuğumuz gibi, bu sözleşmeyi süresi içinde istediğiniz zaman feshetme seçeneğiniz var, ancak bunu yapmayı seçerseniz üzerinde anlaşmaya varılan anlaşmayı kaybedeceksiniz." Kağıtları kalemiyle birlikte bana doğru kaydırıyor. Para. Sadece parayı alıp Danny'ye vermem gerekiyor. Sonra işim bitecek. Bu beni bir fahişe yapar ama hayatta kalacağım. Yaşayacağım ve yeniden başlayacağım.

Sayfaları çevirirken ve sözleşmemin detaylarını gözden geçirirken konsantre zorlanıyorum. Kalbim göğsümde çarparken, noktalı çizgiye bakarken midem bulanıyor, kusmak istiyorum.

Bunu yapmak zorunda değilim, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Polise gidebilirim.

"Arianna?" Madam Lynn yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Kelimeler dudaklarımda. Neredeyse ona "Bunu yapamam" diyecektim. Bunun yerine elimden geldiğince bir şekilde "Ben iyiyim" diyorum. Bunu yapmazsam Danny'nin beni zaten biliyorum. Onun serveti ve gücü var, benimse hiçbir şeyim yok.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve imzamı hızlıca noktalı çizginin üzerine atıyorum.

İşim bittiğinde Madam Lynn bana sıkıca gülümsüyor, kağıtları ve kalemi alıp Zander'e uzatıyor.

Zander yavaşça kağıtları ve kalemi Madam Lynn'den alıyor. Sanki burada değilmişim gibi, sanki gerçek değilmiş gibi, isminin yazılı olduğu her bir noktayı imzalarken onu izliyorum.

kıpırdanıyorum, derim diken diken oluyor, gözlerinde yanan ateşle kalbim çarpıyor.

Ve imzasını gerektiren son satırı imzalarken, midemin tamamen bulandığını hissediyorum.

Sanki ruhumu şeytana teslim etmişim gibi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

I Madam Lynn ikimizi konferans odasında yalnız bırakırken kapı hafif bir tıkırtıyla kapanıyor. Lüks bir odayla kıyaslandığında oldukça küçük.

Kulüp X. Ama sanırım buranın tek amacı sözleşme imzalamak, bu yüzden düz beyaz duvarlar ve basit ihtiyaçlar gerekli olan tek şey. Burada fantezi ya da illüzyona gerek yok. Her şey iş.

Arianna'nın başı öne eğik ve sandalyesinde ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyor. Gözleri yere odaklanmış durumda. İçimdeki karanlık, onun bana hemen teslim olmasından duyduğu zevkle kıpırdanıyor. Bu şekilde düşünmek yanlış ve onu görmezden geliyorum, aşağı itiyorum ve yokmuş gibi davranıyorum.

"Arianna," adını ilk kez söylüyorum. Yasak gibi geliyor, tadı çok tatlı. Yavaşça çenesini kaldırırken heceler havada asılı kalıyor, başı hala hafifçe eğik ve muhteşem gözleri benimkilere bakıyor. Sanki içimi görebiliyormuş gibi derinlerime.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum, dikkati benden alıp tekrar gür dudaklarına çekiyorum. Soluk ama yumuşak bir pembelikleri var. Makyajı yumuşak ve sadece doğal güzelliğini vurgulamak için yapılmış.

"Nasıl isterseniz efendim." Verdiği cevap karşısında neredeyse inliyordum. Yatak odasında güç oyunlarından hoşlanmıyorum. Gün boyunca bu ihtiyaçlarımı karşılamak için yeterince şey yaşıyorum. Ama o beni baştan çıkarıyor. Gözlerindeki bakış, ona verebileceğim şeye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Hükmedilmeye ihtiyacı var, ama bu şekilde değil.

"Size efendim diyebilir miyim?" diye soruyor narin bir sesle ve onu almam için bana yalvarıyor.

Yumuşak sesi ve mükemmel teslimiyeti beni çağırıyor. Ama kurallar ve oyunlarla ilgilenmiyorum. Bu oyundaki bahisler oynanamayacak kadar yüksek.

Sorusuyla birlikte, benim olduğunu anladım. Onunla istediğimi yapabilirim. Dudaklarından dökülecek tatlı sesleri düşündükçe sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Aletimi fermuara baskı yapmayacak şekilde ayarlarken dik tutuyorum.

Yemyeşil kıvrımlarında kaybolmak ve kendimi onun derinliklerine gömmek isterdim. Ama bu bir iş. Ve arzularım doğru değil. Gözlerimi ondan ayırıp uzak duvardaki saate bakıyorum. Saniye ibresi yavaşça hareket ediyor, tek bir tik sesi bile duyulmuyor. Zamanı sayıyor. Önümüzdeki ay boyunca yapacağım şey bu. Hepsi bu.

O sadece başka bir kadın. Masanın üzerinde duran sağ elim bu düşünceyle yumruk haline geliyor, bunun doğru olmadığını biliyorum. Parmak eklemlerimi masaya vuruyorum. Durmak bilmeyen tıkırtılar odayı doldururken bu durumun ne kadar boktan olduğunu anlıyorum.

O sıradan bir kadın değil. Öyle olsaydı bu çok kolay olurdu. Doğru olsaydı buraya gelmezdim.

"Sana neden teklif verdiğimi biliyor musun?" Gözlerim kalp şeklindeki yüzüne kayarken ona soruyorum.

"Çünkü her isteğine itaat etmemi istedin," diye nazik bir sesle cevap veriyor, ben ona bakarken son kelime havada asılı kalıyor. *Evet*, ahlaksızlığımın derinliklerindeki bir ses bana sesleniyor, onu teklif ettiği gibi kabul etmem için yalvarıyor. Teslim olmam ve onun tadını çıkarmam için.

"Efendinin seni bana teklif ettiğini biliyor musun?" Aslında bu bir soru olmasa da ona sordum. Ona söylememeliydim ama bilmesini, tepkisini görmeyi daha da çok istiyorum.

"Efendimin sana borcu olduğu için mi?" diye soruyor ne hissettiğini belli etmeyen bir sesle. Bu tamamen bilişsel bir süreç, işin içinde duygu yok. Bunu benden saklıyor.

"Evet, çünkü erkek arkadaşının bana borcu var." Kasıtlı olarak soğuk davranıyorum, bir yanıt istiyorum ve o da bana bunu veriyor.

Gözleri benimkilere kayıyor ve dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. Onu savunduğu düşüncesiyle bir an için içimde öfke kabarıyor ama sözleri öfkemi kesip susturuyor.

"O benim erkek arkadaşım değil." Bu sözler söylenir söylenmez, duruşu eski haline döner.

Teslimiyetinden çok, öfkesi ve ona ait olmadığına dair kararlılığı onu daha çok istememe neden oluyor. Çünkü artık onun üzerinde hiçbir hakkı yok. *Artık o benim.*

Uzun zamandır böyle birini istememiştim. Belki de hiç. Yasak yn olmalı, şimdiye kadar sadece uzaktan gözlemlediğim karanlık arzular. Gözlerim yüzünde geziniyor, ondan daha fazlasını bekliyor, elimi zorlayan ve her dakika geçtikçe onu daha da çaresizce istememe neden olan şeyin ne olduğunu belirlemeye çalışıyorum.

O bir siren. Beni şimdiden hatalar yapmama neden olan bir derinliğe çekiyor.

Bu karmaşanın içinde olmamın sebebi o. Onun için *hissettim*. Bu iş duygularla ilgili değil.

Dirseğimi masaya dayayıp öne doğru eğiliyorum, sandalyemin ayakları yerde sürünüyor ve cırtlak bir ses çıkartıyor.

"Sana güvenebilir miyim?" Ona soruyorum, sonunda dudaklarıma bir gülümsemenin ulaştığını hissediyorum.

"Evet, efendim."

"Bana efendim deme," diyorum hemen ve komutum sert çıkıyor ama o irkilmiyor. Sert tavrım onu zerre kadar etkilemiyor.

"Sana nasıl seslenmemi istersin?" diye soruyor düzgün bir sesle, hiç kıpırdamadan.

Ağır bir i geçirdim ve sandalyeme geri oturdum. Ona bakarken ayak bileklerim çapraz duruyor.

"Benim adım Zander, bana böyle hitap edebilirsiniz."

Başını sallayıp itaatkâr bir şekilde "Evet, Zander" diye cevap verirken kirpikleri titriyor.

"Yaşam tarzını... gerçekten sevmiyorum," diyorum ona, güzel bir aç örmeye başlarken gülümsediğim belli oluyor, belki dikkatini dağıtacak, arkasına saklanacağı bir şey. "Bir sapkınlık olarak bunu anlıyorum. Ama bir köleye sahip olmak ya da yirmi dört yedi g alışverişi yapmakla ilgilenmiyorum."

Duruşu hafifçe gevşiyor. "Nelerden hoşlanırsın?" diye soruyor ve soruyu sorarken gergin bir tavırla dudaklarını yalıyor, boğazını temizliyor ve kenetlediği ellerini masanın üzerine koyuyor. Kendi maskesi parçalara ayrılıyor ve gerçek duyguları ortaya çıkıyor. Sesi alçak ve düz.

Gergin, hatta mutsuz. Bir an için şaşırdım. Bu tepkiyi beklemiyordum.

"Sence neyi seviyorum?" Karşılığında ben de ona soruyorum. Gözlerim her bir zelliliğinin üzerinde geziniyor, onun hakkında daha fazla bilgi edinmek için bekliyorum. Herkes

ve en hilekâr adamların bile yalanlarını fark edebilirim.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim." Tekrar yutkunuyor ve kıpırdanıp parmak uçlarını sıkarken ellerine bakıyor. "Bir borcu ödemek için burada olduğumu biliyorum. Ve beni kullanacağını da." diye ekliyor ve gözlerini kapatıp kendini dengelemek için düzensiz bir nefes alıyor. Yüzündeki gülümseme tamamen kayboluyor.

"Sana istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Bunu hemen şimdi açıklığa kavuşturalım." Sert sesim gözlerini açmasını sağladı. Gözyaşları ve başka bir şeyle, güvensizlikle cam gibiydiler.

"Sana söz veriyorum. Eğer beni zerre kadar istemiyorsan, şu kapıdan geçip gidebilirsin ve her şey sona erer."

"O-"

"Sana hiçbir şey yapmayacak. Daniel Brooks'un bana borcu var; senin kimseye borcun yok."

"Ona borçluyum," diye nefes alıyor, yüzü acıdan başka bir şey yansıtmıyor. "Borçluyum," Arianna bir şeyler söylemeye başlıyor ama sözünü bitirmiyor. Nereye varmaya çalıştığını çalışırken alnının buruştuğunu hissediyorum. Ve sonra kafama dank ediyor.

"Eğer beni istemiyorsan, gidebilirsin." *Borcunu affedeceğim ve özgür olacaksın* sözleri dudaklarımda, ama zihnimin en karanlık kısmındaki bir fısıltı onun cevabını beklemem için bana yalvarıyor.

"Seni istiyorum," diyor ve muhteşem gözleri tekrar benimkilere bakıyor, içimi delip geçiyor ve sakladığım her sırrı öğrenmekle tehdit ediyor.

Ona gitmesini söylemek, ondan kurtulmak istiyorum. Zaten üzerimde çok fazla gücü var; beni zayıflatıyor. Beni aptallaştırıyor. *Ama beni istiyor.* Ve onun bana boyun eğmesi fikrini arzuladığımı inkar edemem.

"Söylediğim her şeyi yapacaksın." Konuşurken düşünmüyorum, başka bir yanımda devreye giriyor.

"Evet, Zander."

"Yarın akşam altıda başlayacağız," diyorum ona, dosdoğru ileriye ve onun ötesine bakarak. Gözlerim beyaz duvardaki küçük bir çukura odaklanıyor. Konferans salonunun tertemiz cephesinde bir kusur.

"Ne... ne isteyeceksin?" diye soruyor hafif bir tereddütle. "Ne istersem," diye basitçe cevap veriyorum. İsteddiği cevap bu değil, Ama başını sallıyor, gözleri sert ahşap masanın ortasındaki koyu renkli bir düğüme odaklanmış durumda.

"Yarına kadar," diyorum rahatlıkla, içimdeki hiçbir şey rahat olmasa da.

"Yarına kadar," diye tekrarlıyor sadece fısıltıyla.

O uzaklaşırken, kendimi kalçalarının salınımını izlerken ve onu tekrar tekrar almayı hayal ederken buluyorum. Son bir kez omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, eli kapının kenarını kavlıyor. Alt dudağını bir kez yalıyor, gözlerimi o güzel ağzına çekiyor. Bir şeyler söylemeye başlıyor ama onu duyamıyorum.

"Daha yüksek sesle konuş," diyorum ve sesim duvarlarda yankılanıyor. Hafifçe irkiliyor ve başını eğiyor.

"Sadece teşekkür ettim." Kelimeleri düzensiz bir tempoyla söylerken gözleri benimkilerle buluşmuyor. Onu rahatlatma ihtiyacı masayı daha sıkı kavramama neden oluyor, yerimde kalmamı sağlıyor.

Başımı bir kez sallıyorum, onu kovarken yüzünü izliyorum. "Yarın görüşürüz."

Bu sefer sessizce ayrılıyor, bana dönüp bakmıyor ya da bakışlarımla karşılaşmıyor. Ancak o gittikten sonra nefes alabildiğimi hissediyorum. Aynı zamanda ne kadar boku yediğimi de o zaman anlıyorum.

Brooks'un faturalarını nasıl ödediği beni ilgilendirmez. O lanet müzayedeye hiç gitmemeliydim.

Onu ibret olsun diye cezalandırabilir ve Arianna'yı bağışlayabilirdim, o kadar tatlı biriydi ki bunu hak etmiyordu.

Ben bir hata yaptım. Ve tam olarak nedenini biliyorum.

Onun yüzünden. Ona sahip olmanın, ona sahip olmanın cazibesi... Ona teslim oldum.

Ona güvenmiyorum. Ama onu istemiyorsam lanetleneceğim.

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

Y

Çünkü erkek arkadaşının bana borcu var.

Yatağında dönerken Zander'in acı sözleri aklımdan geçiyor, sabahın erken saatlerinde güneş ışığı penceremin panjurlarından içeri süzülüyor. Sözleri beni bir piyon gibi hissettiriyor. Bir Satranç tahtası üzerinde hareket ettirilecek ve artık işe yaramadığında atılacak nesne.

Kollarımı göğsümde sımsıkı sararak beni boğmakla tehdit eden o değersizlik hissini uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Madam Lynn'in sözleri aklıma geldi. *İstedığınız zaman bu sözleşmeyi feshetme seçeneğiniz var.*

Zander bile onu istemiyorsam gidebileceğimi söyledi. Ama ben onun teklifini kabul etmedim ve utanıyorum. Göğsümdeki duygu kabarması yüzünden derim diken diken oldu.

Zander'ı terk edersem, Danny beni geri alır. Başka bir adamın arkasına saklandığım için korkağın tekiyim. Özellikle de bu şekilde. Ama geçici olarak onun olduğumu bilmek bana zaman ve koruma sağlıyor. Gözlerim tuvalime kayıyor. Stresli olduğumda ya da kendimi kötü hissettiğimde resim yapmak bana neredeyse her zaman teselli verir. Gerindikten sonra yataktan kalkıp fırçalarımı ve renklerimi hazırlıyorum. Kahve almaya gidecek havada bile değilim. Sadece resim yapmak ve sanatın içinde kaybolmak, her şeyi unutmak istiyorum. Kapı arkamdan açılmadan önce sadece birkaç vuruş yapabiliyorum.

"Ari?" diye soruyor Natalie kararsızca. Hayatımın gerçekliği onunkine hiç benzemezken bir apartman dairesinde normal birinin yanında olmak tuhaf. Uyum sağlayamıyorum. Hiçbir zaman da olamadım; hep denedim ama asla başaramadım. Sanırım artık bir önemi yok. Kapı aralığında durduğunu görmek için arkamı döndüm,

Hâlâ pembe puantiyeli pijamalarını giymiş, saçları dağınık, yüzünde bir sırıtışla bana bakıyordu. "Evet, mağara kadını?" Duygularımı gizlemek ve her şey yolundaymış gibi davranmak için gönülsüzce şaka yapıyorum. Natalie bir homurtu çıkardı. "Mağara kadını mı? Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Yataktan kalktığında da pek Kleopatra gibi görünmüyorsun."

Neşesiz bir kahkaha attım. "Buna itiraz edemem."

Natalie pijamasının cebinden telefonunu çıkarıp odaya girerken heyecanla bana el sallarken, "Her neyse, nefret dolu," diyor, "Sarah'nın ayak bileğini görmelisin! Bu dövme yeni yaptırdı ve bayıldım!"

"Bir bakayım." Ellerimi temizlik için kullandığım beze siliyorum ve bakmak için telefonu elinden alıyorum. Bileğindeki siyah bir gülün fotoğrafı. Çok gerçekçi ama bana sadece dün satılırken elimde tuttuğum gülü hatırlatıyor.

Ben fotoğrafa bakarken Natalie bana sırıtıyor. "Beğendin mi? Bence harika görünüyor." Parmağını yanağına hafifçe vuruyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor, ben anıyı uzaklaştırıp sadece rol yapmaya dönmeye çalışıyorum. "Ben de aynısından almayı düşünüyorum ama belki bileğime takarım. Merak ediyorum da bunu yapan kişi sen olmak ister misin?"

Hemen yanıt vermiyorum, gözlerim hâlâ gülün görüntüsüne odaklanmış durumda.

"Ari?" Natalie bastırıyor, sesi endişeyle doluyor. " var?"

Natalie'nin endişeyi görmek için gözlerimi görüntüden ayırıyorum. Bir parçam ona her şeyi anlatmak istiyor. Danny hakkında. Müzayede hakkında. Zander'ı. Ama o parçayı görmezden geliyorum; onu bu işe bulaştırmak istemiyorum, onun yerine sadece "Danny ve ben şu anda iyi geçinemiyoruz" diyorum. İçinde bulunduğum durumdan duyduğum hayal kırıklığının sesime sızmasını engelleyemiyorum. Natalie endişeyle bana bakıyor. "Sorun nedir? Yine bir şeyler kontrolden mi çıktı?"

Kesinlikle öyleydi.

Natalie'ye gerçeği söylememek beni incitiyor. Uzun zamandır benim tek arkadaşımdı ve tamamen güvendiğim tek kişi o kaldı. Ama içten içe ona söylemenin yarardan çok zarar getireceğini biliyorum.

Telefonunu geri veriyorum. "Pek sayılmaz. Sadece birbirimize biraz ara vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Natalie telefonunu cebine geri koyar ve ellerini kalçalarına yerleştirir. "Hadi ama, bana her şeyi anlatmadığını biliyorum. Yine bir şeyler kontrolden çıktı ve sen bunu kabul etmek istemiyorsun."

Nat, durum bundan çok daha kötü, diye düşünüyorum karanlık bir şekilde.
" yok," diye yalan söylüyorum, bunun için kendimden nefret ediyorum. "Ben iyiyim, merak etme." Natalie'nin kaşları derinleşiyor. "Bana yalan söylüyorsun."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Beni çok önemseddiğini görebiliyorum. Sorunlu geçmişimi ve yaşadıklarımı biliyor ve benim incindiğimi görmek istemiyor. Ama işleri daha da kötüleştirmeden ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Tam o sırada komodinin üzerindeki telefonum çaldı.

Natalie'ye, "Bir saniye bekle," diyorum, mesaja doğru yürürken, bu kesinti için minnettarım. Zander'dan bir mesaj.

Şoförüm sizi almak için 5:15'te dairenizde olacak.

*Etkinlik siyah kravatlıdır. Varsa bir önlük giyin. Hazır olun,
Z*

"Neydi o?" Natalie yanıma gelerek soruyor ama o görmek isteyemeden telefonumu cebime geri sokuyorum.

"Yok bir şey," diye cevap veriyorum, yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimi bok gibi hissederken tuvalime doğru yürüyorum. "Sadece yanlış numaraya mesaj atan aptalın teki."

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

I Dakikliğe hayranım. Bir insan geç kaldığında saygı eksikliği hakkında bir şeyler söyler. Arianna'nın şoförüm Marcus'a geç kalmasını bekliyordum.

Kol düğmelerini şifonyerden alıp yerine takarken, kilitlerken ve kollarımı hafifçe aşığı çekerken şingırdıyor. Aynada kendime bakarken kravatımı düzeltiyorum. Smokin içinde kendimi hep rahat hissetmişimdir ama bugün değil. Her şey dar ve boğucu geliyor.

Bana saygı duyması için ona tek bir neden bile vermedim ama o en azından sözleşmeye saygı duyuyor.

Bunu yapmak istemediği çok açık, ama ona en azından benimle bir iş ilişkisi kurmasını isteyecek kadarını vereceğim.

Bu akşam yemek yiyeceğiz, bir nevi röportaj. Akşam yemeği sadece bir röportajdır.

Şifonyerin üzerindeki telefonumu kontrol ediyorum, loş ışık karanlık yatak odasını aydınlatıyor ve fotoğrafçıların samimi bir çekim yapmak için orada olacaklarını görüyorum. Her zaman yaptığım gibi onları görmemiş gibi davranacağım. Halkla ilişkilerin aradığı ideal manşetlere esprisiz bir kahkaha atıyorum.

Bekar Aşık Oluyor. Aile Varisi İçin İlk

Görüşte Aşk.

Ona kur yapabilirim. İstedığım imajı yaratmak için ihtiyacım olan fotoğrafları alacağım. Arianna'ya ne kadar söylemek istediğimi bilmiyorum. İçgüdülerim bana dürüst olmamı, onu da bu maskaralığa dahil etmemi söylüyor. Ama ona güvenme düşüncesi bile beni panikletiyor.

Kimseye güvenmiyorum. Ama ona devam etmesi için yeterli bilgiyi verebilirim. Yarım kalan tek şey Daniel Brooks.

Tam şifonyerin üzerine koyarken telefonum çalıyor. *Charles*.

Metni sessizce okudum ve sonra geri çekildim, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dikkatsiz görünecek şekilde karıştırmadan önce biraz geriye doğru taradım. Doğru görüldüğünden emin olmak için acele etmiyorum.

Charles Brooks'la ilgilenecek. Şimdilik ona sadece göz kulak olması için ihtiyacım var. Bunu nasıl halledeceğimi bulana kadar yerinde kalmasını sağlamak için.

İdeal olarak, Arianna'yı parayı kendine saklaması için ikna edebilirim. Brooks'un bunu öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli düşününce... ifadesi nasıl da düşecek, gözlerindeki o ukala parıltı nasıl da kaybolacak.

Ama önce, görüşme. Onun kim olduğunu ve gerçekten ne istediğini bilmem gerekiyor. Bir geçmiş araştırması size bir kişi hakkında ancak bu kadar bilgi verebilir, benim aldığım kadar derin bir araştırma bile. *Beni hayal kırıklığına uğratmayın, Bayan Owens*.

Ceketimi silerken dudaklarımdan "Yapmayacak," sözleri dökülüyor. Karanlık yatak odamın havasında bir tehdit gibi asılı kalıyorlar. Onun hakkında haklı olsam iyi olur.

Telefonum yine çalıyor, içimde bir sıkıntı dalgası oluşuyor ve bu sefer arayan Marcus, yanında Arianna ile tam zamanında geliyor.

Hızla ön kapıya doğru ilerliyorum, adımlarım o kadar hızlı ki merdivenlerden inerken bir esinti yaratıyorum.

Kapının kilidini açıp içine doğduğum rolü oynadığım bir başka geceye hazırlanırken derin bir nefes alıyorum.

Arianna'yı gördüğüm anda, her gün beni adeta boğan olumsuz hava erken baharın serinliğine karışıyor. Marcus kapıyı için açık tutuyor, ince bacakları arabadan teker teker inerken küçük ellerinden biri onunkinin içinde, topukları araba yolunda tıkırdıyor. Yüz ifadesindeki bir şey beni hazırlıksız yakalıyor. Belki de derin bir nefes alıp dik dururken elbisesini fırçalaması ve saçının bir tutamını geriye atmasıdır.

Her zamanki gibi büyüleyici. Onda ne olduğunu bilmiyorum. Aşırı seksi değil ve onu olağanüstü yapan tek bir şey bile yok. Ama onu her gördüğümde, dünyam sadece bir anlığına duraklıyor. Zaman içinde her şeyin durduğu, ciğerlerimdeki havanın durduğu ve kalbimin yavaşladığı tek bir nokta. Onda, daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi arzulamama neden olan bir masumiyet ve hüznün var.

Keşke görmezden gelebilsem.

Kapı aralığında durup ona baktığımı görünce gözleri açılıyor ve o nefret ettiğim gülümseme gelip yerine yerleşiyor ama bu sefer farklı bir his.

Fark ettiğim garip bir şey var. Herkes bana aynı şekilde bakıyor. Gözleri giysilerimin üzerinde aşağı yukarı geziniyor, detayları inceliyor. Bir yönetim kurulu toplantısından önce iş adamları, sokağın köşesinde bilgi toplayan alt düzey haydutlar, hatta gece geç saatlerde barlarda ya da kumarhanelerde bekleyen, parlak kırmızı tırnaklarını paradan bir parça koparmak için bana batırmayı uman cadalozlar. Hepsi bana aynı şekilde bakıyor. Yargılıyorlar, değerlendiriyorlar. Çarkların döndüğünü görebiliyorum. Bazıları diğerlerinden daha hızlı, ama hepsinde ne düşündüklerini belli eden işaretler var.

Arianna farklı. Yüzündeki ifade bana beni istediğini söylüyor, paramı değil. Şehvet gözlerini camlaştırıyor ve gözleri vücudumda gezinirken nefes alışını kısaltıyor. Ama bakışlarımla buluşmak için geri dönmek yerine, kapı kapanırken hafifçe arkasını dönüyor ve Marcus'a teşekkür ediyor, yumuşak sesi rüzgârın hafif esintisiyle uzaklaşıyor. Saçlarını savurarak çıplak omzunu daha fazla ortaya çıkarıyor ve eteği sağ tarafına yapıyor.

Tekrar yukarı baktığında, bakışlarımla buluşmuyor.

"Bayan Owens," diyorum onu selamlamak için üç basamak aşağı inerken duyabileceği kadar yüksek sesle. Kolumu küçük beline dolayıp yanağına iffetli bir öpücük kondururken yüzümde büyüleyici bir gülümseme olduğundan emin oluyorum. Şaşkınlıktan gözleri parlıyor ve bir an cevap vermiyor. Ne beklediğini bilmiyorum ama şimdiye kadar yaşadığı her şeyi aşacağım. Beni istemesini sağlayacağım. *Bunu* istemesini. Rolünü çok iyi oynayacak, çünkü onu buna inandıracağım.

"Bay Payne," diye sesleniyor adımı, kasıtlı olmadığı anlaşılan şehvetli bir şekilde.

Arabanın yanında duran şoförüne "Bir dakika Marcus," diyorum. Marcus bir kez başını salladı. Belki altmışlı yaşlarında yaşlı bir adam ama sürekli spor yapmaktan zayıflamış ve kesilmiş. Kendisiyle ve yaptığı işle gurur duyuyor. On altı beri hep benim için çalıştı. Yine de yıllarca ona güvenmedim. Ne de olsa onu işe alan babamdı. Ama birkaç kez bana olan sadakatini ve sır saklayabildiğini kanıtladı.

Yine de Arianna'ya söyleyeceklerimi duymamasını tercih ederim. Güvenilir biri olabilir ama bu gereksiz bir risk almam gerektiği anlamına gelmez. Charles'a bile güvenmedim. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Arianna'ya biraz daha yaklaşılarak kulağına fısıldıyorum ve elimi sırtının alt kısmında gezdirerek onu evin içine doğru yönlendiriyorum. "Birazdan akşam yemeği için ayrılmamız gerekiyor ama içeride özel olarak konuşmak istiyorum."

"Evet, Si- Zander," Arianna'nın duruşu yaptığı hata yüzünden sertleşiyor ve neredeyse planımdan pişman oluyorum... *neredeyse*.

İçeri girer girmez kapıyı kapatıyorum ve ellerimi ceplerime sokarak ona dönüyorum.

"Kız arkadaşım olmanı istiyorum," diyorum ona basitçe.

Topuklarının üzerinde dönüp bana bakıyor, yüzünde anlamamış bir ifade var. "Özür dilerim?" diye soruyor.

Sevimli bir kahkaha attım ve ona daha yakın olmak için birkaç adım yürüdüm.

Ev dışarıdan çok daha sıcak, çok daha misafirperver.

"Beni duydun," diyorum ve elini iki elimin arasına alıyorum. "Sözleşmede yazılı olanın yerine benim kız arkadaşım olmanı istiyorum."

Gözlerinde bilmiş bir bakış beliriyor ve o güzel dudakları, yüz ifadesindeki anlayışla aralanıyor. Yine düşündüğüm gibi cevap vermiyor. "Sahte bir kız arkadaş mı?" diye soruyor usulca.

Hafifçe geri çekiliyorum ve omuz silkerek cevap veriyorum, "Hiç sahip olmadım, bu yüzden o kadar sahte olup olmayacağından emin değilim." Sözlerim sıradan ama hesaplanmış. Buna inanmasını istiyorum. Tabii ki sahte. Arkasına saklanılacak bir maske daha.

O koyu yeşil gözler beni delip geçiyor, ses tonumdan hiç etkilenmiyorlar.

Meraklı bakışlarını ve yüz ifadesindeki hayal kırıklığını görmezden geliyorum. "Benim kız arkadaşım olacaksın. Bu akşamdan itibaren, bir akşam yemeği randevusuyla." Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve tepkisini bekliyorum.

"Evet, Zander." Artık bu oyunun kurallarını bildiği için duruşu sertleşiyor. Bu bir rol ve o da rolünü oynamaya hazır. Ama ben onun sadece oynamasını istemiyorum, gerçek hissetmesini istiyorum.

"Erkek arkadaşınla bu şekilde konuşur muydun?" Ona soruyorum. Brooks'la böyle konuştuğunu düşününce çenem sıkıştı. Omurgamdan yukarı tırmanan ve tenimin her santimini ürperten kıskançlığı görmezden geliyorum.

Arianna iki elini önünde kavuşturmuş bir şekilde tutuyor ve başını hafifçe sallıyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyor.

"Peki o zaman, sadece Zander, tamam mı?" Ona sahte bir rahatlıkla söylüyorum. "Bunların hiçbirisi..." Bitirmedim, normal teslimiyetini nasıl ifade edeceğimden emin değilim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Neye nasıl, tatlım?" Bu küçük lakap bilinçli bir kararım olmadan benden , ancak tepki verme şekli milyonlarca kez söylemek istememe neden oluyor. Yüzünün yumuşak kıvrımları aydınlanıyor ve yanaklarında güzel bir pembe ton yükseliyor. Başını biraz eğiyor, gözlerini kapatıyor ve başını hafifçe sallarken dişlerini alt dudağına gömüyor.

Gözleri hâlâ kapalıyken "Nasıl," diye söze başlıyor ve sonra yavaşça açıyor, o muhteşem yeşil gözleri doğrudan bana bakıyor. Sadece onun yapabileceği şekilde. "Bu gece nasıl davranmalı?" diye soruyor çok içten, çok tatlı bir sesle. Siktir, sırf ona tatlım dediğim için mi? Ondaki değişim bağımlılık yapıyor. Gülümsemesini seviyorum. Ona verdiğim ışığı.

İşte bu yüzden onu inkar edemem.

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

M Gargano's Italiano restoranının merdivenlerini çıkarken kalbim boğazımdan çıkacakmış gibi hissediyorum, topuklarım damgalı betonuna çarpıyor. Harika kurslar Gözlerim muhteşem ortamı, tüm alanı yumuşak altın ışıyla aydınlatan parlak arka aydınlatmayı alırken uzuvlarımın arasından geçiyor.

Zander'ın yanında yürürken korkulukları kavıyorum, kolu gevşekçe belime sarılmış. Merdivenler, devasa beyaz Yunan sütunlarıyla çevrili çift kapılara açılıyor. Basamakların yarısına kadar on metrelik bir erkek heykeli fiskiyesi var, su sütunları havaya fışkırıyor. Merdivenleri çevreleyen yemyeşil peyzaj, bakımlı yürüyüş yolları ve beyaz taş banklarla serpiştirilmiş.

Bu çok güzel.

Manzaranın büyüüne o kadar kapılmışım ki neredeyse elbiseme takılıp düşmeden önce sadece birkaç adım atabildim. Bana bir elbise giymemi söyledi ve elimde bir tek bu vardı. Straplez şifon kumaşı bağışlayıcı ve kırışmıyor, bu da bir artı, ancak minyon boyum için biraz uzun.

Kahretsin.

Zander güçlü kolunu hızla belime dolayarak beni kurtarıyor, sert bedenine doğru çekiyor ve beni dik durmaya zorluyor. Minnettar bir nefes çekerken erkeksi kolonyasının kokusu burnumu gıdıklıyor, ondan yayılan sıcaklıktan tenim karıncalanıyor. Taze bir esinti ve sandal ağacı gibi kokuyor. Hem sakinleştirici hem de sarhoş edici.

"Özür dilerim," diye alçaltılmış kirpiklerimin altından usulca özür diliyorum, yüzüm utançtan kıpkırmızı. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Zander bana kız arkadaşı gibi davranmamı söyledi ama tek başardığım garip davranmak. Bunu daha önce hiç yapmadım ve güvensizliğim de yardımcı olmuyor. Onun kolunda olmaya değmezmişim gibi hissediyorum, sanki bunun gerçek olmadığı çok açıkmiş gibi. Ama görünüşümü korumaya çalışarak gülümsemeye zorluyorum.

Zander bana gülümseyerek elini kalçama götürüyor ve gerginliğime rağmen ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Giydiği siyah smokin ve papyon ona *çok yakışıyor*. Club X'te pahalı takım elbiseler giyen birçok erkek gördüm ama onun gibi giyinen birini hiç görmemiştim. Güneşin ışık yayması gibi güç, zenginlik ve seks yayıyor. Ona bu kadar yakın olmak nefesimi kesiyor. Boğuluyor gibiyim. Ve hava almak için çıkmak istemiyorum.

"Seni tuttum" derken kıkırdıyor. Düşmene izin vermeyeceğim." Ne kadar çekici olduğunu görmek garip bir şey. İmzadan sonra olmasını beklemiyordum. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Nefesimi tuttuğumda "Burası çok güzel," diyorum. O kadar uğraşıyorum ki

Kibar olmak ve normal davranmak zor.

"Bunun güzel olduğunu düşünüyorsanız, içini görene kadar bekleyin," diye övünüyor Zander. Gülümsediğinde dişleri parıldıyor. O muhteşem gülümseme ona çok yakışıyor ama beni huzursuz ediyor.

Elini belimden ayırmadan beni merdiven boşluğuna götürüyor. Başımı kaldırıyorum, onun kolunda muhteşem ve kendinden emin görünmeye çalışıyorum.

İçeri girer girmez etkileyici mimariye bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Görünmeyen hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalıyor ve romantik bir ortam yaratıyor. İpek tüllerle süslenmiş devasa kemerli, inanılmaz yüksek tavanların altından geçiyoruz. Pırıl pırıl mermer zeminlerde yansımalarımızı görebiliyorum ve yüzeyler boyunca muhteşem karmaşık tasarımlar işlenmiş.

Duvarlar yumuşak bir altın rengine boyanmış ve duvardaki aplikler sıcak, bulanık bir ışıltı yayarak odaya meleksi bir parlaklık katıyor.

Masalar bembeyaz örtülerle donatılmış, porselenler ve bardaklar altınla süslenmiştir. *Pahalı*. Burası çok pahalı görünüyor.

Ve insanlar. Buradaki herkes en iyi kıyafetlerini giymiş.

"Haklısın," diye mırıldanıyorum, kendimi son derece güvensiz hissediyorum. Etrafımdaki diğer kadınların özgüveninden yoksunum. Zander'ın kolunda eğreti durmak zorundayım. "Bu daha iyi."

Rezervasyon alanına doğru yürürken Zander bana göz kırpmıyor, kolu sahiplenici bir şekilde kığımın üzerindeki kıvrıma dayanıyor. "Sana söylemiştim." Onun şakacı halini görmek endişemi biraz olsun hafifletiyor, yine de yıpranmış sinirlerimle başa çıkmak için ona sıkıca sarılıyorum.

Bir dakika bile geçmeden üniformalı bir garson yanımıza geliyor. "Rezervasyonunuz var mı?" diye soruyor garson, yeleği hafifçe kıvrılıyor Kürsüde durmuş, bir kâğıdı çeviriyor.

"Payne," diye kısaca yanıtıyor Zander, ancak sesinde bir gerginlik yok.

Garson podyumdaki kitapçığa bakıp başıyla onayladıktan sonra bize fuayeden çıkmamızı işaret etti. "Elbette. Bu taraftan Bay Payne."

Garsonu takip edip dolu masaların yanından geçerken, Zander belimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni daha da yakınına çekerek tenimin kızarmasına neden oluyor. Sanki beni dünyaya göstermek istiyor ve herkesin birlikte olduğumuzu bilmesini istiyor. Hatta birkaç kadının bize doğru baktığını görüyorum, gözleri Zander'a yapışmış ve vücudunda geziniyor, ama sonra beni tutuşunda duruyor.

Kendimden emin görünmeye çalışıyorum ama gözlerimin sinirli bir şekilde sağa sola kaymasını engelleyemiyorum. Herkes buraya ait olmadığını biliyor gibi hissediyorum. Değersiz bir sahtekâr olduğumu.

"Rolünü oynamayı unutma," diyor Zander nefesinin altından. "Beni tanıyormuş gibi davran, ormanda kaybolmuş korkmuş küçük bir geyik gibi değil." Bu sözleri fısıldıyor ama dudaklarında hâlâ şakacı bir gülümseme var. Sözleri üzerimde hemen bir etki yaratıyor ve hiç düşünmeden elimi hafifçe karnına koyuyorum, ipek gömleğinin altındaki karın kaslarının sert çıkıntılarını hissediyorum.

"Bu daha iyi," diyor sessizce.

Bunu yaparken kendimi çok garip hissediyorum ama yine de hoşuma gidiyor.

Restoranın arka tarafındaki lüks bir kabine yönlendiriliyoruz. Masalar daha samimi ve daha düşük ışıklı olduğu için VIP bölümü olması gereken yeri geçiyoruz. Zander kendi yerine oturmadan önce bana yardım ederken onlara bakmamaya çalışıyorum.

"Ne içersiniz?" diye soruyor garson önümüze menüleri bırakırken ve günün balığı ve başka bir şey hakkında bir konuşma gibi hissettiren şeyi bitirirken. Kalbim o kadar hızlı atarken söylediklerine konsantre olamıyorum.

Zander ne istediğimi sorma zahmetine bile girmeden, "Bir beyaz Zinfandel ve ben de viski ekşisi alacağım," diye cevap veriyor.

"Elbette, Bay Payne." Garson başını sallar ve gider.

O gittiğinde Zander gözlerini bana odaklıyor, bakışlarının yoğunluğu tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım kızarıırken dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Bunlar basit kelimeler, ama gerçek olduklarında çok şey ifade ediyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, kirpiklerimi indirerek.

"Bir şey değil," diyor Zander, derimin diken diken olmasına neden olan o gergin bakışıyla.

Bir an için, onun delici mavi gözlerinde kayboldum, istedim - hayır, diledim

- bunun gerçekte olduğundan daha fazla bir şey olduğunu düşündüm.

"Bunu neden tekrar yapıyoruz?" Birden ağzımdan kaçırdım. Söyledikten sonra dilimi ısıtıyorum. Keşke sözlerimi geri alabilseydim, sadece parayı almam ve tüm bunları unutmam gerekiyor.

Zander bir kaşını kaldırır. "Ne yapıyorsun?"

Aramızda bir işaret yapıyorum. "Bu... rol yapmak..." Koltuğumda hafifçe kayıyorum, kendimi çok rahatsız hissediyorum. "Sadece anlamıyorum."

Zander bu gece ilk kez kaşlarını çatıyor ve bu benim patlamama pişman olmama neden oluyor. "Sana nedenini zaten söyledim," diyor sesini alçaltarak. "Köle olmak istemiyorum. Bana çekici gelmiyor."

Hayal kurmak da öyle mi? Sormak istiyorum. Zander gibi bir adamın *ihtiyaçları* olmadığına inanmak zor. Güç ve egemenlik etrafında dönen cinsel ihtiyaçlar. Bu düşünce içimi ısıtıyor ve koltuğuma geri oturmak zorunda kalıyorum, peçeteyi kapıp kucağıma özenle yerleştiriyorum.

"Bana ellerin ve dizlerin üzerinde sürünerek gelmeden önce seni tanımayı tercih ederim," diyor Zander sessizce.

Sözlerinin vücudum üzerinde net bir etkisi var. Ona seve seve sürünebilirim. Gözlerimdeki şehvet titreyişini görüyor olmalı ve aynı şey onunkine de yansıyor. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Tam o sırada garson içkilerimizi getirerek beni cevap vermekten kurtardı. Benim önüme köpüklü bir şarap kadehi, Zander'in önüne de karışık bir içki koydu.

"Sipariş vermeye hazır mısınız, efendim?" diye sorar garson.

Zander başını sallar. "Benim için orta pişmiş biftek ve yengeç keki, sevgilim için de ıstakoz dolması." Tekrar söylüyor. Sevgilim. Yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor, yüzümü ısıtıyor ve sınırlarımı yatıştırmak için peçeteyle oynamama neden oluyor.

"Harika seçimler efendim," diyor garson siparişleri yazıp yanımızdan ayrılırken.

"Ya deniz ürünlerine alerjim varsa?" O gittiğinde sormak zorundayım.

Zander başını sallar. "Öyle olmadığını biliyorum. Seni uzun zamandır tanıyordum gibi, ne istediğini tam olarak biliyordum gibi görünmek istiyorum. Unutma, bir rol oynuyoruz." Sırıttırıyor. "Ayrıca, senin için sipariş ettiğim şeyi seveceğini biliyorum. Söz veriyorum."

"Sözüne güveniyorum," diyorum usulca, alerjim olmadığını bildiğini kabul ederken sahte bir gülümseme .

"Akıllı kız." Zander davranışından memnun olmuş gibi sırıttırıyor. İçkisinden bir yudum alıyor, delici gözleri yüzüme yapışmış durumda. Gözlerini benden ayırmıyor ve "Söyle bakalım, boş zamanlarında ne yaparsın?" diye sormadan önce beni oturduğum yerde kıvrandırıyor.

Bir an tereddüt ediyorum, bardağıma bakıyorum, yanaklarıma hafif bir kızarıklık geliyor. Acaba zaten biliyor mu?

"Bana anlatabilirsin," diyor Zander nazikçe. "Yargılamıyorum." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerinde bana neden sorduğunu arıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Bir aşevinde çalışıyorum, evsizler için iş yapıyorum," dedim. "Çalışmadığım zamanlarda resim yapmayı seviyorum."

"Ve bunu bana söylemeye utandın mı?" Zander soruyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. "İyi para vermiyor." Bu yetersiz bir ifade.

"Ama seni mutlu ediyor mu?"

Başımı salladım. "Bazı . İnsanlara yardım etmeyi seviyorum. Bu beni tamamlanmış hissettiriyor."

Zander bana bakarken gözleri parıldıyor. "Buna saygı duyuyorum, gerçekten. Ve iddia ediyorum ki, yaptığın işi sevmek bir işin getirisinden daha önemlidir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Benim faturalarım öyle değil." Şaka yapıyorum ama sesim çok ciddi çıkıyor.

Zander kıkırdar. "Buna itiraz edebileceğimi söyleyemem." Zander meraklı bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya senin resmin?"

Tereddüt ediyorum. Resimlerimi seviyorum ama Zander'in ya da bir başkasının seveceğinden emin değilim. Başkaları için resim yapmıyorum; sadece kendim için yapıyorum.

"Sanırım hücremde bir yerlerde bir fotoğrafım var," diye mırıldanıyorum.

"Görebilir miyim?" diye soruyor, ses tonu ona göstermek istememe neden olan bir merakla dolu.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum ve resimlerimden birinin resmini bulana kadar fotoğrafları karıştırıyorum. Küçük bir pencereden dışarı bakarken yatağa uzanmış bir kadının olduğu daha karanlık bir resim. Pitoresk bir tablo değil. Yemyeşil tepeler ve masmavi bir gökyüzünden oluşan muhteşem bir manzara gibi klasik bir resim de değil. Ne olduğunu bilmesem de, onu odasında tutan bir şey tarafından rahatsız ediliyor.

Telefonu ona uzatırken boğazım kurudu, avuçlarım terlemişti ve sinirlerim telefonu ona gösterdiğime neredeyse pişman olmama neden oluyordu. Zander'ın telefonu incelemesi bir dakikadan fazla sürüyor, gözleri yavaşça ekranda geziniyor ve sonra telefonu bana geri veriyor. "Bu çok güzel, Arianna," diye iltifat ediyor, sesine bir saygı notası giriyor. "Çok yeteneklisin."

"Bu biraz..." O sorgulamadan önce savunmak için doğru kelimeyi bulmaya çalışırken duraksıyorum ama o benim yerime kelimeyi dolduruyor.

"Perili," diyor ve sesi sert. "Gözlerinde."

Başımı sallıyorum, sözlü olarak cevap vereceğim konusunda kendime güvenemiyorum. "Bu gerçekten duyguları ne kadar iyi resmedebildiğinizi gösteriyor. Bunu herkes yapamaz."

Övgüsü karşısında öfkeyle kızarıyorum, özgüvenim birkaç kademe yükseliyor. "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Garson iki tabağımızla birlikte geri dönüyor ve zamanın ne kadar çabuk geçtiğini görünce şok oluyorum. Tatlı tereyağı ve otların kokusu bana doğru yayılıyor ve ağzım sulanıyor.

Yemekler önümüze konurken ikimiz de sessiziz, ancak Zander'in telefonunu kontrol ettiğini fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Tekrar yalnız kaldığımızda ona soruyorum.

Bana gülümseyerek mutfak eşyalarını topluyor ve "Mükemmel" diye cevap veriyor.

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

I Mercedes'in arkasındaki koltuğuma yeniden yerleşirken elimi Arianna'nın kalçasına koyduğumda küçük bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. Acaba daha önce hiç böyle bir muamele gördü mü? O kadar da değil

Zor. Orada burada tatlı bir jest ve güzel bir yemekte baş başa zaman.

"Gerçekten güzel vakit geçirdim," diyor o kadar sessiz ki neredeyse onu duymuyorum. Ama sonra boğazını temizleyip kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve daha net konuşuyor: "Beklediğimden çok daha fazlasıydı, teşekkür ederim."

Ama davranışlarına , sanki hiç beslenmemiş gibi. Sanki ona hiç güzel olduğu söylenmemiş gibi.

Bunun doğru olduğuna inanmak zor.

Araba evinin önünde yavaşlarken ona "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diyorum.

Akşam yemeğinin rahatsız edici bir sessizlikle geçmesini bekliyordum ama sohbetin kolayca ve doğal bir şekilde gerçekleşmediği tek bir an bile olmadı. "Bu hafta sonu da bir akşam yemeğimiz var."

"Bir tane daha mı?" diyor ve sesi parlayarak beni küçük bir kahkaha atmaya zorluyor.

"Evet, inanması zor gelebilir ama neredeyse her gün yemek yiyorum. Bazen günde birkaç kez." Şaka kolayca ortaya çıkıyor ve onu gülümsetiyor. Gerçekten mutlu olduğunu gösteren o tatlı gülümseme. Onu oraya benim koyduğumu bilmek göğsümü ısıtıyor.

Marcus arabayı durdurduğunda hemen kapımı açıp dikiz aynasında gözlerinin benimkilere takılmasını bekliyorum. Onu buradan yakaladım. Araba park halindeyken o koltuğunda kalıyor ve ben de hızla kapımı kapatıp ona yardım etmek için kızın yanına gidiyorum.

"Bunu tekrar yapacağım için heyecanlıyım," diyor tatlı bir gülümsemeye. Rüzgâr eserken yüzündeki bir tutam saçı fırçalıyor ve kollarında tüyleri diken diken oluyor. "Teşekkür ederim... yine," diyor en az beşinci kez ve bu kez bana sürekli teşekkür etmesinin ne kadar saçma olduğunu fark ederek gözlerini deviriyor. Hiç değilse Arianna minnettarlık dolu ve bunu göstermekten çekinmiyor.

"Ben de öyle." Onu merdivenlerine kadar götürüyorum ve duruyorum, içeri girmeye niyetim olmadığını bildiğinden emin oluyorum. Konu seks değil. Kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum ve yüzündeki yumuşak ifadeye bakılırsa de öyle hissetmiyor.

İlk adımda döner ve topuklarının üzerinde sallanarak "Bu hafta sonu mu?" diye sorar.

Başımı salladım ve "Dört gün" diye cevap verdim.

"Seni önce görebilecek miyim?" diye soruyor. Gözlerinde bir umut var ve bunun beni görmek istediği için mi yoksa bu hafta sonuna kadar benimle tekrar birlikte olmak zorunda kalmayacağını düşündüğü için mi emin değilim.

"Yapacak çok işim var," diyorum ona, ama aklımın bir köşesinde akşam vakit bulacağımı düşünmeden de edemiyorum. Akşam geç saatlerde. Her zaman gelip yatağımı ısıtabilir. Bu düşünceyi bir kenara bırakıyorum ama "Ah, tamam," derken sesindeki hayal kırıklığı bende ona bunu teklif etme isteği uyandırıyor.

Belki bu hafta değil ama gelecek hafta.

"Seni arayacağım. İstersen sen de aynısını yapabilirsin. Aklıma bir şey gelirse sana mesaj atarım," diyorum hiç düşünmeden. Onu aramak için hiçbir nedenim yok ama sadece bu teklif bile yüzüne o güzel gülümsemeyi geri getiriyor.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben seni ararım o zaman," diyor ve gözlerini kapatıp başını hafifçe sallıyor. "Ya da sen beni ara. Bekleyeceğim," diye ekliyor, sonra başını sallıyor, çok ciddi görünüyor. "Beni aramanı bekleyeceğim."

Öne doğru eğilip ona iffetli bir veda öpücüğü verirken göğsümden sert bir kıkırdama yükseliyor. "Tamam o zaman, tatlım."

Karanlık gecede bile, yukarı çıkmak için döndüğünde yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"Ah, Bayan Owens," diye sesleniyorum gerçek adını, öne uzanıp elini tutuyorum. "Sana bir paket getirdim," diyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, dokunuşuma karşı koymuyor. Kollarımı sarıyorum

beline dolayarak, sırtının alt kısmında, tehlikeli bir şekilde kıcına yakın durmasına izin verdi.

Gözleri yanağımdan kendi yanağıma doğru kaymasına rağmen beni itmiyor. Göğsünün daha hızlı nefes alıp verirken nasıl inip kalktığını görebiliyorum ve buna bayılıyorum. Onu bu kadar kolay etkilememin bağımlısı oldum.

"Öyle mi?" diye soruyor sesinde eşit miktarda şaşkınlık ve sevinçle. Sokak lambaları yüzünün yumuşak kıvrımlarına gölge düşürecek şekilde parlıyor. Bana bakıyor ve yeşil gözlerinde görebildiğim tek şey samimiyet. Bana parlayan derin yeşim girdaplarında kaybolabilirim.

"Öptüm," diyorum dudaklarını hızla öpmeden önce. Öpücük yumuşak ve kolaydı ve bu şekilde devam etmeliydim.

Sadece bir geceydi. Sadece onu tanımak için bir akşam, sadece bir görüşme, ama daha fazlasına dönüştüğünü hissedebiliyorum. İstememem gereken bir şey için bir arzu.

Onu neden kollarımda tuttuğumu, tüm bunların neden olduğunu hatırlatmak bile umut dolu bakışlarının büyüsunü bozmaya yetiyor.

O geçici. Ve sadece düzeltmeye çalıştığım bir hata. Bu bilgi gülümsememi azaltıyor ama anında yerini nefret ettiğim bir gülümsemeye bırakıyor.

"Bu hafta sonu görüşürüz." Burnunun ucuna küçük bir öpücük daha konduruyorum ve kucağından iniyorum. Tavır değişikliğimi fark etmiş gibi görünmüyor. "Bu arada bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verirsin."

"Tabii ki," diye yanıtlıyor ve gözlerini kırpıştırarak elini bir elinden diğerine geçiriyor. "Gerçekten ve içtenlikle. Bu gece için teşekkür ederim, Zander." Sesi o kadar mutluluk dolu ki, bu kadar çabuk ayrılma nedenlerimin karanlık gecenin içinde kaybolduğunu görüyorum. Ama ben ona geri dönmeden o bana dönüyor, kalçaları sallanıyor ve ön kapıya yaklaşp parmaklıkları kavrarken benimle alay ediyor.

Merdivenleri çıkarken onu izliyorum, o muhteşem kıvrımlar beni baştan çıkarıyor, gece havasının yumuşak sesleri elbisesine yapışp geçerken, sonunda nefesimin altında ona cevap veriyorum. "Benim için zevkti, tatlım."

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

M

Memnun oldum, tatlım.

Ortak daireme girip kapıyı yavaşça arkamdan kapatırken Zander'in sözleri çıkmıyor, Göğsümde ağır bir duygu karmaşası hissediyordum. Zander tam bir beyefendi oldu. Bu çok beklenmedik bir şeydi; bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Her şeyin sahte olduğunu bilsem bile kelebekler uçuşuyor.

Akşam yemeğinin sonunda onun kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak derin bir nefes çekiyorum. Zander bana kendimi özel hissettirmişti, sanki odadaki tek kadın benmişim gibi. Onunla birlikte olmaya layık olmadığımı de, bunun gerçek olmasını istiyordum. Beni gerçekten yanında istediğini düşünmeyi umutsuzca istedim.

Öyle hissettim. *Gerçek* gibiydi.

Benim için bırakılan paketin kenarlarında parmağımı gezdiriyorum. Bu hafta sonu için bir elbise olduğunu tahmin etmek zor değil. Beyaz kutu büyük ama hafif. Açmak için kalbim heyecanla çarpıyor.

Natalie'nin şok olmuş sesini duyunca arkamı dönüyorum.

"Tanrım Ari, neden böyle giyindin?" Oturma odasına giriyor ve ekliyor, "Çok güzel görünüyorsun!"

Natalie en sevdiği pembe puantiyeli pijamasını giymiş, elinde yarısı bitmiş bir fincan yoğurt, çenesi gevşek. Televizyon açık ve arka planda çalışıyor, izlemeyi sevdiği *Real Housewives* reality TV programlarından birinin tekrarını oynuyor.

Yoğurdunu kanepenin yanındaki sehpa bırakıyor ve elbisemi incelemek için yanıma geliyor.

Dilim tutuldu. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Her şey... kirli hissettiriyor. "Bir arkadaşımın dışarıdaydım," diye yalan söyledim.

Natalie beni şüpheyle inceliyor. "Ne tür bir arkadaş? Ve ne zamandan beri *bir arkadaşın* için böyle giyinip dışarı çıkıyorsun?" Kollarını kavuşturmuş beni sorguya çekiyor gibi görünse de dudaklarında bir gülümsemenin izi var.

Sorusuna cevap veremiyorum. Karnımda uçuşan kelebekler ona bu geceyi anlatmak istiyor. Akşam yemeği ve Zander'ın bana nasıl davrandığı hakkında, ama bu gerçek değil ve başka birini dahil etmek işleri daha da karmaşık hale getirecek. Ayrıca, Kulüp X'te imzaladığım ifşa etmeme anlaşması göz önüne alındığında neyi ifşa edebileceğimden emin değilim. Beni çok rahatsız bir duruma sokuyor. cevap vermediğimde bana dikkatle bakıyor. "Peki bu ne..." sanki bir şey fark etmiş gibi sesi kesiliyor. "Bir dakika... Danny'yle dışarıda değildin, değil mi? Bu yüzden mi bana neler olduğunu anlatmak istemiyorsun? Çünkü bana onunla ara verdiğini söylemişti ama aslında vermedin mi?" Sesi yükselir ve gülümsemesi kaybolur.

Aklının gittiği yere gözlerimi deviriyorum, paketi bana biraz daha yakın tutuyorum. Keşke bu kadar basit olsaydı.

Natalie ısrar ediyor, "Biriyle birlikte olduğunu biliyorum. Üzerindeki kolonyanın kokusunu alabiliyorum."

"Danny'yle değildi," diyorum.

Natalie bastırıyor. "Kimdi o zaman?"

Dişlerimi sıkıyorum, keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım. "Söyleyemem. Sadece bir arkadaş."

Natalie yüzünü bir şekilde buruşturur. "Ne var biliyor musun? Aniden ortaya çıkan gizemli tavırların beni gerçekten rahatsız etmeye başladı."

İçimi çektim. "Özür dilerim, Nat. Şu anda bir şey söylemek istemiyorum."

Natalie ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Peki, o zaman ne zaman bir şey söyleyebileceksin? Bu belirsizlik beni öldürüyor." Son cümlesini abartarak ve yoğurt bardağını tekrar kapmak için hareket ederek havayı yumuşatıyor.

Ağzımı sıkı tutuyorum. "Bilmiyorum. Yakında."

Natalie uzun bir süre bana bakıyor, sonra iç çekip bir kaşık yoğurt alıyor. "Tamam. Şimdilik seni rahat bırakacağım. Ama bana bir konuda söz verebilir misin?"

Gerginim. "Ne?"

"O boktan Danny'yi bir daha , lütfen?"

"O bir bok parçası değil," diyorum refleks olarak. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Danny'nin son zamanlarda müzayedeye kadar bana yaptığı her şey öyle olduğunu gösteriyor. Ve Zander'ın bana söylediklerinden sonra, onu bir daha asla görmek istememeliyim. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, benim için yaptıklarını unutamıyorum.

O beni kurtardı. Gerçekten kendimi öldürmek istedim. Beni durdurmasaydı öldürecektim.

Natalie'nin çenesi düşer. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Son birkaç aydır seni eşek sudan gelinceye kadar dövdü ve şimdi onu mu savunuyorsun? Senin neyin var böyle?"

Tanrım, kavga etmek istemiyorum. Kazanamayacağım bir durumdaymışım gibi hissederek paketi yere atıyorum. Ama kendimi zor bir duruma soktum. Cidden odama gidip küçük bir topun içine kıvrılmak istiyorum. "Lütfen Nat," diye yalvarıyorum, "yorgunum ve şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Natalie bana uzun uzun bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "Peki. Ama onunla olan ilişkini hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum ve anlamak istediğimi de sanmıyorum." Sözlerini sindirirken boğazım düğümleniyor. Ondandır destek istememiştim ve bundan hoşlanmadığını anlıyorum ama yine de canım yanıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Işıkları kapatmayı unutma."

Koridorda kayboldu ve beni yalnız bıraktı.

Gözlerim yaşarırken derin bir nefes çekiyorum, bakışlarım kanepede duran pakete kayıyor. Natalie'ye yalan söylemek zorunda kaldığım için kendimi bok gibi hissediyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum.

İç çekerek kanepeye çöktüm ve parmaklarımı paketin üzerinde gezdirdim.

Yırtıp açıyorum ve içindekine şok içinde bakıyorum. Çok güzel bir elbise, beyaz, pırıl pırıl, elmas gibi parlayan yapay elmaslarla süslenmiş. Parmaklarımı zarif terzilik işçiliğinin üzerinde gezdiriyorum ve bunun birinin bana verdiği en güzel hediye olduğunu düşünüyorum.

Ama tıpkı bu gece olduğu gibi, tıpkı karnımdaki kelekler gibi, bu da bir yalan.

Elbisenin üstünü ince beyaz kağıt mendille örtüyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum.

Bunların hiçbiri gerçek değil ve kendimi korumam ve bunu hatırlamam gerekiyor.

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

I Otoyoldan çıkıp Arianna'nın evine doğru ilerlerken radyoyu kapatıyorum. Cuma günü saat neredeyse sekiz, ama ona zaman ayırabildiğim tek gece bu.

Onun sokağına döndüğümde sinyal veriyorum ve bu sabah gazetede çıkan makaleyi hatırlıyorum. Büyük bir şey değildi ve Arianna'nın okuduğundan şüpheliyim. Onun fotoğrafı mükemmel, anı yakalıyor ve artık piyasada olmadığı mesajını veriyor. Adını aratmadığı ya da biri ona göstermediği sürece bundan haberi bile olmayabilir.

Ona gösterecek kişi ben olmak istiyorum. Gördüğünde vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum. Gerçi üzerinde "gizemli kadın" yazıyor. Bir sonrakinde onun adı olacak; bundan eminim.

Bir dizi apartman dairesinin yanından geçiyorum. Şehrin bu bölgesinden nefret ediyorum. Tuğlalar eski ve yıpranmış ve grafitiler binaların yarısını kaplıyor. O buraya ait değil. Binasının önüne park ederken direksiyonu daha sıkı kavriyorum ve dairesinin penceresine bakıyorum. Işıklar yanıyor.

Telefonumu çıkarırken garip bir his, gerginlik gibi bir şey. Mantıklı gelmiyor ve ona dışarıda olduğumu mesaj atarken bunu görmezden geliyorum. Penceresine cevap bekliyorum. Dışarıya bakmak için perdeleri geri çektiğini görünce küçük bir kahkaha atıyorum.

Arabamın kapısını açtığımda telefonum çalıyor ve merdivenleri koşarak çıkarken ne dediğini görmek için ona bakıyorum. *Yukarı gel.*

Binanın sıcaklığına doğru yürüdüğümde ve onu açık kapı aralığında dururken gördüğümde kalbim çarpıyor.

"Merhaba," diyor tatlı bir sesle kapıyı daha geniş açıp alt kısmını ısırırken dudak.

Geceliği ondan beklediğim gibi görünmüyor. Basit pamuklu bir şey, o kadar ince ki meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum. Asıl beklemediğim renkler. Parlak ve neon renklere oluşan yamalar.

"Oda arkadaşımın," diyor Arianna, dile getirilmeyen soruyu yanıtlarken. "Bugün çamaşır günü" demeden önce hafifçe omuz silkiyor.

Onu içeri almak için dönüyorum ve bir şeyler değişiyor. Kollarını göğsünde kavuşturup bana bakmaktan kaçınırken midemdeki çırpınışlar taşınmaya başlıyor.

Son birkaç gündür düşündüğüm, uyanık olduğum her anı işgal eden o gülümseme hiçbir yerde görünmüyor.

"Nasılsın?" Dairesine girerken merakla soruyorum. "İyiym, sen nasılsın?" diye cevap veriyor beklediğim nezaketle ondan.

"Pekâlâ," diye cevap veriyorum, evinin etrafına göz gezdirirken. İçerisini daha önce hiç görmemiştim. Duvarlar kirli beyaz, apartman dairelerinde olduğu gibi, ama duvarda odayı renklendiren çok sayıda fotoğraf var. Oturma odasının en uzak duvarında en az otuz fotoğraf olmalı, hepsi çerçevelenmiş ve farklı renklerde yastıklarla dolu kireç yeşili bir Ikea kanepenin üzerine kalp şeklinde asılmış. Bu beni şaşırtıyor.

"Bunlar Natalie'nin," diyor Arianna ve başıyla oturma odasını işaret ediyor. "Ah," Birkaç adım yürüyorum ve tırabzana yaslanıyorum.

"Seni beklemiyordum," diyor Arianna, bu şekilde habersizce gelmemden rahatsız olduğunu belli eden bir tavırla. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp yanımdan oturma odasına bakıyor ve sessizce, "Ben olsam temizlerdim," diyor. Onu son gördüğümünden beri tüm tavırları değişmişti. Kalbim göğsümde ağırlaşıyor, sanki düşüyormuş gibi, bu doğal olmayan bir duygu, alışık olmadığım bir şey.

"Sana sürpriz yapayım dedim," dedim ona. "Elbiseni aldığından emin olmak istedim."

Bir gülümseme bekliyorum ama onun yerine sadece başını sallayıp saygıyla cevap veriyor: "Evet, çok güzel. Çok teşekkür ederim."

Kalbim bir kez çarptı, sonra iki kez. Belki de bu bir hataydı. Ne yapacağımı bilemeden elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Sevgilim olmamasının bir sebebi var.

"Özür dilerim," diyor Arianna'nın sesi kısık çıkıyor. "Teşekkür etmek için sana mesaj atmalıydım."

Bakışlarım tüm vücudunda geziniyor. Rahatsız ama kendini gösteriyor. Tıpkı müzayededeki gibi. Dirseğinde küçük bir boya parçası var, ilk başta çürük gibi görünüyor ama kesinlikle boya.

"Başka sanat çalışması yaptın mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak ona soruyorum. Onu böyle hissederken bırakamam. Gala yarın ve şu anda aklımdan geçenlere güvenmiyorum.

Başını sallıyor, koyu yeşil gözleri bir parça parlıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bir bakayım," diyorum ona.

"Oh," yarım adım geri atıyor ve dudağını ısıyor. "Gerçekten bitmedi."

Her ne kadar bahanesinden vazgeçmeye çalışsa da itirafı karşısında midem bulanıyor. "Sana hâlâ gösterebilirim," diyor özür dileyerek.

"Hayır," diyorum ve endişesini elimle savuşturuyorum. "Sorun değil. Eğer bitmediyse, beklerim."

Başını sallıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, gariplik geri dönüyor.

"Ben de tam yatmaya gidiyordum," diyor Arianna sessizce. "Sadece yorgunum, gerçekten."

"Tamam o zaman," diyorum ona, gitme işaretini alıp kendimi tam bir ahmak gibi hissederek. "Ben çıkıp eve gideceğim."

O akıllı bir kadın. Bunun gerçek olmadığını ve yemekte aramızdaki bağın çoktan yok olduğunu biliyor. Bu düşünce kanımı donduruyor. Yüzüme bir kaş çatma ifadesi yerleşiyor ve yerinden kıpırdamayı reddediyor. *Bunu nasıl berbat ettim?* Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Berbat edecek bir şey yoktu. Onu ziyaret etmek benim için aptalcaydı.

Kapıyı açıp kendimi dışarı atıyorum ama o hemen beni takip ediyor. Açık kapı aralığında duruyorum. "Yarın seni almak için altı gibi Marcus'un yanında olacağım."

Dudaklarında küçük bir gülümseme yavaşça büyüyor ve lanetleneyeceğim, ama kalbim umutla çırpınıyor.

"Buraya gel," diyorum ve elimi başının arkasına koyup onu öpücük için kendime çekiyorum. Başını eğip vücudunu benimkine yaklaştıırken dudaklarım önce nazıkçe onunkine bastırıyor.

Sadece sevgilime iyi geceler öpücüğü veriyorum.

Öpüşmeyi derinleştirdiğimde aramızda bir kıvılcım çıkıyor, diğer elimi beline götürüp onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Dilimin ucu dudaklarının arasından kayıyor ve dudaklarını benim için ayırıyor, ağzımın içinde yumuşak bir şekilde inliyor ve gömleğimi elleriyle kavırıyor.

Tenimin her santimetresinden elektrik akıyor, içimdeki karanlık canavar canlanıyor, ona tutunmak ve bırakmamak istiyor.

Daha önce sahip olduğumuz şey buydu ve bunu kaybetmek istemiyorum. Bir adım daha atıp buna bir daha asla sahip olmak istemiyorum.

"Hey," öpücükten geri çekilip çenesini elimle kavradığımda sesim alçak çıkıyor. Gözleri hâlâ kapalı, sanki sersemlemiş gibi. Bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. "İyi misin?" Bilmem gerekiyor. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. "Brooks sana mesaj attı mı?" Danny'nin onu rahatsız etmediğini bildiğim halde soruyorum. Charles hâlâ onu izliyor ve telefonunu dinliyor. Ama onda yolunda gitmeyen bir şeyler var.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyor ama gözleri bakışlarımı yakalayamıyor.

"Size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diyerek benden uzaklaşıyor, kapının kenarını tutarak kapatmaya hazırlanıyor. "Ben iyi olacağım."

Gözlerine bakıyorum ve neredeyse olduğu gibi bırakıyorum. Neredeyse beni başından savmasına izin verecektim ama içime bir şey doğdu. Kapıyı iterek daha geniş açıyorum ve içeri giriyorum. Arianna'nın gözleri daha da açılıyor ve geri geri yürüyerek onun alanını işgal etmeme izin veriyor ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Sen benimsin tatlım," diyorum ona tanımadığım bir sesle. "Seninle ilgilenmem gerekiyor." Geceleri beni uyanık tutan görüntü selinin hareket etme arzumu körüklemesine izin veriyorum. "Bunu istiyor musun?" Ona soruyorum.

"En son ne zaman boşaldın?" Ona soruyorum, pantolonumun içinde aletimin sertleştiğini hissediyorum.

Dönüp arkasına bakıyor, yutkunuyor ve hızlıca cevap veriyor. "Oda arkadaşım-"

"Yukarı çık," diye sözünü kestim. Arianna'nın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bunu ona verebilecekken kendimi tutmayacağım.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, gömüğümün düğmelerini açarken o gür kalça sallanıyor.

Arianna önümde yürüyüp beni yatak odasına götürürken sessizce konuşuyor. "Sadece kafam karışık ve tüm bunlara nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum." Kapısını açıyor ve içeri girmemi bekledikten sonra kapıyı kapatıp tokmağı kilitliyor.

Arkasını döndüğünde tişörtümü çıkarmakta tereddüt etmiyorum. "Ve..." diye söze başlıyor ama sonra gözleri beni içine çekerken cümlelerin ortasında duraksıyor. Sevgilim kesinlikle egomu nasıl yükselteceğini biliyor.

"Ben senin efendinim, değil mi?" Aramızdaki boşluğu doldurmak için iki adım atarak ona soruyorum. "Endişelenmeyi ben yaparım," diyorum çenesini kavrarken. Yeşil gözleri benimkileri ararken başparmağım alt dudağını okşuyor.

"Öyle misin?" diye soruyor bana, nefesi kesiliyor.

"Olmak istiyorum," diyorum ne kadar doğru olduklarını bilmeden önce. "Efendin olmamı ister misin, tatlım?"

Başını bir kez sallıyor ve fısıldıyor, "Evet."

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

"Y

"Zander'ın sesi kısık ve boğuk, başparmağı dudaklarımın üzerinde duruyor. Delici mavi gözlerine bakıyorum, arzu içimi ısıtıyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye kekeliyorum. Öyle hissetmeye başlıyorum ki

Çok sıcaktı, sert vücudundan gelen ısı ateşimin yükselmesine neden oldu, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Yapabilirsin," diyor Zander kararlılıkla. "Ve yapacaksın."

Yüzümün yan tarafını hafifçe okşuyor, dokunuşu tenimin her tarafının karıncalanmasına neden oluyor. Bu his karşısında gözlerimi kapatıyorum, tenime nazik dokunuşunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Dediğini yapmak istiyorum. Onu memnun etmek *istiyorum*. Ama bunun kolay olup olmayacağını bilmiyorum. Boşalmak için hep acıyı kullandım. Ve...

Danny'nin sözleri zihnimde oynuyor.

Kimin tasmaını takarsan tak, ben hâlâ senin efendinim. Ve bana zevk verecek tek kişi o. Sadece acı çekerek sahip olabilirim.

"Danny-" Söylemeye başladım. Zander'ın bilmesini istiyorum.

Zander benim yerime, "Artık senin Efendin değil," diye bitiriyor. "Benim. Ve senden şu yatağa girmeni, bacaklarını iyice açmanı ve benim için amını ovmanı istiyorum."

Sözlerinin yoğunluğu amımın sıkılaşmasına neden oluyor, meme uçlarım dayanıksız geceliğe çarpıyor.

Zander diyor ki, "Benim için şimdiden ıslanmışsın." Bu bir soru değil, gerçeğin ifadesidir.

"Evet," diye fısıldıyorum, nabzım hızlanıyor, nefesim kesiliyor. Bedenim hareketsiz ve gergin.

Zander'ın parmakları tekrar dudaklarıma doğru ilerliyor. Başparmağını dudaklarıma bastırarak içeri girmemi istiyor. Dudaklarımı aralıyorum ve başparmağını dilimin üzerine yavaşça yerleştirmesine izin veriyorum. "Em," diye emrediyor bana.

Dediğini yapıyorum, parmağını tam istediği gibi nazikçe emiyorum. Sanki onun sikiymiş gibi. İlk başta gözlerimi kapatmıyorum. Bana söyleneni yaparken onu ve tepkisini izliyorum.

Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. Gözlerini açtığında başparmağını dudaklarımdan arasından çekerek daha fazlasını istememe neden oluyor ve usulca soruyor: "Beni memnun etmek ister misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, klitorisim zonkluyor. "Evet," diyorum, sesim ancak fısıltının üzerinde çıkıyor. Belki zayıfım ama umutsuzca onu memnun etmek istiyorum.

"Buna izin vermeyeceğim," diyor Zander derin sesiyle. "Kendini boşaltana kadar olmaz" diye ekleyene kadar vücudum donuyor.

Başımı sallıyorum ve geriye doğru bir adım atıyorum, dizlerimin arkası yatağa çarpıyor. Bir yılı aşkın süredir kendime dokunmamıştım. Buna iznim yoktu. Yatağıma uzanıp dizlerimi yukarı doğru bükerek kendimi geriye doğru iterken kaygı arzusuyla karışıyor. Her hareketim kasıtlı ve gözlerim her şeyden memnun olduğundan emin olmak için Zander'in üzerinde kal.

Beni izlerken nefes alış veriş ağırlaşıyor. Zander masamın sandalyesini kapıp yatağın önüne koyuyor. bacaklarını iki yana açarken gözleri beni hiç bırakmıyor. Elimde olmadan, koyu renk elbise pantolonuna baskı yapan ve dışarı çıkmak için zorlanan devasa şişkinliği fark ediyorum.

"Elbiseni yukarı kaldır," diye emrediyor Zander, sesi ağır. Husky. "Külotunu çıkar."

Dediğini yapıyorum, elbisemi karnımın üst kısmına kadar çekiyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Parmaklarım bacaklarımı iterken titriyor. Zander beni görünce keskin bir nefes alıyor. Kendine dokunmasını bekliyorum ama dokunmuyor. Elleri kalçalarında duruyor.

"Kendine dokun," diye emrediyor, sesi gergin.

Elimi yavaşça karnımdan aşağı, sonra da bacaklarımdan arasından geçiriyorum. Kendime dokunmadan hemen önce donup kalıyorum, endişe üzerime çöküyor. Buna iznim yok. Uzun zamandır izin verilmiyordu. *Ama Danny artık benim efendim değil.* Yine de ilerlemek zor.

Yol göstermesi için Zander'a bakıyorum, korku beni itaat etmekten alıkoyuyor. "Ben..." Devam etmeden önce tavana bakıyorum. "Uzun zamandır görmedim," diye itiraf ediyorum.

Zander'ın gözlerinde öfke parlıyor. "Kendine dokunmana izin verilmiyor muydu?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Ya da acı çekmeden boşalmak."

"İznimi aldın ve tek ihtiyacın olan da bu," diyor Zander, sesi gergin. "Kendine dokun."

Derin bir nefes alarak parmaklarımın uçlarını zonklayan klitorisime yerleştiriyorum ve sadece bir dokunuşla küçük bir daireyi ovuyorum. Sıcaklık karnımdan dışarıya doğru akıyor, vücudumdan boynuma kadar bir ateş yayıyor. Başım yana doğru kayarken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, gözlerim hala Zander'de, Ustadamda.

"Aferin kızıma," diye inliyor Zander.

Elimi kıvrımlarımın arasında yavaşça yukarı aşağı hareket ettiriyorum ve parmaklarım nemi klitorisime doğru yayarken dokunuş bana çok yabancı geliyor.

"Bu halinle harikasin," diyor Zander usulca, derin sesindeki seksi ton uzuvlarımdan titremesine neden oluyor. "Bunu hak ediyorsun. Rahatla ve kendini bırak."

Sırtımı kamburlaştırıp ayak parmaklarımdan ucuyla kendimi yukarı kaldırırken ve dairesel hareketlerle daha hızlı ve sert bir şekilde kendimi ovarken dudaklarımdan bir iç çekiş daha çıkıyor.

"Evet," diye tıslıyor Zander.

Övgüsü daha fazlasını istememe neden oluyor. Kendimi asılı ve sırtımı kavisli tutarken, kığım sallanırken yatak gıcırıyor ve yatağa zar zor sürtünüyor.

Bir an için Natalie'nin evini hatırlıyorum ve çok fazla gürültü yapıyor olabileceğimden korkuyorum. İstedğim son şey onun duyması ama artık duramayacak kadar ileri gittim. Ve ona itaatsizlik etmek istemiyorum.

"Siktir," diye inliyor Zander. "Senin için çok sertleştim."

Zander, "Aletimi içinde hayal et," diyor, sesi şehvetle dolu, "seni dolduruyor."

Onun sözleriyle inliyorum, ateşim daha da harlanıyor, kendimi daha hızlı ovuyorum, bir yandan da Zander'ın gözlerine bakıyorum.

"Benim için boşalmanı istiyorum," diyor Zander.

Onun emri benim felaketim oldu. Sırtım kamburlaşıyor, midemdeki cehennem kreşendoya ulaşıyor ve tüm vücuduma zevk şok dalgaları gönderiyor. Dalga dalga bana çarpıyor ve boynumu bükerek beni Zander'den uzağa bakmaya zorluyor. Zevk dalgaları göbeğimden yayılmaya devam ederken oda üstümde dönüyor ve ben tüm zaman duygumu kaybediyorum.

Zander yatağın ayak ucunda duruyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor bana, bacaklarımın arasındaki donuk ağrı içimde şok dalgaları yaratmaya devam ederken.

Anında ona itaat ediyorum, yataktan yere kayıyorum ve Zander'in ayaklarının dibinde dizlerimin üzerine . Amım titrerken ağzım parçalanıyor ve içimde bir zevk dalgası yükseliyor.

Kemerini belinden kavırıyor ve yumuşak bir hareketle çekip çıkarıyor, derinin ipek kumaşa değerken çıkardığı tıslama odayı ağır nefes alış verişlerimizin sesiyle birlikte dolduruyor. Zander kemeri yanındaki yere fırlatıyor ama bir hareket yapmıyor, beklentiyle bana bakıyor.

Beni beklediğini fark ettiğimde kalbim güm güm atıyor. Uzanıp pahalı elbise pantolonunun düğmesini açıyorum ve fermuarını çekiştirerek pantolonunu ve iç çamaşırını yumuşak bir sarsıntıyla kalçalarından aşağı indiriyorum.

Kalın aleti serbest kaldığında neredeyse suratıma bir tokat yiyecektim. Parmaklarımı şaftının etrafına sarmadan önce ileri geri sallanmasına bakarken ağzım sulanıyor. Aleti elimde zonkluyor, benim kalp atışlarımla birlikte atıyor.

"Em," diyor bana, parmakları saçlarımın arasından geçerken sesi gerginleşiyor.

Yavaşça dudaklarımı aralayarak ağzıma girmesine izin veriyorum. Baş nazikçe dilime doğru iterken, onun büyüklüğüne uyum sağlamak için olabildiğince geniş açmam gerekiyor, prekumunun tatlı tadı beni inletiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Zander, başını geriye atarak.

Sağ elimle şaftını kavırıyorum, dilimi başının etrafında döndürüyorum, ağzımda daha da geriye gitmesine izin vermeden önce alay ediyorum.

Yanaklarımı çukurlaştırıp onu daha fazla ağzıma alırken topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Dudaklarımı ona doğru bastırduğimde çelik üzerinde pürüzsüz kadife gibi hissediyor. Masaj yapıyor, emiyor ve onu elimden geldiğince memnun ediyorum.

Zander tekrar inliyor, ellerini başımın iki yanına koyarak kontrolü ele alıyor. Sikini ağzıma sonuna kadar sokuyor ve neredeyse öğürmememe neden oluyor. Hızla çekiliyor, ben nefesimi tutarken kendini bir kez okşuyor. Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve bekliyorum. Ellerim kalçalarımın ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum.

"Aferin kızıma," diyor kendini tekrar ağzımın içine iterken. Zor oluyor ama ağzımın derinliklerine doğru iterken öğürme refleksimi tutuyorum, kalın kafası boğazımın arkasına çarpıyor. Zander'ın nefesi

Başımın arkasını sıkıca tutarak hızını artırdıkça hızlanıyor. Gözlerim nefes alma ihtiyacıyla yanıyor, ama çok fazla olmadan önce çekiliyor ve sonra hepsini tekrar yapıyor. Geri çekilmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor, kocaman siki neredeyse her itişinde öğürme refleksimi tetikliyor. Ama buna bayılıyorum. Benden alabileceği tüm zevki almasını istiyorum.

"Boşalacağım," diye inlediğini duyuyorum üstümde, nefesi kesik kesik geliyor.

İtişleri kısa ve sık pompalamalar, ama büyük aletin ağzında inanılmaz derecede sertleştiğini hissettiğimde içimde derinlerde kalıyor. *Bir. İki. Üç.*

O boğazımın arkasına boşalırken tırnaklarım kalçalarımın batıyor. Son hamlesinde Zander'ın dudaklarından boğuk bir nefes kaçıyor.

Her şeyi yutuyorum, hepsini alıyorum ve onu nasıl çözdüğümü seviyorum. Benden uzaklaştığında, kendini temizlemesini, beni olduğum yerde bırakmasını ve onu beklememi bekliyorum.

Ama o uzanıp çenemi avucunun içine alıyor ve beni öpüyor. Şaşırdım, tadı hala ağzımdaydı. Sadece dudakları ama yine de bunu beklemiyordum.

Gözleri yüzümü ararken nefesi hâlâ kesik kesik, çekiliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum hemen.

Beni serbest bırakıyor ve ben anında onun sıcaklığını özleyorum. Çok hoşuma gitti. *Daha fazlasına ihtiyacım var.*

UMARIM ZANDER MEMNUN OLUR.

Aynadaki görüntüme bakıyorum, yansımam karşısında kalbim küt küt atıyor. Ateşli ön sevişme seansımızın ertesi günü ve ben başka bir randevu için hazırlanıyorum. Zander beni bu gece yeni bir yere götürecek. Önemli bir yere. Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Zander'in bana verdiği ışıltılı yapay elmaslardan oluşan muhteşem beyaz elbiseyi giyiyorum, saçlarım zarif bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış ve yüzümü çerçeveleyen ince perçemler var. Saçımı bu şekilde nasıl toplayacağıma dair bir video izlemem gerekti ama buna değdi.

Kendimi zor tanıyorum.

Sarkan elmas küpelerim, dramatik makyajım ve muhteşem altın bileziğimle zengin bir sosyete kızı gibi görünüyorum. Elmaslar sahte olsa bile görünüşümle ilgili her şey zarafet ve güzellik ifade ediyor. Yine de Zander'ın koluna aitmişim gibi *hissetmiyorum*. Yüzeyin hemen altında yatan kusurları saklayarak sadece süsleniyormuşum gibi hissediyorum.

Aynada bana bakan kadınla asla eşleşebileceğimi sanmıyorum. Gördüğüm o kişiyi tanıyamıyorum. O gerçek ben değilim. Ben sadece bir sahtekârım.

Sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını hatırlayınca nefesimi içime çektim. O anın içinde kayboldum. Onun içinde kayboldum. Hiç bitmesini istemedim. Onun etrafında olmak bile coşkudan başımı döndürüyor. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu sadece bir rol. Hepsi sahte.

Ama neden bu kadar gerçekçi hissettiriyor?

Çünkü o benim Ustam, diye fısıldıyor zihnimin arkasından bir ses. Kelimeleri düşündüğüm anda bedenim gevşiyor.

Göğsümden sıcaklık akarken nabzım hızla atıyor. Bana nasıl baktığını unutamıyorum. Sanki ben *onunmuşum* gibi. İstendiğimi hissettiriyor. Sadece otuz günlüğüne olsa bile.

İçimi saran endişe duygusunu, soruları ve korkuyu silkeleyip atıyorum. O benimle ilgilenecek. Gözlerimi kapatıp buna inanmaya çalışıyorum ama bunun aptalca olduğunu biliyorum. *Bu geçici bir durum.*

Beni için birazdan burada olacak.

Ve onu gördüğüm an dizlerimin bağı çözülecek, biliyorum. Bana yaptığı şey bu. Beni güçsüz kılıyor ama ben istiyorum. Her şeyimi ona vermek istiyorum.

Bu beni korkutuyor.

Boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

Ve kimsenin beni kurtarmasını istemiyorum.

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

T Limuzin yanaştığı anda, beni bekletmeden evin kapısına geldi. Limuzinden inip yanına gitmeliyim ama bir an için afalladım. Eski binanın koyu kırmızı tuğlalarına karşı göze çarpıyor, beyaz elbisesi rüzgâr estikçe düzgün bacaklarına sürtünüyor ve cazip kıvrımlarını daha da vurguluyor. Çarpıcı, hatta muhteşem.

Ondan ayrıldığımdan beri tek düşündüğüm o.

Kaldırım boyunca ve binasının önündeki ağaçlar ve çalılar çorak. Binalar eski ve yıpranmış; tarih onlara acımasız davranmış. Belki geçmişi karanlık ama içimdeki her şeyle biliyorum ki o buraya ait değil. Artık ait değil.

Rüzgâr sert, şalını uçuruyor ve çıplak omuzlarını ortaya çıkarıyor. Şalının kenarına uzanırken duyabildiğimi hayal ettiğim bir nefes veriyor. Şal rüzgârda savruluyor ve yüzünde onu kaybetme tehdidi açıkça görülüyor. Hava kışın sonundan çok bahara benzese de, rüzgârla birlikte soğuğu hissetmesi gerektiğini biliyorum.

Marcus limuzinin şoför kapısını açarken demir parmaklıklara tutunarak taş basamakların inişinde kendini sabitliyor. Bu beni o ana geri götürüyor ve ona el sallayabilmek için hemen dışarı çıkıyorum.

Elbise ayakkabılarım asfalt kaldırıma vurdukça kanım ısınıyor. Bu gece fark edileceği kesin, bu da normalden daha fazla dikkat çekecek. Bu, haber makalesi ile birleştiğinde, eminim insanların konuşmasını sağlayacaktır. Bu düşünce sinirlerimi geriyor. Genelde ortama karışmaktan hoşlanırım. Tanıdık olan beklenir ve aynı zamanda görmezden gelinir.

Kesinlikle tanıdık biri değil ve onu görmezden gelemeyeceğimi çok iyi biliyorum.

Onunla merdivenlerin dibinde buluşmak için koşmam gerekiyor. "Çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyorum elimi uzatırken. Küçük elini benimkine koyarken yanaklarına güzel bir kızarıklık yayılıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve sesi küçük ve gerçek bir mutlulukla dolu. Ben onun Efendisi olduğum için bundan ne beklediğini bilmiyorum ama onunla ilgilenebilirim. Ve ilgilenmeye de niyetliyim. Ne yapmam gerektiğini sormak için Lucian ve Isaac'e neredeyse birkaç kez mesaj atacaktım. Yine de bu gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim.

Elini tutuyorum ve bir centilmenin yapması gerektiği gibi kapısını açıyorum. Kapıyı kapatıp diğer taraftan binmeden önce koltuğuna oturmasını bekliyorum.

Sadece limuzinin arkasında yalnız kaldığımızda ve Marcus uzaklaştığında onu gerçekten bir etkinliğe götürdüğümü anlıyorum. Ben hiçbir yere misafir götürmem. Hiçbir kadınla görünmüyorum ve hiçbir zaman önemli biriyle görülmedim. Onlara sahip olduğumdan değil. İştahımı doyurmak için hızlı bir sikişten başka bir şey yapmadım.

Ama bu gece farklı. Bu aynı zamanda bir açıklama.

Bir an için sessizlik oluyor ve bunun Arianna'yı etkilediğini görebiliyorum. Parmakları birbirine dolanıyor ve birden fazla kez bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor, başını kaldırıp bana bakıyor ama sonra tekrar kulübenin zeminine bakıyor.

Sonunda gerginliği kırdım. "Bu gece dediklerimi yapmanı istiyorum." Mükemmel olması gerekiyor. Rolünü iyi oynamalı ki kimse ne olduğumuzu sorgulamasın ve benim imajım sağlam kalsın.

"Elbette," diye cevap veriyor hızla, başını sallayarak. "Elimden gelenin en iyisini yapacağıma ve yeterince iyi olacağına söz veriyorum."

Ona bakıyorum ve sesindeki inancı fark ediyorum.

"Hiç galaya gittin mi?" Kabinin diğer ucunda buzun üzerinde duran şampanyaya uzanarak ona soruyorum. Gitmediğini ama nasıl davranması gerektiğinin ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını tamamen farkında olduğunu söylerken şampanyanın tıpasını bir çırpıda açıyorum.

Şampanya patlıyor ve ilk flütün içine kolayca dökülme sesine göğsümde atan kalbimin sesi eşlik ediyor. Gergin bir şekilde konuşmaya devam ediyor ama sinirleri belli olsa da sesi çok güzel çıkıyor. Mükemmel olacak.

Limuzin küçük bir tümsekten geçerken kadehler birbirine çarpıyor ve ben ikinci kadehi yarısına kadar dolduruyorum.

"Şampanya?" Şişeyi yerine koyarken teklif ettim.

"Teşekkür ederim," diyor ve içki almamasına rağmen bardağı zarafetle kabul ediyor. Ben kendiminkinin tadına bakıyorum, tatlılık dilimi kaplıyor.

Elimi dizine koyarken, "Sen akıllı bir kadınsın, bu yüzden iyi olacağına eminim," diyorum. "Gecenin büyük bölümünde sessiz olacaksın ve sadece kolumda kalacaksın."

"Evet," diye hızlıca cevap veriyor, iki eli de kucağında duran bardağın ince sapına sarılmış.

"Herkesin bildiği kadarıyla, sen benim kız arkadaşısın. Bu yeni bir ilişki." Şampanyanın geri kalanını içip boş kadehi yerine koydum, öne doğru eğilip konuşmaya devam ettim. "Soran olursa ortak bir arkadaşımız aracılığıyla tanıştık, yine de konuşmanın çoğunu ben yapmak için elimden geleni yapacağım."

"Kesinlikle," diye kesin bir şekilde cevap veriyor.

Ona başımı sallıyorum ve gözlerimin elbisesinde gezinmesine izin veriyorum. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun, tatlım." Kelimeler beni terk edene kadar üzerinde düşünmüyorum. Dudaklarından hoş bir ses geliyor. Bir şaşkınlık ya da kahkaha değil, ikisinin arasında bir şey. Sanki gururu okşanmıştı ama bana inanmıyordu.

"Bu gece yanımda olduğun için gurur duyuyorum. Bunu biliyor musun?" Soruyorum

Onu.

Bir bana baktı ama hemen cevap vermedi. Doğasında var. Sonunda fısıldadı, "Teşekkür ederim." Bu bana gerçekten inanmadığını düşündürüyor. Bunu değiştirmem gerek.

Ona yaklaşıp elimi kalçasına koyuyorum ve kulağının kabuğuna doğru eğilip fısıldıyorum. "İçerideki pek çok kadın bu gece seni kıskanacak."

Gözlerimin içine bakmak için koltuğunda hızla dönüyor. "Seni istedikleri için mi?" diye soruyor usulca. Gözlerinde tanımlayamadığım bir ifade var, belki de korku, ama emin değilim.

"Hayır," diyorum ve devam ederken alnımın sıkıştığını hissedebiliyorum, "Sadece çok güzel olduğun için." Yanakları o güzel kırmızıyla lekeleniyor ve gözlerini kaçırarak bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor.

İkimiz de limuzinde hafifçe sallanırken zaman geçiyor, aramızda rahat bir sessizlik uzanıyor. Telefonum çalıyor ve hemen kim olduğuna bakıyorum. Bu tür etkinliklerde her zaman benimle konuşurken görünmek isteyen birileri olur.

Şimdiden yarım düzine mesaj ve iki telefon görüşmesini kaçırdım, bunların birçoğu babamdan geliyor. İçimi çekip koltuğumda arkama yaslanıyorum, onun küçük bedeninin sıcaklığından ayrılıp işime odaklanıyorum. Bana yaklaşıyor, elini kalçama koyuyor ve bana yaslanıyor. Bir şey söylemesini bekliyorum, ona ihtiyacı olan ilgiyi gösteriyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Kolumu ona doluyorum ve o başını bana yaslayıp pencereden dışarı bakarken e-postalarımı kontrol etmeye devam ediyorum. Ona sarıldığım için çok mutlu.

Limuzin durdu ve ancak Marcus kapısını açtığında burada olduğumuzu fark ettim.

Kapıya doğru uzanırken ona "Burada bekle," diyorum. "Önce ben ineceğim, sonra senin kapını açacağım. Koltuğun üzerinde kaymayacaksın. Onun yerine beni orada beklemen istiyorum," diyorum ve kapısına doğru başımı sallıyorum.

"Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım." Bana cevap verirken bakışlarımı tutuyor ve aramızda bir şeyler titreşiyor. Beni memnun etmek istiyor. Ve bunu yapabileceğini biliyorum. Yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor ve o zaman onun yanında olmam gerekenden daha fazla kendim olduğumu fark ediyorum. Ona maskenin arkasına bir bakış attım. Kendimi tehdit altında hissetmek yerine, göğsüme başka bir şey yerleşiyor ve kapımdaki yumruk seslerini duyana kadar bir an için kalbime yaslanıyor. Marcus bekliyor, kapımı açmak için izin istiyor.

Kapı kolunu çekip dışarı çıkıyorum, girişteki parlak ışıklar ve ön taraftaki kalabalıktan gelen mücevherlerle süslü elbiselerin ışıltısı beni hemen etkiliyor. Birçok kişi kimin geldiğini görmek için dönüp bakıyor. Gösteri zamanı. Dört adamı hemen tanıyorum, bana doğru başlarını sallarken aralarında bilmiş bir bakış paylaşıyorlar.

Ceketimin orta düğmesini ilikliyorum ve Arianna'nın kapısını açmak için limuzinin etrafında yürürken onlara arkamı dönüyorum. Arkamdan konuşmalar devam ediyor ve başka bir limuzin arkamızda duruyor. Bekliyorum.

Kapısını açıp ona elimi uzattığımda, birçoğunun bizi izlediğini biliyorum. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgularken kalbim göğsüme çarpıyor.

Eğer onu sır olarak saklasaydım, hakkımda en kötü şeyi düşünürlerdi. Brooks gibi olduğum sonucuna varırlardı. Aksini düşünmelerine ihtiyacım var. Yarattığım karaktere inanmaları için. Çoğu bilmemeli ama ben aptal değilim. Herkes konuşur ve bu çevreler küçüktür ama iyi bağlantıları vardır.

Ona aşık olduğumu düşünmeleri mantıklı. Ve bu gece bu rolü oynayacağım, kaldırımda dururken elinin arkasına yerleştirdiğim öpücükle başlayarak.

Yanaklarına sıcak bir allık yayılıyor ve doğal bir şekilde bana gülümsüyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve beni bekliyor. Çok güzel ve utangaç görünüyor. Harika rol yapıyor. Mükemmel bir rol oynuyor, her ne kadar bunun bir rol olduğu fikri beni gerse de.

Kulağına fısıldıyorum, "Benim için iyi ol." Ve sonra yanağına küçük bir öpücük konduruyorum. Gözlerine bakmak için geri çekildiğimde, ifadesinde bir şeyler değişiyor. Başını sallarken kaskatı kesiliyor ve bu kadar açık olma kararımı sorguluyorum.

Bana göre bu bir rol. Ama onun için... belki de başka bir şeydir.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, o anki dokunuştan çıkan kıvılcımı görmezden gelip kolumu beline doluyorum.

Sadece fuayeye vardığımızda nefes alıyor ve o zaman bile şaşkınlıkla bakıyor. İyi bir şaşkınlık.

Eğer onu bütün gece bu şekilde tutabilirsem, onun varlığı beni sadece gerçek bir cazibe gibi gösterecek.

Babam bana doğru yürürken gülümsememi yüzümde tutmaya zorluyorum, gözleri Arianna'ya ve sonra tekrar bana kayarken sert bir ifade takınıyor.

Bir an için ondan ayrıldım ve fısıltıyla "Burada kal" diyerek onu fuayenin girişinde bıraktım.

Babamla buluşmak için ondan büyük adımlarla uzaklaşırken beni fark edecek zamanı bile olmuyor. Babam serseri mayın gibidir ve sevgilime bakışından hoşlanmıyorum. Ve her ne söyleyecekse, onun önünde söylemeyecek. Buna izin vermeyeceğim.

Nefes nefese konuşarak önümde durduğunda savunmam yükseliyor.

"Onu sen mi getirdin?" diye soruyor inançsız bir tavırla. Yüz ifadem taş gibi, olduğu yerde sabit. Gözlerimdeki neşeli parıltı bile yerinde duruyor.

"Neden ki?" Yüzümdeki gülümsemeyi hissederek ona soruyorum.

"Duyduğuma göre, senin yatak odanda olmalı... ya da başka birinin." Babamdan uzaklaşıp kalabalığa bakarken göğsümden bir kahkaha yükseliyor, omzumun üzerinden dönüp beni sabırla bekleyen Arianna'ya bakıyorum.

"Bırakın onu rahat ettireyim," diyorum babama. "Seninle bu gece sonra konuşuruz," diyorum ve sanki hoş bir sohbetmiş gibi kolunu okşuyorum ve o da

sonunda beni serbest bırakıyor. Bu gece onunla tekrar konuşmaya niyetim yok. Ya da yarın.

Onu arkamda bırakıp Arianna'ya doğru yürürken kanımdaki adrenalin hızla yükseliyor. Ben ona kolumu uzatırken tüm kalabalık ona bakıyor. Onu izliyorlar. *Bizi izliyorlar.*

Yine de ne bildiğini, onu nasıl bu kadar çabuk öğrendiğini ve durumdan başka kimin haberdar olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Ve daha da önemlisi, bilginin nereden geldiğini bulmam gerekiyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

"I

Burası sana sıcak geliyor mu?" Dahlia, katılan tüm konuklara verilen süslü akşam yemeği menüsüyle kendini yelpazeleyerek soruyor. Gözlerimi insan kalabalığından ayırıyorum.

Dahlia'ya çevirerek yemek odasını dolduruyor. Kalabalığın içinde kaybolmuş gibi görünen Zander'ı aramakla meşguldüm. Geldikten kısa bir süre sonra beni bu masaya götürdü ve beni Dahlia ve Lucian Stone ile hızlıca tanıştırdıktan sonra oturmamı söyledi.

ana kadar on dakika geçti ve hala dönmedi.

Endişemi gizlemeye çalışarak başımı sallarken, ona dostça bir gülümseme gönderirken endişeyle tırnaklarımı karıştırıyorum. Burası kendimi yabancı hissettiğim bir başka yer, zenginliğin ve şatafatlı zenginliğin gururla sergilendiği bir yer. Onun burada benimle olması daha kolaydı. Tüm konuklar şık giyinmiş ve ben de benzer şekilde giyinmiş olsam da, hepsinin Zander tarafından ödendiğini biliyorum. "Hayır, bana iyi hissettiriyor," diye cevap veriyorum ona.

Zander kaçtığından beri pek konuşmamış olsak da Dahlia'dan hoşlanıyorum. Onu zaten tanıyormuşum gibi hissettiren karizmatik bir çekiciliğe sahip muhteşem biri. Onu birkaç kez Club X'te görmüştüm ama bugüne kadar onunla hiç konuşmamıştım. Ve bu konuyu açmayacağımdan eminim. Umarım beni tanımaz. Bakışlarımı kaçırıp duruyorum ama o bir bağlantı kurmuş gibi görünmüyor. Anladıysa bile beni yargılamıyor.

Koşulları bilseydi, eminim öyle olurdu.

Bence onun Dom'u olan biriyle evli olması gerçekten şaşırtıcı, ancak sanırım bu onlar için bir yaşam tarzından çok bir sapkınlık. Bu sadece bir varsayım. Eskiden onun Dom'u olduğunu biliyorum. Gergin bir şekilde

parmaklarıma bakıyor, onları kulüpte gördüğümü hatırladığım gibi karıştırıyorum. *O* olduğunu bilmiyordum ama onu tanıdım.

Lucian karısına karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Şık smokini içinde ne kadar düzgün görüldüğüne dikkat ederek ona bakıyorum. Yakışıklı bir adam ve kişiliğinin bir kısmı bana Zander'inkini hatırlatıyor. Kalabalığa baktığımda, üzerinde bir güç havası var.

"Ah," diye mırıldanıyor Dahlia, kendini hararetle yelpazeleyerek ve alnını silerek. Giydiği elbiseye bayıldım, kışkırtıcı ama bir o kadar da iffetli beyaz dantel bir elbise. İçinde adeta parlıyor. "Yanıyorum."

Sanki şikâyeti çağrılmış gibi, üniformalı bir erkek garson elinde bir tepsi buz gibi içeceklerle yanına geliyor. İçecekler soda bazlı, ama bardağın üzerindeki küçük baloncuklardan ve her birinin dibindeki ezilmiş limon ve misket limonlarına hala yapışmış olanlardan anlayabildiğim tek şey bu.

"Bir şeyler içmek ister misiniz?" diye soruyor bize, tepsiyi uzatarak.

Dahlia'nın soğuk içeceği hemen mideye indirmesini bekliyorum ama o içeceğe temkinli bir şekilde bakıyor. "Bunun içinde alkol var mı?" diye soruyor garsona başını hafifçe eğerek.

Genç, sarışın ve gamzeli bir adam olan garson gülümseyerek neşeyle cevap veriyor: "Bu akşamın özel kokteyli. Narenciye votkası ve Sprite."

Dahlia hemen başını şiddetle sallar. "Hayır, yine de teşekkürler. Bir bardak su alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Garson kaçmadan önce başını sallar.

Lucian bir elini Dahlia'nınkinin üzerine koyarak hafifçe ovuyor. "Rahatla, Hazine." Endişeme rağmen dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Bu şekilde

Lucian Dahlia'ya hazinem diyor. Ona böyle baktığında içim kıpır kıpır oluyor ama aynı zamanda bir anına izinsiz girmişim gibi hissediyorum.

"Deniyorum," diye yanıtlıyor Dahlia, kocasının dokunuşuyla anında rahatlıyor. Onların rahat etkileşimi içimde bir özlem uyandırıyor.

Dahlia bana bakarak, "Özür dilerim," diyor ve ben de ona fark ediyorum. Kahretsin, umarım kabalık ettiğimi düşünmüyordur.

"Hayır, hayır, iyisin," diye hızlıca konuşuyorum.

"Bu tür Geylelere henüz alışkın değilim ve..." düğünceesinde duraksayarak Lucian'a onayını almak istercesine bakar.

Ona güven verici bir şekilde başını sallıyor ve elini hafifçe sıkıyor. "Sorun etmediğimi biliyorsun, Hazine."

Dahlia'nın yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı ve bana "Dört hafta oldu!" diye ciyaktadı.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Dört haftalık... hamile!

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Tebrikler!" Ondan yayılan heyecanı hissedebiliyorum.

Dahlia başını sallayarak, "Teşekkür ," diye mırıldanıyor. "Buna hâlâ inanamıyorum. Sanırım bunu gerçek olarak kabul etmeden önce en az beş kez doktorla görüştüm."

"Harika bir duygu olmalı," diyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor Dahlia. "Ve şuradaki adama teşekkür borçluyum," başparmağını kıkırdayan Lucian'a doğru uzatıyor, "bunun için teşekkür etmeliyim."

İkisi birbirlerine birkaç bakış atıyor ve ben gülümsüyorum, kalabalığa dönüp Zander'i ararken başka tarafa bakıp elimdeki suyu yudumlayarak onların kendi anlarını yaşamalarına izin vermeye çalışıyorum.

Tam vazgeçmek üzereydim ki onu büyük bir sütunun yanında babasıyla konuşurken görüyorum. İki adamın konuşmalarını izlerken içimi sıkıntı kaplıyor. Babasının sert vücut diline ve keskin jestlerine bakılırsa, sanırım tartışıyorlar. Gerçi Zander'ın yüz ifadesine bakılırsa, belki de tartışmıyorlar. Karşılıklı konuşmalarına kapılmış gibi hissediyorum.

Ne için kavga ettiklerini merak ediyorum. İçkimden gergin bir yudum daha alırken kafamın arkasındaki bir ses *benim* için diyor. Dahlia'yı tanıdım, acaba kaç erkek beni tanıdı? Ve benim hiçbir fikrim yok. Kulüpte hepsi maske takıyor. Adam kaşlarını çatarak bana doğru baktığında şüphelerim daha da artıyor.

Bir an için yerimden fırlayıp gitme isteği duyuyorum ama ben daha kıpırdamadan Zander adamdan uzaklaşıp bize doğru geliyor. Lucian Dahlia'nın kulağına bir şeyler söylerken ben sessizim. Kafamı kaldırıyorum ve yüzünde sempati dolu bir ifade beliriyor. *O da biliyor*. Kendimi hasta hissediyorum. Onu görmeden önce Zander'ı yanımda hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Zander yanımdaki koltuğa süzülürken ona soruyorum.

Zander bana büyüleyici bir gülümseme veriyor. "Tabii ki."

O kadar yumuşak bir cevap verdi ki neredeyse ona inanacaktım. Ama ben ne gördüğümü biliyorum.

"Peki işler nasıl gidiyor?" Lucian hâlâ Dahlia'nın elini tutan Zander'a soruyor. Başparmağının Dahlia'nın sırtında yatıştırıcı daireler çizmesini izliyorum.

el.

Ben sessizce otururken konuşmaları arka planda kayboluyor, gözlerim Dahlia'da. Bir eli karnında, konuşmaları dinlerken ne kadar mutlu görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Eminim harika bir anne olacak. Yutkunmaya çalışırken boğazım kuruyor ve bardağı dudaklarıma götürüp soğuk suyu yavaşça yudumlamak zorunda kalıyorum.

"Arianna bir sanatçı," diye övünüyor Zander, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Lucian bana saygıyla bakıyor. "Gerçekten mi? Bu harika."

Öfkeyle kızardım. "Önemli bir şey değil," diye küçümsüyorum. Zander sanki ben gerçek bir ressamışım gibi davranıyor. Ama değilim. "Sadece bir hobi."

"Saçmalık," diyor Zander. "Çalışmanı gördüm. Kendi adına konuşuyor." "Hiçbir galeride ya da öyle bir yerde yok," diye itiraz ediyorum.

"Benim için yeterince iyi," diyor Zander kararlı bir şekilde.

Lucian ve Dahlia değiş tokuşumuzu izlerken yanaklarım daha da kızarıyor.

"Bu harika," diyor Lucian sırtarak. "Dahlia biraz daha büyüdüğünde onun bir portresini yaptırmayı düşünüyordum." Gözlerinde gururla karısına bakıyor ve sonra bana dönerek, "Belki bu onuru sana verebilirim?" diyor.

Dahlia'nın gözleri açılmadan ve elimi tutmak için küçük masaya uzanmadan önce cevap vermek için bir dakikam bile yok. "Bunu çok isterim," diyor ve sesi umut dolu. Sanki az önce ona harika bir sürpriz yapmış gibi Lucian'a bakıyor. "Sen de böyle bir şey yapabilir misin?" diye soruyor bana.

"Daha önce portre yapmadım ama yapabilirim." Endişeli hissetmeme rağmen başımı hafifçe sallıyorum.

Zander arkama uzanıp sırtıma nazikçe masaj yapıyor ve dokunduğu her yerde elektrik kıvılcımlarına neden oluyor. "Eminim ," diye beni temin ediyor, sesi cesaretlendirici.

Ona bakmak, teşekkür etmek için dönüyorum, içimden bir sıcaklık ve rahatlama aktığını hissediyorum ama bunu yaptığım anda donup kalıyorum.

Danny'nin burada olacağını bilmiyordum.

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

Içeri girdiği anda onu hissedebiliyorum. O şerefsiz Danny Brooks. Arkamdan gülen sesi yüzünden değil. Ya da Lucian'ın gözlerini hafifçe kışması ve

Dahlia onun yanına yaklaştı. Bu benim sevgilimin tepkisi. Arianna hemen geriliyor, dişlerinin arasından bir nefes çekiyor ve sırtını dikleştiriyor.

Gözleri daha yeni geri getirdiğim parlaklığını kaybediyor.

Lucian'ın bakışını görmezden gelerek ona yaklaşıyorum ve burnumun ucunu kulağının arkasına sürüyorum. "Rahatla," diye fısıldıyorum kulağına ve boynunun üst kısmındaki hassas deriyi nazıkçe öpüyorum. Bunu yaparken yumuşak saçları burnumu gıdıklıyor. Ona rahatlamasını söylediğim için ikiyüzlülük yapıyorum. Bu odada bulunan neredeyse bir düzine erkek onu satın aldığını biliyor. Kim olduğunu biliyorlar ve eskiden onun olduğunu da biliyorlar.

Ona nasıl baktıklarını fark etmedi. Ama ben fark ettim.

Bu odadaki tek bir sikik bile bunun Brooks tarafından tasarlandığına dair bir ipucuna sahip değil. Borcunu ödemek için onu bana verdiğini ve tüm bunların bir oyun olduğunu. *Tabii onlara söylemediyse.*

Bu düşünce aklıma geldiğinde yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Kadehi dudaklarıma götürerek tatlı şampanyadan bir yudum alıyorum, baloncuklar ağzımın damağını gıdıklıyor.

Buradaki adamlar onu bana verdiğini biliyorlarsa, borçlarını onunla ödemesine izin verdiğimin de farkındadırlar.

Ve bu .

Brooks'un tekrar duyuyorum, ancak bu kez daha zayıf ve odanın öbür ucundan, kalabalığın arasından geliyor. Bunu söylemekten daha iyisini bilmeliydi.

anlaşmayla ilgili herhangi biri. Ama o akıllı bir adam değil. Boş flütü dudaklarıma götürüyorum, bardak alt dudağıma dayanıyor.

Dahlia, Lucian'ın dikkatini çekmek için koluna hafifçe dokunurken kollarımda bir ürperti dolaşıyor, tüm durumdan tamamen habersiz. Arianna uzaklara bakıyor, başı Brooks'unakinin tam tersi yönde.

Yanından geçen bir garson içkisini sorarken sesindeki tatlı ritim beni etkiliyor. Ben boş bardağı genç kadına uzatırken o da kibarca iyi olduğunu söylüyor ve gümüş tepsisine koyuyor.

"Biraz temiz hava almak ister misin?" Dahlia Arianna'ya soruyor ve o da cevap vermeden önce itaatkâr bir şekilde bana bakıyor.

Lucian, Arianna cevap vermeden önce konuşarak, "Kalabalıktan biraz uzaklaşmak iyi olabilir," diyor. Sesi alçaktır ve sadece karısına yöneliktir.

"Devam et," diyorum Arianna'ya, başımı Fransız kapılarına doğru sallayarak. Biraz daha rahat görünüyor ve bu odadan çıkmasının en iyisi olacağını düşünüyorum.

Arianna'ya, "Tuvalete gitmem gerekiyor; seninle orada buluşuruz," diye cevap veriyorum ve sadece itaat etmesini bekliyorum. Ben dönerken eli kolumu tutmak için uzanıyor. Kendini düzeltmekte gecikmiyor, yüz ifadesi düşmüş ve dudaklarında bir özürle hafifçe kayıyor.

Tek bir kelime bile edemeden ona usulca "Sorun yok," diyorum, elini zihnime götürüp parmak eklemlerinin arkasında yatıştırıcı daireler çiziyorum. Koyu yeşil gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve işte o zaman gerçekliği yüzüme çarpıyor.

Onun neler yaşadığını hiç düşünmedim bile. Midem bulanıyor. *Ona ne yapmıştı?* İnsanlarla dolu bir odada, tüm sesler ve ışıklar sönükleşiyor, gözlerinin ardındaki hüznü ve korkuyu kavrarken çevremde sadece bulanıklaşıyor.

"Onu yakaladım," diyor Lucian, bakışlarımı onunkilere çevirip küçük berraklık anını bozarak. Rahat bir tavırla ona uzandığında, neredeyse onu ondan, herkesten koparacaktım. Bir anlık bir salisede onu alıp götürmek istiyorum.

Nerede olduğumuzu hatırlayarak boğazımı temizliyorum. Takım elbisemi düzeltiyorum ve yanağına küçük bir öpücük konduruyorum. Onu Lucian'a doğru yönlendirirken elim sırtının alt kısmında geziniyor. "Hemen döneceğim, tatlım."

Sıkı bir gülümsemeyle, itaatkâr bir şekilde başını sallıyor. Her zaman itaat ediyorum. Lucian'a sadece onun duyabileceği alçak sesle, "önünden ayrılmasına izin verme," diyorum.

Beni duyuyor musun? Başını salladı ve içgüdüsel olarak kalabalığa doğru baktı.

Brooks.

Sağında karısı ve solunda Arianna olmak üzere onu benden uzaklaştırmasını izlerken yüzümdeki gülümseme hiçbir yerde görünmüyor.

ELLERİMİ YIKARKEN AKAN SUYUN SESİ KULAKLARIMI DOLDURUYOR, amaşsızca köpüklere bakıyorum. Banyonun kapısı arkamdaki bir kabinin kapısıyla aynı anda açılıyor ve bu bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor. Performansımı sergilemeliyim ama buradan siktir olup gitmeliyim.

Gözlerim sonunda aynaya kayıyor, tavrım hiç de olması gerektiği gibi değil. Onun iyi olmadığını fark ettiğimde midemin çukurundaki hissi atamıyorum.

"Payne." O piçin sesini duyduğumda dudaklarımın kenarları seğiriyor. İfadem kaş çatmaya zorlamak için yalvarıyorlar ama ben buna karşı koyarak odada üçüncü bir adamın olduğu gerçeğine odaklanıyorum. Stephen Ikabal. Genç kadınlara düşkün, temiz giyimli bir adam. Otuz yıldır evli ve bu yılların herhangi birinde sadık olduğundan şüpheliyim. Ama kadın da öyle. İkisi de gençleri tercih ediyor, ya da ben öyle duydum.

"Brooks," diyorum ve sonunda gözlerimi aynadaki Stephen'dan ayırıyorum, o da benimkinden iki alttaki leğende ellerini yıkıyor.

"Nasılsın?" Brooks granit tezgâha yaslanıp bana bakarak kaşlarını kaldırıyor. Stephen tepki vermiyor, ama nazlı bir ihtiyar. Dinlediğine eminim. Herkes her zaman dinler. Her zaman bir zayıflık arar. Zirvedeyken düşmek çok kolaydır.

Ellerimi kurularken yüzüme çekici bir gülümseme yerleştiriyorum, gözlerim Brooks'ta. Beni kandırdı. Kumarın onun kötü alışkanlığı olduğunu bilmiyordum. Sadizm olduğunu sanıyordum. Bu düşünce kanımı donduruyor ve sevgilimi düşündüğümde bir an için gamzelerim ve tüm cazibem kayboluyor. Birbirlerine nasıl uyduklarını anlamıyorum. Akla yatkın gelmiyor.

"Peki ya sen?" Ona cevap veriyorum. Her ne kadar rahatlamış ve Brooks'la ilgileniyor olsam da, musluğu kapatıp ellerini kurularken Stephen'ın varlığının son derece farkındayım. Buradan defolup gitmesine ihtiyacım var. Bu pisliği yakasından tutup duvara yapıştırmaktan başka bir şey istemiyorum. Gözlerine o korkuyu yerleştirmek için ona ne yaptığını bilmem gerek.

Brooks başını sallıyor, yüzünde ukala bir gülümseme beliriyor ve kapıya doğru ilerlerken gözleri Stephen'a kayıyor. "Sadece Arianna'mı biraz özlüyorum." Omuzlarını silerken sesi neşeli. Stephen çöp tenekesinin yanında durup top haline getirilmiş kâğıt havluyu atarken tüylerim diken diken oluyor.

Tenimin her santimetresinde bir ürperti dolaşıyor. Ağzını açtıysa onun hakkında ne düşündüklerini hayal edebiliyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Brooks nefesinin altından, ama Stephen'ın çıkarken duyabileceği kadar yüksek sesle, "Umarım verdiğin paranın karşılığını alıyorsundur," diyor. Kapının açılıp kolayca kapanırken çıkardığı gıcırtı odadaki tek ses oluyor ve ellerim yumruk haline geliyor, parmak eklemlerimin etrafındaki deri yarılacağına inandığım noktaya kadar geriliyor.

Kapının tamamen kapanmasını beklemiyorum; yapmam gerektiğini bildiğim gibi kilitlemiyorum bile. Öfkemi daha fazla tutamıyorum.

Önce çenesine vurdum ve onu şaşırttım. Belki de bu ortamda rol yapmamı bekliyordu. Ne de olsa ofisinde yalnız değiliz. Yakasını kavrayıp sağ yumruğumla bir kez daha vurarak kafasını geriye doğru savurduğumda, yumuşak klasik müzik kapının altından içeri doluyor.

Bu sefer en azından bunu bekliyor ve burnumun tam ortasına vuruyor, acı yanaklarıma ve başımın arkasına doğru yayılıyor. Neredeyse ona olan hakimiyetimi kaybedecektim ama dayanıyorum. Onu hızla geriye doğru iterken kulaklarımda beyaz bir gürültü çınlıyor.

"O artık senin değil," diye yüzüne alaycı bir şekilde bakarken ellerim kenetleniyor ve sırtını fayanslı duvara çarpıyorum. Bir çatırtı duyuyorum ama bu beni durdurmuyor. "Onu bana sen verdin, unuttun mu?"

Dişlerim birbirine o kadar sert çarpıyor ki kırılacaklarına yemin edebilirim. Bana sadece sırtıyor, çarpık gülümsemesinin sağ tarafındaki dişlerini kan kaplıyor.

Konuşurken burnumun altından sıcak kan damladığını hissedebiliyorum. Anlık tepkim onu tekrar duvara çarpmak oluyor ve bunu sadece saldırganlığı dışarı atmak için yapıyorum. "Bana borçlusun ve ayın yirmi beşine kadar ödeyeceksin." O zaman karar veriyorum ki onu parayı vermemesi için ikna edemesem bile parayı kabul etmeyeceğim. Ona ödeme yapmak için bekleyeceğim, Brooks bana ödeme yapana kadar bunu yapmayı reddedeceğim.

"Elbette," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Arianna'ya ödeme yapmayacağım, bu yüzden o parayı başka bir şekilde bulman gerekecek," diye düşünmeden konuşuyorum, bakışlarını tutup izliyorum

kibirli ifade korkuya dönüşüyor. Parayı Arianna'ya transfer edip etmemem ya da ne zaman edeceğim önemli değil, ondan çalmasına izin vermeyeceğim. Onu kullanmasına izin vermeyeceğim. Artık izin vermeyeceğim.

Korku o kadar güçlü ki vücudu kaskatı kesildiğinde onu bırakıyorum. Aynada kendime ve şimdiden morarmış bir göz görüyorum, yüzümde ve gömleğimde kan var. *Lanet olsun!*

"Sonra ne olacak? Bu konuda gerçekten ne yapacaksın?" diye soruyor, ben birkaç kağıt havlu alıp burnumun altındaki kanı silerken. "Lanet olası param yok" diye tıslarken duvardan ayrılmıyor.

Ona cevap vermeyeceğim. Bunu asla yüksek sesle söylemeyeceğim. *Onu öldüreceğim.* Borç için değil, ona yaptıkları için.

"Bir anlaşma yapmıştık," diye kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından itiyor. "Ona sahipsin ve bundan geri dönemezsin!"

O zaman ne yaptığımı anladım. Kontrolü nasıl kaybettiğimi. Kanıt sağladım. Bu binada güvenlik kameraları var. Lanet olsun!

"Payne?" Brooks bana sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Arkamda durup dik dururken ve kendini göstermeye çalışırken sesinin güçlü çıkmasını istiyor ama sesi korkudan çatlıyor.

Kağıt havluyu çöpe atıp kapıyı açıyorum ve neredeyse sağa hızlı bir dönüş yapıyorum. Kapı aralığında tereddüt ediyorum. Buradan siktir olup gitmem gerekiyor; bu şekilde görünemem. Ama Arianna'yı bulmalıyım. Küçük koridordan gelen başka bir adamın sesi beni harekete geçiriyor. Beş dakikam var. Beş dakika içinde onu yakalayamazsam, geri geleceğim.

Elimi yukarıda tutuyorum, parmaklarım burun kemiğimi sıkıştırıyor ve yüzümü kapatıyor. Umarım izleyenlere başım ağrıyormuş gibi görünürüm. Çıkışa yaklaştığımda dışarıdan gelen serin hava yanımdan esiyor ve bir çift içeri giriyor.

Onları görmezden geliyorum, kim olduklarını bile ve umurumda değil.

Dışarı çıkar çıkmaz limuzinimi görüyorum ve doğruca ona doğru yürüyorum. Adımlarımı geniş ve tempomu hızlı tutuyorum. Otoparkın en solunda, vale ve birkaç misafir sağımda, sohbet sesleri ve girişin parlak ışıkları ben karanlık otoparka doğru ilerledikçe azalıyor.

Elimi indirip burnumun altını silerken Marcus'un başını kaldırıp beni gördüğünü ve yüzünde şaşkın bir ifade olduğunu fark ediyorum. Koyu kırmızı kan ceketimin koluna bulaşıyor.

Şerefsiz herif. Limuzine doğru yürürken adımlarım sertleşiyor, kanım geri dönme arzusuyla doluyor. Telefonuma uzanmadan önce ellerimi sıkıp açıyorum. *Sevgilim.*

Lucian sağ olsun.

Marcus gözlerimin içine bakmaya cesaret edemeyerek kapıyı açtığında telefonu cebimden çıkarıyorum, ancak o zaman parmak eklemlerimin çatladığını ve üzerlerinde kan olduğunu fark ediyorum.

Koltuğa yerleşirken kanım donuyor. Kapı gürültüyle kapanıyor ve ben onun numarasını çevirirken limuzinin kabinini sessizleştiriyor.

"Lucian," diyorum ve girişe bakarken telefonu kulağıma yaklaştırıyorum, büyük cam kapılardan ve pencerelerden gelen ışık geceye yayılıyor.

"Zander?" diyor ve sesi şaşkınlıkla dolu. Bu iyi bir şey. Hızla çarpan kalbimi sakinleştiriyor.

"Arianna hâlâ seninle mi?" Sürücü kapısı açılıp Marcus içeri girerken soruyorum. Gözleri dikiz aynasından bir anlığına benimkilere kayıyor.

"Öyle. Her şey-"

"Onu ön tarafa getirin... lütfen," diye hızlıca rica ediyorum, burnumdan biraz kan damladığını hissederken yan bölmeden birkaç mendil alıyorum. Yumruğumu kapıya vurma dürtüsüne direniyorum. Herhangi bir şeye karşı. Öfkem geri geliyor. Onu bu şekilde bırakmamalıydım. *O çok daha kötüsünü hak ediyor.*

"Elbette," diye hemen kabul ediyor Lucian, ses tonunda ciddi bir not var.

"Teşekkür ederim," diye güçlükle söyleyebildim, o anda onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissettim.

İçimdeki her kas gerildi, kalbim düzensiz bir şekilde atıyor. Hayatımda daha önce hiç bu kadar aptalca bir şey yapmamıştım.

"Girişe mi efendim?" Marcus soruyor ve ben çenemi sıkıp başımı sallıyorum, gözleri dikiz aynasında tekrar benimkilerle buluşuyor. Limuzin hareket ederken kalbim yavaşlıyor ve viskiye uzanıyorum. Alışkanlıktan bardağı ve buzu kapıyorum ve bardağa iki parmak döküyorum. Ön tarafa doğru giderken hafifçe sallanıyorum.

O arabayı durdurup inmeden önce bardağı indirebiliyorum, soğuk buz dişlerime çarpıyor. Marcus inip kapısını açana kadar bizi beklediğini fark etmiyorum bile.

Elimi yüzümde gezdirip bardağı yerine koyuyorum, o da elbisesi ellerinin arasında, içeri tırmanıyor.

Dikkatlice içeri girip yanıma yerleşmesini izlerken göğsüm sıkışıyor ve kalbim sıkışıyor. Kendimi aptal durumuna düşürdüm. Onu da. Hepsi Brooks yüzünden.

Bir dahaki sefere, yanımdan ayrılmayacak. Bir an bile.

"Özür dilerim," diye boğuluyorum, Marcus kapıyı kapatırken parmak eklemleri yırtık olmayan sol elimle ona uzanıyorum. Çok utanıyorum. O bundan daha iyisini hak ediyor.

Başını rahatça sallıyor, kaşları çatılıyor ve beni gördüğünde ağzı bir karış açılıyor. "Zander," diyor ve adım dudaklarında ancak bir fısıltı olarak kalıyor.

Yüzüme dokunmak için elini uzattı. Gözlerindeki bakışa bakılırsa, kötü olmalı. Sorularla dolu. Ama o sormuyor. Cevapları zaten biliyor. O bana dokunamadan elini kendi elime alıyorum.

"Yapma," diyorum ona. İlk başta gözlerinde incinmiş bir ifade beliriyor ama hemen ekliyorum, "Sadece..." Ne diyeceğimi ya da ona ne söyleyeceğimi bilemediğimden uzun bir nefes alıyorum. Ama söylememe gerek kalmadı. Limuzin ilerlerken sözümü bitirmemi beklemeden uzanıyor. Başını kucağıma yaslarırken saçları bacağıma dökülüyor. Yanağını tasarım pantolonuma yasladı.

Saçlarını yavaşça okşuyorum, yüzünden uzaklaştırıyorum ve düzeltiyorum. Rahat bir iç geçiriyor. Başını kucağıma yaslamış, limuzinin kabinine amaçsızca bakarken, küçük eli dizime dolanıyor. Başparmağı küçük daireler çiziyor. "Danny miydi?" diye soruyor bana.

"Evet," diye kolayca cevap veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana temkinli bir nefesle.

"İyi," diye cevap veriyorum ve ona kısa kesiyorum, devam ederken sesim sert çıkıyor. "Ona asla geri dönmeyeceksin." Sanki ona emredebilirmişim gibi otoriter bir tavırla söylediğimde parmağı ritmik yolunda duruyor. Şimdilik bir sözleşme yapmış olabilir ama ben aptal değilim, otuz gün dolduktan sonra onu zorlayamam. Bana hiçbir şey borçlu değil ve dahası onu zorlamak da istemiyorum.

Bana cevap vermiyor ve vücudu kaskatı kesilmiş durumda, ama saçlarını okşamaya devam ediyorum ve parmaklarımı omzundan aşağıya, belinin alt kısmına ve yukarıya doğru gezdiriyorum.

"İstemiyorum"

Başını yanağı bacağıma sürtünüyor ama hâlâ bana cevap vermiyor.

Onun için ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yok. Hala sadece bir piyon ve pazarlık kozu olduğunu düşünüyor olabilir.

Ama o pisliği bir daha görürse lanetleneceğim. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

"Y Gözüne bir bakmama izin vermelisin," diyorum Zander'a. Evine girip yatak odasına doğru ilerlediğimizde. Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken evini bile görmeden arkasından takip ediyorum.

Kalbim hala sersemlemiş durumda, göğsümde duygu karmaşasıyla kıvranıyor, zihnim milyonlarca soruyla dolup taşıyor.

Danny ona ne yaptı bilmiyorum ama kendimi arada kalmış hissediyorum. Suçlanması gereken benmişim gibi hissediyorum. Benim yüzümden oradaydı. Öyle olmak zorundaydı. Şimdi Zander bunun bedelini ödüyor.

Zander yatak odasının kapısını itip açarken ve yüzüne bakmak için aynaya doğru yürürken bana cevap vermiyor. Kanlı gömleğinin önü yırtılmış, sert, bronzlaşmış teni sergilenirken, hırpalanmış olsa bile çok seksi görünüyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor. Ama bu sesine yansımıyor. "Peki, izin ver-," diye söze başlıyorum, arkasından yaklaşarak.

"Ben iyiyim," diye araya giriyor Zander. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp kenara fırlatıyor ve ardından harap olmuş gömleğini çıkarıp başının üzerinden çekştirirken alnım sıkışıyor ve bir an sessiz kalıyorum. Çıkartıyor ve yere bırakıyor, görünüşe göre varlığını görmezden geliyor.

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum ve biraz kederli hissederek ondan uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Ne olduğunu öğrenmek istediğimde beni başından savıyor. Bakışlarım yere düşerken ağır ama sessiz bir hayal kırıklığı nefesi veriyorum ve alt dudağımı çiğniyorum. Keşke benimle konuşsa. Neler olduğunu bilmem gerekiyor. Kendimi suçlu hissediyorum, sanki Zander'ın morarmış yüzü tamamen benim suçummuş gibi. Ve bu beni daha da kötü hissettiriyor.

"Hey," diyor Zander, çenemi kaldırıp gözlerimle buluşmasını sağlamadan önce dikkatimi çekerek. "Sorun yok." Kelimeleri inanarak söylüyor ve ben neredeyse buna inanıyorum. "Sana söz veriyorum."

Başımı hafifçe sallıyorum ve ona cevap verirken sesim çatlıyor, "Tamam."

"Hâlâ kızgımsın. Danny'ye ve kendime." Elini bırakırken

"Ama sana söz veriyorum, her şey yolunda." diye ekliyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve sonunda sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Ona inanıyorum. Ona güveniyorum.

"İyi olmana sevindim," diyorum sessizce.

"Ben her zaman iyi olacağım," diye cevap veriyor Zander kendinden emin bir şekilde, eli yine yanağımı kavırıyor. "Benim endişelendiğim sensin."

"Ben mi?" diye sordum.

Zander başını sallıyor, yüzümün yan tarafını hafifçe okşuyor. Onun nazik dokunuşlarıyla tenim ısınıyor, nabzım hızlanıyor.

"İyiyim," diye cevap verdim. "Gerçekten, iyiyim." Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor.

"Çok fazla şeyden mahrum bırakıldın. Sana daha fazlasını vermek istiyorum."

Sözleri kalbimde tam olarak anlayamadığım bir acı bırakıyor ve gözlerine bakarken transa geçmiş gibi hissediyorum. Keşke kelimelerim olsaydı ama yok. Ona yaklaşıyorum, sadece onu hissetmek istiyorum. Tek bildiğim onun dokunuşuna ihtiyacım olduğu.

"Bu gece çok güzel görünüyordun," diyor usulca.

"Teşekkür ederim" diye nefes alırken yanaklarım kızarıyor.

"Ve bütün gece bunun için bekledim." Beni öpüyor, dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor. Tatlı ve kısa bir öpücük ama çekildiğinde daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor, sesi alçak ve ağır.

Beni terk ederken kelimeler hakkında düşünmüyorum bile. "Al beni," diye inliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, daha fazlası için açım.

Zander parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasını kavırıyor ve bana daha derin bir öpücük veriyor, bu seferki girdap gibi dönen bir dil ve dizginlenemez bir tutkuyla dolu. Onun sert bedeninde eriyorum, dizlerimin bağı çözülüyor ama o güçlü kollarıyla beni tutuyor.

Ağızına doğru inliyorum, ateş içimi ısıtıyor, tenim sert vücudunun sıcaklığından alev alev yanıyor. O da karşılık olarak dilimi emiyor ve beni kendine çekiyor. Aşağıda, sertleşen sikini karnımda hissedebiliyorum.

Öpüşmemize ara veriyor, dudakları boynumu buluyor, elleri sırtımdan aşağı kayarak kıcımlı avuçluyor. İnliyorum, başımı geriye atıyorum, onun

Dudaklarım etimi yakıyor.

"Siktir," diye inliyor, dudakları kulaklarıma yaklaşırken boynumu tutkulu öpücöklere boğuyor. "O tatlı dar amcığı sikimin üzerinde istiyorum." Kollarında gevşiyorum, tutkusundan zayıf düşüyorum ve beni kaldırıp yatağa taşıyor.

Beni yavaşça yatırıyor, nefesi kesiliyor, gözleri yüzümde ve şehvetle parlıyor, yatağa tırmanıyor, ellerini başımın iki yanına koyarken yatağın gıcırdamasına neden oluyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyor, sesi kısık ve boğuk, nefesi yüzümde sıcak.

"Ben de seni istiyorum," diye hızlıca cevap veriyorum. Ben de istiyorum. Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Zander'ın dudakları tekrar boynumu buluyor, gagalıyor, öpüyor, yalıyor, başımı geriye atmama neden oluyor, meme uçlarım çakıllanıyor ve vücudum alev alev yanıyor.

Boynumdan aşağıya doğru iniyor, kısa bir süre duraklayıp elbisemi omuzlarımın üzerinden çekiyor ve sonra dikkatsizce yatak odasının zeminine fırlatıyor. Sırada sütyenim var, Zander sütyenimi neredeyse yırtıp odanın diğer ucuna fırlatıyor. Gözleri hemen sert meme uçlarımda bayram ediyor, içeri girip bir meme ucunu ağzına alırken göğsü kabarıyor. İlk önce dilini etrafında döndürüyor, alay ediyor, cımbızlıyor, sonra sırtım tepki olarak eğilirken büyük bir güçle emiyor.

Bu his karşısında hafifçe kıpırdanıyorum, yatağa tutunurken dudağımı ısııyorum. Her iki meme ucuma da eşit ilgi gösteriyor, karnımdan aşağı inmeden önce birinden diğerine geçiyor, dudakları yol boyunca hassas cildimin her santimini öpüyor.

Kalçalarıma ulaştığında külotumu tutup çıkarıyor ve parlayan seksimi ona gösteriyor. Aşağıda, derin bir nefes aldığını ve amımı yavaşça yalamadan önce yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünü duyuyorum.

"Oh," diye inliyorum dili klitorisime doğru ileri geri hareket ederken.

Beni tadarken ve klitorisimi emerken hareketsiz kalmaya çalışıyorum, zevk karnımda kıpırdanıyor. Ama zirveye ulaşmadan önce, daha da yaklaşıyor, iki bacağımı omuzlarına kaldırırken yatağın gıcırdamasına neden oluyor, yüzünü amıma gömüyor, ağzını olabildiğince sert bir şekilde klitorisime sıkıştırıyor.

"Oh Tanrım!" Benimle uğraşırken bağıriyorum, vahşice tadıma bakıyor ve zevk çok fazla olana kadar klitorisimi emiyor.

Üzerime abandıkça içimde bir ateş oluşuyor ve iki elimle yatağı kavrayıp tırnaklarımı pelüş yorgana geçiriyorum. Keskin mavi gözleri bana bakıyor ama geriye dönüp bakmak çok zor, boynum bükülmek istiyor, bedenim hem bir kaçış hem de daha fazlası için bana yalvarıyor.

Gözlerini benimkilerle kilitli tutan Zander, iki kalın parmağını amıma sokarken, ağzını büyük bir güçle klitorisime bastırıyor.

Güçlü dokunuşu, amansız emişi ve yoğun bakışlarıyla başa çıkabiliyorum, ateşli fırtına çekirdeğimden öfkeyle patlıyor, vücudumu altıncı seviye bir kasırğa gibi parçalıyor.

"Siktir!" Vücudum çılgın zevk patlamalarıyla sarsılırken çığlık atıyorum. Bu sırada Zander beni yerimde tutuyor, gözleri yüzüme kilitlenmiş, uzuvlarım orgazmdan sonra orgazmdan şiddetle sarsılırken ağzı amıma kenetlenmiş. "Zander!"

Beni ne zaman bıraktığını bilmiyorum, kendimden geçmişim, ama aniden önümde soyunuyor, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıyor, kıyafetlerini yere atarken sikinin serbest kalmasına izin veriyor.

"Şimdi sıra bende," diye açlıkla homurdanıyor, kalın sikini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve tereddüt etmeden içime sokuyor.

girdiğinde nefes nefese kalıyorum, beni doldurduğunu, duvarlarımı gerdiğini hissediyorum, o ise kendinden geçerek inliyor.

"Kahretsin," diyor derin sesi alçak ve ağır, "Çok sıkısın amına koyayım."

Kendini dengelemek için ellerini iki yanıma koyuyor, bana daha sert vurmak için pozisyon alıyor, bu sırada ellerim içgüdüsel olarak yontulmuş kıcına doğru kayıyor, tırnaklarım etine batıyor.

Kendini dengede tutarken nefes alış veriş düzenleniyor, bir yandan da acımasız temposunu sürdürüyor. Dengesini sağladığında beni daha sert ve daha derin sikiyor, yatağı ileri geri sallıyor, yatak başlığı duvara çarpmaya başlıyor.

Etin ete çarpma sesi odayı dolduruyor ve çarpan yatak başlığının seslerine karışıyor. *Smack. Smack. Smack. Bam. Bam. Bang. Bang.* Çığlık atamıyorum. Zevkimi haykırmak istiyorum ama vücudum tüm bunların yoğunluğundan felç olmuş gibi hissediyor. Fısıltılı bir yalvarış gibi hissettiren bir şekilde adını inlerken başka bir fırtınanın koptuğunu hissediyorum, tüm uzunluğunu zar zor alabiliyorum, horozu o kadar derine iniyor ki neredeyse çok fazla olduğunu düşünüyorum.

Zander hızını artırıyor, yontulmuş kalçaları şiddetle içe doğru itiyor, daha hızlı, daha sert, inlemesi daha yüksek hale geliyor, horozunun içimde inanılmaz derecede sertleştiğini hissediyorum. Geliyor. Bunu biliyorum. Ve onu istiyorum. *Hepsini*. Güçlü hamleleri yavaşlayarak derin, ritmik hamlelere dönüşüyor, bedeni içime öyle bir güçle giriyor ki yatak her seferinde girintili çıkıntılı oluyor.

kutu yayı kırılabilir.

"Siktir, boşalacağım," diye inlerken Zander'ın inlediğini duyuyorum, içimdeki ateş yeniden alevleniyor.

Bir. İki. Üç. Dört. Her itiş öncekinden daha derin ve daha sert ve dördüncüsünde Zander taşaklarını içime sokarken başını geriye atıyor ve şiddetle boşalıyor.

Kalçalarım titriyor ve bir deprem gibi sarsılıyor, bir zevk dalgası bana çarpıyor ve adını tekrar tekrar inliyorum.

"Zander!" Duvarlarım son damlasına kadar onu sıkarken aletinin hâlâ içimde kasıldığını hissederek ağlıyorum.

Sonunda içimden çıkıyor ve sağ tarafımdaki yatağa düşüyor, göğsü efordan kabarmış, vücudu ter içinde. İkimizin de nefes almaya ihtiyacı var.

O benden uzaklaşırken, vücudumun daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla titrediğini fark . Her duygu sanki beni eziyormuş gibi hissediyorum.

Daha önce de seks yaptım. Daha önce başka partnerlerim oldu ve boşaldım. Ama bu farklı.

O kadar güçlü, o kadar kuvvetli ki... çok yoğun. O banyonun ışığını yakarken elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyuyorum.

Sakinleşmeye ve kalbimin bana söylediklerini görmezden gelmeye çalıştıkça şok dalgaları içime çarpıyor.

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

M

Açık mavi bakışlarım şifonyerin aynasından bana bakıyor. Sol gözümün etrafında koyu bir halka var. Bu iyi bir görüntü değil. Gözlerim Arianna'nın arkamdaki yatakta yatan haline gidiyor.

Rolex'i bileğime geçirip bandını sıkarken. Bunu yaparken bakmama bile gerek yok, her sabah aynı şeyi yapıyorum. Ama hiç arkamda bir kadın olmamıştı.

Odamda, yatağında.

Muhteşem vücudu yatağın üzerinde, kalın gri yorganın altına gizlenmiş küçük bir yumrudan başka bir şey değil. Beni etkiliyor. Onun için kuralları çiğniyorum. Yüzümdeki morluktan hafifçe irkilerek gözlerimi kapattığımda derin bir nefes sırtımın hafifçe çatlamasına neden oluyor. Dün gece... her şey değişiyor. Hızlı bir şekilde. Ve bunu kabul etmek zor.

Onun için tuvalette kavga ettim. *Buna değdi.*

İş beni çağırıyor. Zaten geç kaldım. Gömleğimin üstünü ilikliyorum, sevgilim konusunda ne yapacağımı bilemiyorum.

Hemen şimdi... ve sonra. Tüm bunlar bittiğinde. Onu dışarı atmayacağımdan eminim ama burada olması hoşuma gitmiyor. Tek başına.

Damarlarımda dolaşan soğuk kanla sessizce yatağın ucuna doğru yürüyorum, ceketim ve ayakkabılarım beni bekliyor.

Komodinin üzerindeki saat 6:40'ı gösteriyor. Benim için geç ama Arianna hâlâ uyuyor. Onun yumuşak horlamasını duyduğumda içten bir gülümseme dudaklarımı yukarı kaldırıyor. Çok sevimli. Çok sevimli.

Ağzını hafifçe aralayarak çıkardığı yumuşak sese omuzlarının hafifçe yükselmesi eşlik ediyor, siyah saçları melek yüzünün etrafında dağınık bir hale oluşturuyor.

O çok güzel. Çok masum.

Bakışlarımı kaçırıp ilk ayakkabıyı giyiyor ve bağcıklarını sıkıca bağlıyorum.

Günlük rutinim. Hiçbir şey değişmedi. Bu düşünce karşısında neredeyse gözlerimi deviriyor, dantelimi daha da sıkı çekiyorum.

Her şey değişti.

Arianna yüzünden değil. Kaymamın, hata üstüne hata yapmamın sebebinin o olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Danny Brooks yüzünden. Onunla ilgili kararlarımda hata yapmaya devam ediyorum.

İkinci ayakkabıyı bağlarken ince bağcıklar parmaklarıma batıyor ve yatağın ucundaki banktan kalkıp ceketimi alarak dün gece anahtarlarımı attığım komodine doğru sessizce yürüyorum.

Onun tatlı kokusunu aldığım da gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Hanımeli kokulu turuncgiller gibi Acaba ne kadar çekici olduğunu biliyor mu? Orada öyle güzel yatıyor ki, vücudu öyle yumuşak ve sıcak ki, kıvrımları beni daha da baştan çıkarıyor.

Kafamın arkasındaki karanlık bir ses, neredeyse bir tıslamayla, *onu alabilirsin* diye fısıldıyor. *O senin. Ona sahipsin.*

Ama yaşadığımız çalıntı anlar beni istediği içindi. Çünkü bana ihtiyacı vardı.

Brooks gibi bir ortak olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bu düşünce beni iğrendiriyor. Burnum kırışıyor ve o pisliğin iğrenç görüntüsünden nefret ederek sertçe ondan uzaklaşıyorum. Eğer dün gece onun için buysa, kendimi asla affetmeyeceğim. O benim kullanabileceğim bir fahişe değil. Benim için değil. Kalbim daha hızlı atıyor, göğsüme çarpıyor.

Anahtarları şifonyerin üzerinden hızla alırken birbirlerine çarparak şıngırdıyorlar. Ona layık bir Efendi olabilirim. Acıyı tehdit olarak kullanan hasta bir piç değil. Ona asla acı çektirmek istemiyorum ve buna ihtiyacı olmadığını biliyorum. İhtiyacı olduğunu düşünse bile. Arabanın anahtarlarını elimde tutarak ondan uzaklaşıyorum, hem onu hem de düşüncelerimi arkamda bırakmaya niyetliyim.

Yumuşak sesi beni çağırdığında odanın yarısını geçmiştim. "Zander?" Adım yumuşak ama aynı zamanda cızırtılı, sabah olduğu ses tonundan belli.

İzlerimde duruyorum, kalın halının altındaki döşeme tahtaları hafifçe gıcırıyor. Vücudum geriliyor, ona şimdi hitap etmem gerektiğini fark ediyorum. Onu duyduğumu biliyor.

Hafifçe dönüyorum, bedenimi gevşetiyorum ve ona diğer herkese davrandığım gibi davranıyorum. Rahat bir yüz ifadesiyle. Bu doğal geliyor.

"Günaydın," diye selamlıyorum onu ve yüzümdeki sahte gülümsemeyi istemeden de olsa hissediyorum.

Küçük bedenini dirseğine dayıyor ve saçlarını uzaklaştırıyor. Birkaç kez göz kırpmıyor, her seferinde uyanık görünüyor, bir esnemeyi bastırıyor ve yorganı elleriyle kavrayıp çıplak vücudunun üzerine kaldırarak yavaşça oturma pozisyonuna geçiyor. Kendinden utandığı için mi yoksa onu görmemi istemediği için mi böyle yapıyor emin değilim. Kalın perdelerin arasından sızan yumuşak sarı sabah ışığında,

Işıl ışıl görünüyor. Onu görmek *istiyorum*, her santimini, tıpkı dün gece yaptığım gibi. *Ama ben bu gülümsemenin arkasına saklanırken, onun kendini bir battaniyenin arkasına saklaması adil.*

"Hazırlanmamı ister misin?" diye sorarken koyu yeşil gözleri yatak odasının kapısına ve sonra tekrar bana bakıyor. Bir esneme daha geliyor ve gözlerindeki ifadeden yorgunluğundan utandığı belli oluyor.

"Zorunda değilsin," diyorum ve sesim güçlü, belki biraz sert.

"Emin misin?" diye soruyor bana tatlı tatlı. "Sorun değil... Muhtemelen beni burada istemediğini biliyorum..." Yorganı karıştırırken sesi kesiliyor ve sonra biraz gülüyor, çok saf olan bu küçük tatlı ses.

Gülümsemem yumuşuyor ve farkına bile varmadan ona doğru , adımlarım kolay ve rahat. İçimden yatağa oturmak geliyor, hatta hafifçe kaykılıyor, yer açıyor ve biraz doğruluyor, ancak yorgan önünde hafifçe sarkıyor. Göğüs dekoltesinin sadece bir kısmı görünüyor, mütevazı ama cezbedici. Tıpkı sevgilim gibi.

Neredeyse onunla oturacaktım ama sonra hatırladım. *Onun hediyesi.*

Dün geceye katıldığınız için bir teşekkür olması gerekiyordu.

"Sana bir şey getirdim," diyorum düşünmeden. Yüz ifadesi anında yumuşuyor. O tatlı dudakları yavaşça yukarı kalkıyor ve gözleri parlıyor. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, aptalca olup olmadığını merak ediyorum. Bir yandan da dolaba gidip sevgilime vermek üzere küçük çantayı topluyorum. Gözleri yatağın boş tarafına kayıyor, yanaklarını sıcak bir kırmızı renk kaplıyor. Benim için yaptığı yerime.

Tamamen muhteşem. Ona bakarken içimden bir nefes çekiyorum. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu gerçekten anlamıyor. Onun gibi bir kadının benim gibi bir adamı nasıl mahvedebileceğini. Kontrolümü kaybediyorum, onun yüzünden çözülüyorum. Bu zaten oluyor. Ve o bunun farkında bile değil. Vücudum onun yanına oturmamı istese de ayaklarım oldukları yerde sabit duruyor. Kendimi tutmak zorundayım.

Çantayı ona uzatırken boğazımı temizliyorum. Hafif bir sesle Arianna nihayet bana bakıyor. İnce parmakları kâğıdı çekerken yüzünü izliyorum.

Paketi poşetten çıkarıp dikiş yerlerinden yırtarak açtığında kalın ambalaj kağıdı kırışıyor.

Ne olduklarını anladığı anda gözleri parlıyor ve geniş bir gülümseme göğsümün güvenle dolmasına neden oluyor. Duygularına o kadar sadık ki, tepkileri o kadar doğal ki.

Ve hediyeye bayıldı.

"Fırçalar mı?" diye soruyor yüzünde hâlâ o gülümsemeyle. Ama gözleri benim üzerimde değil; boya fırçalarının paketindeki son bant parçasını da soyuyor. Böyle bir şeyin bu kadar pahalı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Beğeneceğini düşünmüştüm," diye basitçe cevap verdim.

Başını öne eğiyor, tüm dikkatini bana odaklıyor ve her şeyi bir kenara bırakıp dizlerinin üzerine çöküyor, yorganı da yanına çekerek dudaklarıma küçük, iffetli bir öpücük konduruyor.

Gözlerim hep açık kalıyor ve dudakları büzülmüş olmasına rağmen gülümsemeyi bırakmadığına yemin edebilirim. Çabucak geri çekiliyor, o güzel kızarıklık tüm tenini kaplıyor ve usulca, "Teşekkür ederim. Onları seviyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, bu kadar küçük bir hediyeden ne kadar mutlu olduğunu fark ediyorum. Ama komodinin üzerindeki saat, akrebin hafif tıkırtısıyla dikkatimi çekiyor.

Geç kaldım. Geç kaldım.

Gerçekler ortaya çıkıyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Beğendiğine sevindim. Şimdi gitmem gerekiyor."

Aramıza garip bir gerginlik yerleşti.

"Gitmemi istiyor musun?" diye soruyor, sıcak renk soluyor ve etrafında yavaşça bir zırh duvarı yükseliyor. Her ne kadar keyifli olsa da o küçük an sona erdi.

"Hayır," diyorum ama sesimdeki tereddütü ben bile duyabiliyorum. "İstedığın kadar kalabilirsin" diye ekleyerek sesimi güçlendiriyorum.

Öne doğru eğiliyorum, bacaklarım yatağı iterek inletiyor ve bir elimle kendimi yatağa dayıyorum. Diğer elimle çenesini kavrayıp onu hızla öpüyorum, hafifçe geri çekilip bir anlığına dudaklarına bakıyorum. Ben onu bırakana kadar gözlerini açmıyor.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

I Zander'in hediyesi olan boya fırçalarının üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en güzel fırçalar, yüksek kaliteli maun sapları, zarif işaretleri ve ince, dayanıklı Kıllar. Onları göğsüme bastırıyorum, midemin çukurunda bulanık bir his dönüyor. Kendimi aptal küçük bir kız gibi hissediyorum ama umurumda değil. Bu kadar anlamlı bir şeyin bana verilmesi çok güzel. Onun için çok şey ifade etmese bile.

Bunlar Zander'in bana hediye ettiği elbiseden bile daha iyi. Kendimi onları iyi bir şekilde kullanırken görebiliyorum, şimdiden çizeceğim başyapıtları düşünüyorum. Bu sözleşme bittikten sonra bile onları el üstünde tutacağım.

Bu iş *bittiğinde*.

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Zander'a ve onun büyüleyici kişiliğine alışmaya başladım ve onu daha yeni tanımaya başladığımı hissediyorum.

Ama onu gerçekten tanıyor musun? diyor kafamın arkasındaki o sinir bozucu ses. *Tüm bunların sahte olması gerekiyordu, uydurma bir kur. Bir yüzün arkasına saklanan bir adamı gerçekten tanıyamazsın.*

Alt dudağımı çiğneyerek fırçaları kucağıma bırakıyorum.

Zander'in söylediği ya da yaptığı her şeyin gerçek dışı olduğuna inanmak istemiyorum. Bana baktığında, gözlerinde yanan ateş, gerçek gibi görünüyor. Onunla her birlikte olduğumda, ondan yayılan duyguları *hissedebiliyorum*. Aramızdaki bağı *hissediyorum*. Bu sahte olamaz, değil mi? Eğer sahte olsaydı neden istediğim kadar kalmamı istesin ki?

Çünkü gerçek olduğuna inanmanı istiyor.

Bu noktada neye inanacağımı bilemiyorum. Çok fazla çelişkili duygu hissediyorum. Zander'ı istiyorum. Ve onun da beni gerçekten istemesini istiyorum. Ama biliyorum ki

onun hakkında Danny'den daha az şey biliyorum. Ve bu bana hiç iyi gelmiyor.

Ses yeniden ortaya çıkıyor: "*Bütün ev sana ait, neden öğrenmiyorsun?*"

Bir kez olsun sese hak verdim. Fırçaları bir kenara bırakıp yataktan kalkıyorum, onun gömleklerinden birini giyip yatak odasından çıkıp koridora yürürken ayaklarım zeminin gıcırdamasına neden oluyor.

Evin içinde bir tur atıyorum, odadan odaya geçip etrafta uygunsuz bir şey var mı diye bakıyorum, zenginliğe kapılıyorum. Evden gerçekten etkilendim, her oda pahalı mobilyalarla dolu ve mükemmel bir şekilde dekore edilmiş. Büyük, lüks ve güzel. Ama bir süre sonra boş hissetmeye başlıyorum. Tek bir adam için çok fazla oda var. Zander burada yaşarken yalnız olmalı.

Ama artık ben varım.

Elimi ekstra yatak odalarından birindeki boyalı cam vazoda gezdirirken hüsnükuruntu dolu düşüncelerime bir kahkaha atıyorum. Bahse girerim bir ayda kazandığımdan daha pahalıdır. Bana ne kadar süre sahip olacak? Bir ay mı? İki ay mı? Başımı sallıyorum. Bundan daha uzun olmayabilir.

Koridora geri dönüyorum, çıplak ayaklarım pırıl pırıl parke zemin üzerinde ilerliyor. Buraya ait olmadığım duygusundan kurtulmaya çalışıyorum ama her adımda midemin çukurundaki kemirici his büyüyor da büyüyor. Tam arkamı dönüp önlüğümü ve çantamı alıp odadan çıkmak üzereydim ki evin ortak kullanım alanlarından birinin girişindeki küçük, karanlık bir sehpanın üzerinde bir resim çerçevesi gördüm.

İçgüdüsel olarak aldım. O da buraya ait değil. Bunu zaten biliyorum. Zander'in evindeki diğer her şey pahalıyken ve her eşya lüks bir hava taşıırken, bu resim çerçevesi sıradan. Ve içindeki fotoğraf, sadece bir enstantane.

Belki on yaşında olan Zander'in babası ve annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadınla birlikte çekilmiş eski bir aile fotoğrafı. Uzun, dalgalı sarı saçları ve düzgün fiziğiyle çok güzel bir kadın. Zander'in bazı bakışlarını nereden aldığını kesinlikle görebiliyorum.

Ama beni ona en çok çeken şey Zander'e bakış şekli. Tüm annelerin çocuklarına baktığı gibi. Annesinin yüzüne bakarken göğsüme ağır bir his yerleşiyor.

Zander'babasıyla tanıştığımı ama annesiyle tanışmadığımı fark etmem bir anımı alıyor. Ondan daha önce bahsetmemiş garip buluyorum. Bu fikir

Zander'ın ailesini Google'da aramam gerektiğini düşündüm. Eminim babası hakkında en azından biraz bilgi vardır... belki Zander hakkında da.

Çok aptalım. Zander'ı öğrendiğim an bunu yapmalıydım.

Hemen yatak odasına gidip cep telefonumu çıkarıyorum. Web tarayıcısını açıp Zander Payne'e tıklıyorum. İlk birkaç sonuç hiçbir şey vermiyor. Zander ya da ailesiyle ilgili hiçbir şey görmeden birkaç sayfa ilerliyorum. Hepsi iş haberleri. Gerçekten bir şey bulamayınca rahat bir nefes alıyorum. En azından Zander'ın kötü bir geçmişi yok.

Daha spesifik bir şey aramak üzereydim ki bir başlık dikkatimi çekti

Zengin Sosyete, kocasının ilişkisinden sonra kendi canına kıyar.

Zengin hedge fon yatırımcısı Thomas Payne'in kırk sekiz yaşındaki eşi Marie Payne, kocasının metresiyle yıllar süren ilişkisini öğrendikten sonra ölüme atladı. Kaynaklar, ölümünden önceki hafta Marie'nin çok perişan olduğunu, günlerce kendini odasına kilitlediğini ve yiyecek ya da içecek için dışarı çıkmayı reddettiğini söylüyor.

Marie geride küçük oğlu Zander Payne'i bıraktı.

"Ah," diye nefes alıyorum, gözlerimi yazıdan ayırıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Vücudum bir anda soğuyor, yorganı üzerime çekerken geniş yatak bir uçurum gibi geliyor. Makalenin tarihini kontrol ediyorum ve Zander'in kaç yaşında olduğunu düşünüyorum.

O sadece bir çocuktü. Gözyaşlarımın acısı bir anda yüzüme vururken gözlerimin altını siliyorum.

NEDEN SIR SAKLADIĞINA ŞAŞMAMALI, DIYORUM KENDİ KENDİME, BAŞIMI SALLAYARAK ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Zander'ın neden insanlara güvenmediğine şaşmamalı.

Acı dolu bir hayatım olduğunu sanıyordum ama en azından hâlâ hayattayım. Sorunlarımın çoğuna kendim neden oldum. Sorunlu bir çocuk olmak, vahşi olmak ve parti yapmak. Ama annesinin ölümü? Zander'ın bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Böylesine sarsıcı bir kayba yol açan ihanet üzerinde hiçbir kontrolü yoktu.

Derin ve titrek bir iç çekerek telefonumu kapattım ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal ederek yorgana yerleştirdim. Artık etrafı karıştıracak havada değilim. Bunu öğrendikten sonra, bir parçam Zander'ın sırlarını göğsüne yakın tutmasına izin vermekten memnun. Bu

Muhtemelen ona rahatlık ve hayatı üzerinde daha fazla kontrol sağlıyor. Ve ben kimim ki bana tam erişim borcu olduğunu söyleyeyim?

Yatak odasının kapısına doğru bakıyorum, içimde bir duygu kabarması hissediyorum. Bir rahatlamaya ihtiyacım var. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şey yapmalıyım.

Bunu yapacağını bildiğim tek bir şey var.

Yorganı üzerimden atıyorum ve ofisini bulmak için evine geri dönüyorum. Kalem ve kâğıt bulduktan sonra piyano odasına gidip yere yayılıyorum.

Ve çizmeye başladım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

Mercedes'imi garaja park ederken elim deri vites kolunda sıkılaşıyor. Anahtarları çevirip sonra koltuğumda arkama yaslanıyorum. Alnım sıkışmış bir şekilde

Evimin garaj kapısı.

Hâlâ içeride.

Bunu beklemiyordum. Evimin her yerinde monitörler ve kameralar var. Eve girip çıkan çok sayıda insan varken bunlara sahip olmamak aptallık olurdu. Temizlik hizmetlerinden, yemek şirketlerine ve iş ortaklarına kadar.

Eşyalarımı karıştırmaya başladığında hiç şaşırmadım. Başımı deriye yasladım, kapıya baktım ve bugün çalışmak yerine onu bilgisayar ekranından nasıl izlediğimi hatırladım. Sol gözümün altındaki hafif karanlığı göz önünde bulundurarak telefon konferanslarının normal toplantılarımın yerini almasına karar vermiştim. Yine de üçünü iptal ettim, böylece onu izlemeye odaklanabilecektim. Dördüncüsü ve beşincisi boyunca ekranımda kaldı, yerde yatıyordu, yayılmıştı ve ona geri dönmek için beni baştan çıkarıyordu. Onun baştan çıkarıcı bedenini kendime çekmek için, ama aynı zamanda onun çizimini görmek için.

Sevgilim çok güzel bir dikkat dağıtıcı.

Ve o hala burada.

Ya da en azından yaklaşık on beş dakika önce ofisten ayrıldığımda öyleydi. Sanatıyla işinin bitmiş olabileceğinin farkına varmam arabadan aceleyle inmeme neden oldu. Anahtarları sokup kapıyı açıyorum ve arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Garaj evin yan tarafındaydı ve bunun farkındaydım.

Hızım normalden çok daha fazla. Hâlâ piyano odasının zeminine yayılmış beni bekliyor mu diye merak ediyorum.

Onun yanında yere uzandığım ve parmak uçlarımla yavaşça omzunu okşadığım, ta ki o titreyene kadar zihnimde canlanan görüntüler aklıma geldikçe sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. Ama fuayeye gelip de onun yerini boş gördüğümde adımlarım yavaşlıyor ve kalbim göğsümde duraklıyor. Saatlerdir buradaydı. Eve gelmem için benimle alay ediyor.

Pırıl pırıl parke zemine bakıyorum. Nasıl oldu da onu özledim? Bütün gün onu arzulamışken, eve geldiğim gibi gitmesi ne kadar zalimce olurdu? Saniyeler geçiyor ve öfke içime sızarken zaman yavaşlıyor. *O benim kızım.* Burada olmalıydı. Beni bekliyor olmalıydı.

Bunun mantıksız olduğunu biliyorum. Çenem sıkılsa bile böyle düşünmemem gerektiğini biliyorum. Bu bir *numara*. Sahte ve sadece kötü muhakeme yeteneğimin bir sonucu, ama yine de *onu istiyorum*. Ve o bunca zamandır buradaydı.

"Oh!" Arkamdan gelen küçük nefes sesi dikkatimi çekiyor. İfademi düzeltiyorum ve yavaşça dönüp mutfakta durduğunu görüyorum. Onu kaçırmamışım. Kanımdaki adrenalin pompalanması durdu. Kalp atışlarım sakinleşiyor ve onu mutfağın ortasında görünce vücudum anında rahatlıyor. Sevgilim parmaklarımin arasından kayıp gitmedi. O ait olduğu yerde.

Koyu yeşil gözleri kocaman ve bana ayaklarını sürüyerek yürüyor. Saçlarını omzuna doluyor, parmakları gergin bir şekilde uçlarını çeviriyor. "Emin değildim-" bir şey söylemeye başladı ama ben açık mutfakta ona doğru yürürken durdu, adımlarım yavaş ve kasıtlı.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım," diyorum ve bu yalan sesimde tanımadığım doğal olmayan bir tonla çıkıyor.

Arianna ellerini kavuşturup başını sallarken bunu fark etmiyor. "Özür dilerim. Bugün işim yoktu ve kendimi kaptırdım." Mazeretini ağzından çıkarırken elleri dışarı doğru havalanıyor ve üzerinde çalıştığı kağıt ellerini hareket ettirirken havada dalgalanıyor.

"Bu nedir?" Çizimi başımla işaret ederek soruyorum. Geriye kalan birkaç adımı ileri atıp elinden kapma dürtüsüne direniyorum. Bana göstermek *istemesini* istiyorum.

"Ah," diyor ve sanki ilk kez görüyormuş gibi kâğıda bakıyor. Sanki zamanının son birkaç saatini kapsamıyormuş gibi.

"Bakabilir miyim?" Soruyorum ama kelimeler soru yerine sert bir emir gibi çıkıyor ve keşke onları durdurabilseydim. Keşke onun için yumuşayabilseydim. Ama ben böyle biri değilim. "Lütfen," diye ekliyorum ve boğazımı temizliyorum.

Sert ses tonuma tepki vermiyor, onun yerine itaatkâr bir şekilde kâğıdı bana uzatıyor ve beni dinlemesinin verdiği heyecan kanımı arzuyla ısıtıyor. Ne kadar küçük bir şey. Gerçekten çok önemsiz. Ama daha önce hissetmediğim bir şekilde kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor. Ona hükmetmek istememe neden oluyor; benimle böyle oynaması tehlikeli bir şey. Beni baştan çıkarıyor ama bunu yaptığığın farkında değil.

Kâğıdı ondan alırken alt dudağını ısıtıyor. Kenarlara nazıkçe dokunuyorum ve hiçbir işarete dokunmamaya dikkat ediyorum. Gözleri kâğıda dokunduğum yeri izliyor ve parmak uçları bir çeşit mürekkeple kaplı. Kâğıdı hafifçe sallıyorum, sonunda bunca zamandır ne üzerinde çalıştığını görebiliyorum.

Ve çok güzel. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.

Bu sadece odanın bir taslağı. Piyanonun, gerçekten. Ama yapılış şekli çorak odayı romantikleştiriyor. Çizgilerin inceliği, hassas detaylar ve gölgelendirmelerle ilgili bir şey. O odada hiç hissetmediğim bir yumuşaklık var. Ama bu onun gördüğü şey. Orada olduğunu *hissediyor*. Benim de farklı bir gözle bakmamı sağlıyor.

"Çok yeteneklisin, tatlım." Gözlerimi eskizden onun gözlerine kaldırıyorum ve ışığın bana geri dönmesine bayılıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor fısıltıyla, göğsünü renklendiren ve yanaklarına doğru ilerleyen bir kızarıklık.

"Bunu yapmalısın... yaşamak için." Uzun kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor. "Bundan başka bir şey yapman suç."

Karşılığında bir gülümseme bekliyorum ama onun yerine nazıkçe ama kararlı bir şekilde cevap veriyor: "Gelemem. İşim var ve... yapamam."

"Yarın sana bir stüdyo alacağım," diyorum düşünmeden yüksek sesle. Ofisimde kısa bir düşünceydi, ama şimdi onu duyunca, ona bir tane almam gerektiğini biliyorum.

"Bir stüdyo mu?" diye soruyor bana inanmayarak.

Başımı sallıyorum, ne dendiğini düşünürken kaşlarım çatılıyor. "Sanatınız için," diyorum ve elindeki kâğıdı işaret ediyorum.

Yüzünde hâlâ bir şaşkınlık ifadesi var. Yumuşak dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor. Boğazını temizliyor, benden uzağa bakıyor.

"Neyin var?" Ona bir adım daha yaklaşıyor ama bir kol boyu uzakta durarak soruyorum. Bu sabahki sıcaklık gitmiş. Dün gece kollarımda tuttuğum kız karşımda duranla aynı kız değil.

"Sadece biraz fazla gibi görünüyor?" diye yanıtlıyor bir süre sonra.

Kendini uzak tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. Belki de rol yapmayı bırakabilmek için bu sözleşmenin bitmesini bekliyordur. Böylece kendisi olmaya geri dönebilir. *Brooks'un uygun gördüğünde takas edebileceği bir mal olmak için.* Bu düşünce aklıma geldiği anda kıskançlık düşüncelerimi kasıp kavuruyor.

Ve yıllar sonra ilk kez bunu gösteriyorum, yüz ifadem, duruşum, her şey ne hissettiğimi ve düşündüğümü gösteriyor. Bunu durduramıyorum. Arianna küçük bir adım geri atıyor, öfkeme tepki verirken korkusu açıkça belli oluyor.

Başımı hafifçe sallıyorum, ağır bir nefes veriyorum ve onu korkuttuğum için nefret ederek burnumun kemiğini sıkıyorum. Artık saklanmak istemiyorum ama öfkem onun için değil. Hiçbir şey için değil. Ama işte bu yüzden saklıyorum.

"Kız arkadaşımın rolünü oynuyorsun." Düşünmeden konuşmaya başladım. İkimizi de bu oyun için bir stüdyonun gerekli olduğuna ikna ediyorum. "Seni şımartmamı bekleyecekler." Sonunda gözlerimi açıp ona bir bakış atıyorum. "Etkilemek istediğim biri için her şeyi yaparım." *Senin için,* diye fısıldıyor kafamın içindeki o karanlık ses. *Beni sevmesini istediğim biri için.*

Bu düşünceyi görmezden geliyorum, Arianna yavaşça başını sallarken tüylerim diken diken oluyor. Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, hala kendinden biraz emin değil.

Ama duymak istediğim kelimelerle cevap veriyor. "Tamam," diyor ve sesi yumuşak, beni yatıştırmak için. "Teşekkür ederim."

Gözlerim onunkileri arıyor ama bana bakmıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve bu sabah yaptığım gibi çenesini kavriyorum. Duruşu yumuşuyor ve yanağını avucuma bastırıyor, küçük eli benimkinin arkasını kavriyor ve gözleri bana kırılganlıkla parlıyor. "Seni şımartmama izin ver tatlım," diye yavaşça konuşuyorum. "Sadece sözleşmenin geri kalanı için."

Hayatım boyunca pek çok yalan söyledim. Dudaklarımdan pek çok aldatıcı şey döküldü. Ve az önce dudaklarımdan dökülen sözlerin bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını çok iyi biliyorum.

Bunları sadece bana boyun eğmesini sağlamak için söyledim. Bana boyun eğmesini istiyorum. İçimdeki karanlığın yükseldiğini hissedebiliyorum. Sahiplenici bir taraf beni kontrol ediyor. Ve ben bunu durduramıyorum. Bastırmak bile istemiyorum.

Beni güçsüzleştiriyor. Ve hayatımda ilk defa, umurumda değil.

OceanofPDF.com

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

L *Seni şımartayım tatlım.*

Zander'ın sözleri zihnimden geçerek göğsümde bir sıcaklık yarattı. Ona evet dedim, sadece sözleşme için. *Ama bu bir yalandı.* Onun dünyasında kaybolmak ve onun oyuncağı olmak istiyorum. Her arzusunu yerine getirmek istiyorum; hem de onun tarafından şımartılırken. Bu bir fantezi ve içinde kaybolmak tehlikeli ama ben kayboluyorum. *Onun* olma düşüncesi beni tüketiyor ve bu durumun gerçekliğini gözden geçiriyorum.

Her geçen gün kendimi daha rahat , onun sunduklarından daha fazlasını istiyorum.

Tavandan tabana pencerelerden dışarı bakarken derin bir nefes alıyorum ve geçen gün bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Gözlerinde bir şey vardı. Sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu söyleyen bir şey. Buna inanmak istiyorum. Ama gerçek olamayacak kadar iyi. Ve gerçek olamayacak kadar iyi olan çoğu şey gibi, kandırılmak kolaydır. Gerçeği görmezden gelirken asla olamayacak bir şeyi umut eden ve dileyen o kız olmak istemiyorum. Herkes bilir ki gerçek hayatta ne Prens Cazibesi ne de parlak zırhlı şövalyeler vardır. Yine de, pervanenin aleve çekilmesi gibi ona çekiliyorum.

"İşte " diyor arkamdan Zander'in derin sesi.

Bu hayale inanmak için gözlerim kapalı arkamı dönüyorum. Ve onları açtığımda, istediğim dünyada kayboluyorum. Hayal dünyasında. Kapının eşiğinde kapı pervazına yaslanmış, üzerinde elbise pantolonu ve ona uygun bir elbise gömleği var, klasik yakışıklı ve çok seksi görünüyor. Nefesim ciğerlerimde duruyor, o andan ayrılmayı reddediyorum. Bu gerçek. Keşke buna tutunabilseydim.

"İşte ," diyorum hafif bir , çarpan kalbimi, korkumu ve bizi ayırıp beni hiçliğe götürecek diğer her şeyi görmezden gelerek. Rol yapabilirim. Onun için.

Zander bana sırtlıyor ve dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurmak için yanıma geliyor. Bu gülümsemeyi seviyorum. Herkese gülümsemesinden farklı bir yanı var. Bu sadece benim için. Sanırım gözleri parlıyor ve etrafındaki deri kırışıyor. Neredeyse onun sert vücudunun içinde eriyeceğim, dizlerim *bu* bakış yüzünden güçsüzleşiyor.

Uzaklaştığında nefesim kesiliyor ve şehvet sarhoşu oluyorum. Beni hemen burada, hemen şimdi almak isteseydi, itiraz etmeye cesaret edemezdim.

"Stüdyoyu görmeye hazır mısın?" diye soruyor, kolumu nazikçe ovuyor ve vücudumda kıvılcımlar çıkmasına neden oluyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve orada yansıyan şefkatli sıcaklığı görüyorum.

Tüm sorular orada, dilimin ucunda. Sonrasında beni tutacak mı? Bu ona da aynı şeyi mi hissettirecek? Karanlık bir uçuruma düşüyorum ve dehşet içindeyim; sadece beni yakalayacağını bilmek istiyorum. Ama gözlerimi kapatıp onun yakalayacağını hayal etmek düşüşümü çok daha kolay, çok daha zevkli hale getiriyor. Her şey bittiğinde beni karşılayacak sert, soğuk ve affetmeyen topraktan başka bir şey olmasa bile.

Sorular midemi bulandırırken gözleri bana bakıyor ama dudaklarım sımsıkı kapalı kalıyor. Kalbim acıyla sıkışıyor çünkü cevapları zaten biliyorum, gerçeği zaten biliyorum.

Ve nankör görünmeyi reddediyorum. Benim için bir stüdyo kiralama zahmetine katlandı. Bu anı mahvetmeyeceğim.

Ayrıca, hayal dünyasında yaşamak istiyorum.

Cevap veremeden cebimdeki telefonum çaldı.

"Özür dilerim," diyorum Zander'a, parmaklarım dar kot pantolonumu karıştırırken onu çıkarıyorum.

Zander'ın alçak sesle, sertçe kıkırdaması yanaklarımı ısıtıyor. Bunu bana nasıl yapar? Ekranı kontrol ettiğimde tüm bu sıcaklık keskin bir dalgayla beni terk ediyor, kanım donuyor.

Yüzümdeki ifadeyi gören Zander, "Kim o?" diye soruyor. Sözlerini duyuyorum ama cevap vermek istemiyorum. Bana yaklaşıyor, alanımı işgal ediyor. İkisinin arasında sıkışmış hissediyorum. Geçmişim ve arasında sıkışıp kaldım. Telefon elimde tekrar çaldığında ve Zander öne doğru eğildiğinde her şey benden uzaklaşıyor, parmak uçlarımdan kayıp gidiyor.

"Danny," diye fısıldıyorum, gerçi bu noktada benim yanıt vermeme gerek yok, Zander kendi gözleriyle görebilir.

"Cevap ver," diyor Zander kararlı bir şekilde.

"Ama-" Bunun olmasını istemediğim için itiraz ediyorum. Artık bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Cevap ver." Sözleri taş gibi, kararlılığıyla sertleşmiş.

Korku göğsüme baskı yaparken cevaplama düğmesine basıp hoparlörü açıyorum.

"Alo?" Zander'a bakıyor olmama rağmen zayıfça soruyorum. Gözleri benim üzerimde değil; Danny'ye odaklanmış durumda. İkisi arasındaki savaşta kayboldum, bir piyondan başka bir şey olmadım.

"Neredesin sen?" Danny soğuk bir şekilde sorar.

Boğazımdaki gergin yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Evdeyim," diye cevap veriyorum düşünmeden, sesim hayattan yoksun.

"Bana yalan söyleme."

Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştiriyorum. Ondan ya da geçmişimden saklanamam. "Ben yokum." O bana sahip değil. O benim efendim değil. *Hiç kimse değil.*

"Onunla birliktesin," diyor Danny kesin bir ifadeyle. "Ve aksini düşündüğümü sanıyorsan, gerçekten aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

Tartışmaya zahmet etmiyorum.

Danny bana çok iyi tanıdığım bir sesle, "Onu hemen terk etmeni istiyorum," diyor. İtaat etmek istememe neden olan bir ses. Bir zamanlar bana itaat *ettiren* bir ses. "Hemen şimdi. Artık onun malı değilsin."

"Danny, ben-" diye cevap verirken ağzım kurudu. İçimin derinliklerinde ona hayır deme ihtiyacı hissediyorum, ama kelime boğazıma tırmanırken sanki boğuluyorum. Kelime dudaklarımdan çıkmayı, beni kurtaran adam tarafından, beni döven adam tarafından duyulmayı reddediyor. Kendimle savaş halindeyim ve iki adam arasındaki bir savaşın ortasında sıkışıp kaldım.

"Git dedim!" Danny hattın diğer ucunda çığlık atıyor, bana sokakta gösterdiği karanlık tarafı yüzeye çıkıyor. "Yoksa ölmüş sayılırsın!"

Çenesi sıkıca kenetlenmiş olan Zander telefonu elimden kapıyor ve bedenimin kendi kendine titremesine neden oluyor.

"Brooks," diye homurdanıyor Zander, sesi o kadar alçalıyor ki, bu sestten tahmin ettiğimden daha fazla korkuyorum. "Arianna'yı bir daha tehdit edersen, bu yapacağın son şey olur. O hiçbir yere gitmiyor. O benim. Ve bana borcun olan parayı ödeyeceksin.

Her zaman. Lanet olsun. Penny. Yoksa seni ofisinde öldürmüş olmayı dileyeceksin."

Zander telefonu kapatır, gözleri öldürücü bir öfkeyle parlamaktadır. "Onunla bir daha asla konuşmayacaksın. Sana dokunmayacak."

Vücudumda bir düzine farklı duygu dolaşırken tek kelime etmiyorum. Tehdit çok gerçek. Olanların şoku beni vururken vücudum sallanıyor. *Ölmüş kadar iyisin*. Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor.

"Ona asla geri dönmeyeceksin," diyor Zander bana kararlı bir şekilde.

"Asla." "Peki ne olacak?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. "Bunu ödeyeceğinden emin olacağım," diye homurdanıyor Zander. telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Bana bakması bir an alıyor ve baktığında tavrı değişiyor. "Güvendesin."

Bana doğru uzanıyor, her iki omzumu kavırıyor ve gözlerini gözlerime indiriyor. "Bana bak, tatlım." Hemen ona itaat ediyorum ama içgüdülerimi sorguluyorum. "Sen iyisin ve her şey yoluna girecek." Sözleri yatıştırıcı bir merhem gibi ama yaram çok derin.

Gerçekten farkında olduğum tek şey hiçbir şeyin yolunda olmadığı.

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

T Dışarıda hafif bir esinti var; yağan karın hafif tozunu savuruyor, sert zemini kaplamadan önce dönüyor. Nisan ayındayız ve soğuklar olmalı, kış bitti ve ama soğukluk olması gerekenden daha uzun sürdü. Elimi cama dayıyorum, ısınan bedenime karşı buz gibi soğuk.

İşi bitti.

Charles'a mesaj attığım kelimeler bunlar. Brooks'a haddinin bildirilmesinin zamanı çoktan geldi. Pazartesi günü geldiğinde, ondan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Dönüp omzumun üzerinden kollarını dizlerine dolamış olan Arianna'ya bakıyorum. Ateşe bakıyor, yarılmış kütüklerin arasından çıkan yumuşak gri duman dalgalarının çıkardığı çıtırtıları dinliyor.

O eskisi gibi değil. Onun üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasından nefret ediyorum. Onu ne kadar zayıflatmıştı. Onu kurtardığını söyleyip duruyor ama ne kadar yanıltıldığının farkında değil.

"Tatlım," diye sesleniyorum ona, başını dizlerinin üzerinden kaldırıyor ve gözlerinde emredilme arzusuyla bana bakıyor. Kaybolmuş ve korkmuş, tıpkı Brooks onu ele geçirmeden önce olduğu gibi. Onu bu şekilde tuttu, başka bir şeye inanması için onu şekillendirdi. Ona daha fazla acı çektirirken daha iyi olduğuna inanması için.

Onu düzeltereğim. Artık umursadığım tek şey bu.

Halının kenarına doğru yürürken ona "Buraya gelmeni istiyorum," diyorum. Hâlâ kışın üstünde, ateşin sıcaklığı altında kıvrılmış durumda ama bana gelmek için bir hamle yapıyor. Neredeyse sürünüyor. Dört ayak üzerinde olduğu o bir saniyelik süre için, bunu yapmasını istiyorum. Birkaç metre sürünerek yanıma gelmesi ve

Beni memnun etmek için diz çökmesi sikimin ihtiyaçtan seğirmesine neden oluyor. *Çok yakında*. Teslim olmaya hazırım, ama sadece o tamamen teslim olduğunda. Ve bu gece başlıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve gözlerinden bana doğru sürünmesi gerekip gerekmediğini sorguladığını görebiliyorum. Eğer isteseydi, yapardı. Bu kadar basit. O öğrenecek. Ben de onunla birlikte öğreneceğim. Ve birlikte, ikimizin de arzuladığı o ahlaksız karanlığın tadını çıkaracağız.

"Beni istiyor musun?" Ona soruyorum. Gözleri korkuyla parlıyor, yeşil benekler açık altın rengiyle karışıyor ve panikle parlıyor.

"Ben... Evet... Ben-" diye güvenle cevap vermiyor. Gözleri çıplak ayaklarının altındaki pelüş halıya bakıyor.

"Ne istediğini bilmen gerek, tatlım. Eğer bana söyleyebilersen, onu sana vereceğim."

"Ama ne kadar süreliğine?" diye soruyor sonunda kendisini alıkoyan soruyu. Dudaklarım o sevdiğim gülümsemeye dönüşüyor. Bana verdiği mutluluğu yansıtan o gülümseme. Parmaklarımın tersiyle yüzünden dökülen saçları tarıyorum ve öne doğru eğilip elimle çenesini kavıyorum.

Fısıldıyorum, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyor. "Sana sahip olmama ne kadar izin verirsen."

"Gitmek istemiyorum," diyor bana gözleri açık, ama sesinde itirafının neden olduğu bir acı var. "Beni güçsüzleştiriyorsun" derken sıcak nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Kelimeler kalbime bıçak gibi saplandı. Keşke bilseydi. Ben zayıf olanım. Sadece onun için.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum. Parmaklarım beline kadar iniyor, sonra geri çekiliyorum ve neredeyse tökezleyecek olmasına rağmen onu kendi başına ayakta durmaya bırakıyorum.

"Benim için soyun," diyorum gömleğimin uçlarını kavrarken, kendimi ondan başka bir şeyi tutmaya zorluyorum. Tereddüt etmiyor, ancak o anın sıcaklığında onu terk ettiğim için gözleri öfkeyle parlıyor. Arkasındaki ateş çatırdıyor ve kıvılcımlar saçıyor, ince vücudunun üzerinde dans eden gölgelerle onu aydınlatıyor, yavaşça soyunuyor, kıyafetlerini ayaklarının dibinde bir su birikintisi halinde yere bırakıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ikimiz de birbirimizin önünde çıplak kalana kadar onun hareketlerini taklit ediyorum, ateşin parıltısıyla yıkanıyoruz ve başka hiçbir şey yok.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor ve basit kelimeleri çok fazla güç içeriyor. Çok ham ve inkâr edilemez bir gerçeğe dolular.

Öne doğru bir adım atıyorum, ayak parmaklarım pelüş halıya gömülürken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve itiraf ediyorum, "Ben de seni istiyorum."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve ağzımın içinde inlerken parmakları saçlarımın arasından geçiyor. Evet! Bu, bu tam olarak istediğim şey.

Onu yukarı kaldırırken küt tırnaklarım kışının etine batıyor, kalçalarını ayırıyor ve onu altımızdaki zemine indirip ateşin önündeki halıya gömülürken sikimi bacaklarının arasına sokuyorum.

Halının yumuşak tüyleri onun tenine hiç benzemiyor. Çok narin, çok kolay zedeleniyor ve kırılıyor. Ama ben onu böyle istiyorum. Her parçası benimle birlikte hareket ediyor, benim onu istediğim kadar beni istiyor.

Vücudunun her santimine ağzımı açarak öpücükler bırakıyorum. Sıcak nefesim teninde geziniyor. Onunla oynarken, tıpkı onun beni kızdırdığı gibi ben de onu kızdırırken kalçaları kıpırdıyor ve çaresiz ihtiyaç inlemeleri havayı dolduruyor.

"Lütfen," diye adımı inliyor. "Zander, lütfen."

Beni böyle çağırdığında bana ne kadar güç verdiğini asla bilemeyecek. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösterdiğinde. Dokunuşumu ne kadar arzuladığını.

"Dört ayak üzerinde dur," diye nefes alıyorum ve o da hemen itaat ediyor, vücudunun üzerinde dönüyor, saçları omzunun üzerinde dalgalanıyor. Boynunun kıvrımındaki hassas deriyi nazıkçe emmeden önce dişlerimin boynunu sıyrmasına izin veriyorum.

Pelüş kıcı sikime sürtünüyor, onu almam ve benim olduğunu iddia etmem için yalvarıyor. Ama bu onun için. Onun bana sahip çıkması için.

"Benden al, tatlım." Sikimi sıcak kıvrımlarının arasına yerleştirirken elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Zaten kaygan, zaten beni istiyor. "Ne istersen al."

Omzunun üzerinden bana bakışı, ona çarpmam için beni kışkırtıyor. Ondandır her şeyi almak ve bana boyun eğen bu güzel yarattığı alt etmek için.

Ama onun benden alacağı çok daha fazla güç var.

Sırtını güzelce kavislendiriyor, bacaklarının arasına uzanıp beni kavrarken kıcı hafifçe kalkıyor. Sert bir inilti göğsümde titreşiyor ve kendini yavaşça geriye doğru çekerken beni rahatlatıyor, sıcak amcığı ağırlı bir şekilde yavaşça her yerimi alıyor.

Kalçaları kasıklarına bastırana kadar geri itiyor, sıcak amcığı sikimle doluyor. Ön kollarıyla kendini destekliyor ve öne doğru eğiliyor, sikimin üzerinde gidip gelirken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Başım geriye düşüyor ve parmaklarım kalçalarının etine gömülüyor. Onu sabit tutmam ve istediğim gibi becermem için kaşınıyorlar. Ama kendimi tutuyorum. Onu bekliyorum.

Kendini sikimin üstünde ve dışında sallıyor, sıkı amcığı beni içine çekiyor ve kontrolü ona verme kararımın pişman olmamı sağlıyor. Parmaklarım daha derine iniyor, daha fazlasını istiyor. Hızını artırdıkça yumuşak inlemeleri kesik kesik nefeslere dönüşüyor.

Onu bırakmak zorundayım, onu ele geçirme ve sıkıştırma ihtiyacıyla savaşıyorum. Öne doğru düşüyorum, amı sikimi sıkarken ellerim halıyı kavlıyor. Omurgası boyunca öpüyorum, yukarı doğru ilerliyorum ve o şiddetle boşalırken saçlarının burnumu gıdıklamasına izin veriyorum, vücudu orgazmının şokuyla titrerken kendimi onun içine dökmem için beni zorluyor.

Vücudumu soğuk bir ter kaplıyor ve sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum. Vücudu yere sarkıyor, gevşek ve doygun, ama onunla işim bitmedi.

"Aferin kızıma," diyorum kulak memesini ısırmadan ve onu tekrar dört ayak üzerine kaldırmadan önce. Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, çılgınca nefes alıyor.

Ellerimi sırtında gezdirirken nazik davranıyor, nefesimi tutuyor ve onu sert ve hızlı bir şekilde alabilmek için dizlerimi konumlandırıyorum. Ona sadece bir dakika veriyorum, sadece kendini sabitlemek için önünü yere indirdiğini ve sonra ağzını ayırarak bana baktığını görmek için bekliyorum.

O atarken hiç acımadan kabzasına kadar içine gömüldüm. Kalçalarımı piston gibi hareket ettiriyor, onu acımasız bir tempoyla defalarca içime alıyordum.

Çoktan boşalmaya yaklaştım. Onun benden zevk aldığını görmek beni mahvetmeye yetti. Parmakları halıyı kazıyor ve amı sikimin üzerinde kasılıyor. "Zander!" diye bağırıyor, ben ona tekrar tekrar vururken. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalçalarımı bir kez, iki kez ve içine boşalmadan önce son bir kez daha ittiğimde omurgamın en dibi karıncalanıyor.

O altımda titrerken bedenim öne düşüyor, kendi salıverilişinin dalgaları içinden hızla geçiyor. Bedenim onunkini sararken elim onunkini kavlıyor ve omzunu şefkatle öpüyorum.

"Seni isteyip istemediğimi asla sorgulama," diyorum ona usulca. "Benim olup olmadığını asla sorgulama."

Derin bir nefes alıyor, saç telleri yüzüne düşüyor. Muhteşem gözleri bana bakıyor ve ben onu öperken "Evet, Zander" diye cevap veriyor.

Son bir kez omuz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

T Zander beyaz gömleğinin üzerine koyu renk blazer ceketini geçirip kol düğmelerini bir ayarlarken odun dumanının kokusu odayı dolduruyor. Isırıyorum

Yatak odasındaki aynada yeni tıraş olmuş halini kontrol etmesini izlerken alt dudağımı ısırıyorum. İyi görüldüğünü biliyor olmalı. Bu sadece alışkanlık.

Siyah kravatını düzelttikten sonra arkasını dönüyor, delici mavi gözleri bana odaklanıyor.

Bakışlarının yoğunluğu, önceki tutkulu geceyi hatırlatan, kalçalarımın arasında donuk bir ağrıyı çağırırken tenim diken diken oluyor.

"Ben yokken iyi olacak mısın?" Zander bana kalbimi hoplatan çocuksu sırtışını takınarak soruyor.

Gri ipek bornozu ellerimle kavrayıp göğsümün etrafına daha sıkı sarıyorum. "Sanırım öyle," diyorum. Duraksıyorum, burnumu sokmalı mıyım bilmiyorum ama tereddütle soruyorum: "Nereye gidiyorsun?"

Zander'ın sırtışı sessizce kaybolur. "Halletmem gereken bazı işler var."

Ona ne tür olduğunu sormak istiyorum ama kendimi durduruyorum. Sırlarını saklamasının bir nedeni var ve belki de henüz bana güvenmiyor. Ama onları benden sonsuza kadar saklayamaz.

O da yapabilir, diyor kafamın arkasındaki sinir bozucu bir ses, *bunların hepsi numara.*

Siktir git, o sese söylemek istiyorum. Şu anda gökkuşağıma sıçan herhangi bir olumsuzluğa ihtiyacım . Sadece bir kez olsun mutlu olmak istiyorum.

Endişemi bastırıyorum ve "Ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye soruyorum.

Zander sağ elini kaldırıp platin Rolex'ine bakıyor. "Sanırım altı civarı. Akşam yemeğini getiririm."

Kahretsin, bu çok uzun bir süre. O zamana kadar ne yapacağım ben?

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum ama zar zor başarıyorum.
"Tamam."

Zander aramızdaki boşluğu geçip elini çenemin altına koyuyor ve beni gözlerine bakmaya zorlamak için başımı geriye yatırıyor. "Üzülme tatlım," diyor yumuşak bir sesle. "Ben yokken senin için yapacak bir şeyim var."

"Ne?" Zihnim ne olabileceğiyle yarışırken soruyorum.

Çocuksu sırtışı daha da büyüyor. "Stüdyoda olmadığın zamanlarda burada çalışabilmen için sana bir şövale ve resim malzemeleri aldım. Hepsini piyano odasına kurdum."

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve parmak uçlarımda durarak onu dudaklarından öpüyorum. "Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum. Yüzümdeki geniş gülümseme yüzünden yanaklarım acıyor ama saklamaya bile çalışmıyorum.

Zander bana göz kırpmıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm." önce daha fazlasını istememe neden olan birkaç öpücük daha veriyor. Bana bakarken yüzünde bir pişmanlık ifadesi var, sanki kalabilmeyi diliyormuş gibi. "Ben yokken hiçbir yere gitme ve kim olduğunu bilmiyorsan telefonuna cevap verme. *Onunla* iletişim kurmanı istemiyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum, ciddi ses tonu karşısında endişem hafifçe artıyor. "Yapmayacağım." Söz veriyorum. Danny'nin tehdidi gerçekmiş gibi gelmiyor, gelmiyor. Ama burada, Zander'ın yanında kendimi daha güvende hissediyorum. Danny'yi hiç görmek istemiyorum. Düşüncesi bile vücudumda bir ürperti yaratıyor. Onunla konuşmak istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve Zander'a, bu işi halledeceğini söylediğinde güveniyorum.

Zander dudaklarıma hızlı bir öpücük daha konduruyor. "Sonra görüşürüz, tatlım."

Kapıya doğru yürüyor ama o çıkamadan ben "Bekle" diye sesleniyorum. Zander dönüp bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı.

"Sen yokken ben ne resim yapacağım?"

Kaşları bir an için düşünceli bir şekilde çatılıyor ve sonra bana o çocuksu sırtışını veriyor. "Bilmem ki. Şaşırt beni."

Göz kırparak gitti ve beni odada yalnız bıraktı. Koridorda uzaklaşan ayak seslerini uzaklarda kaybolana kadar dinliyorum. Bir dakika sonra, uzaklaşırken arabalarından birinin motorunun gürültüsünü duyuyorum.

Zander için ne çizebileceğimi düşünerek dudağımı çiğniyorum. Odaya baktığımda pahalı bir zevki olduğunu hissediyorum. Hmm... Bir servet eşyası, belki? Güç mü? Başımı sallıyorum. Hayır, bundan hoşlanacağını sanmıyorum.

Buldum! Kadın resmime verdiği tepkiyi hatırlayınca birden aklıma bir fikir geliyor ve yüzümde heyecanlı bir sırıtma beliriyor. Parmaklarım heyecandan kaşınıyor, koridordan piyano odasına doğru koşuyorum. Kapının hemen dışında duruyorum ve kapının hemen dışındaki sehpadan resim çerçevesini alıyorum.

Odaya girdiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Ohhh," diyorum usulca, midemde kelebekler uçuşuyor.

Zander piyanonun bulunduğu kürsüye bir sandalye ve şövale yerleştirdi, tabandan tavana pencerelere doğru çevirdi, böylece önümdeki nefes kesici fonda resim yapabilecektim. Hatta resim malzemelerini hazır etme zahmetine bile katlandı. Tek yapmam gereken oturmak ve resme başlamak.

Bu onun için çok tatlı. Çok beklenmedik.

Gözlerim yaşararak kürsüye çıktım ve çerçeveyi piyanonun üzerine dik olarak yerleştirdim. Şövalenin başına oturup fırçalara bakıyorum. Doğru olanı seçtiğimde, fırçayı kahverenginin koyu toprak tonuna batırıp boyamaya başlıyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca, resim üzerinde çalışırken tüm zaman duygusunu kaybediyorum, sık sık resim çerçevesine bakıyorum, her ayrıntıyı ve nüansı doğru yapmaya çalışıyorum. Hiç mola vermiyorum ve sanatımın içinde kayboluyorum, tuvalete gitmek için bile kalkmıyorum. Bitirmeye yaklaştığımda sırtım ağrıyor ve sağ elim neredeyse uyuşmuş hissediyor.

"Neredeyse bitti," diye fısıldıyorum, fırçayı yanımdaki sehpanın üzerinde duran küçük su bardağına bırakıyorum. Zander'ın giydiğim gömleğinde biraz boya var ama eminim aldırmayacaktır. Umarım etmez. "Bir şey eksik," diye mırıldanıyorum, Zander'in annesi Marie'nin bir kopyası olan resme dikkatle bakarak.

Ne olduğunu anlamaya çalışarak uzun uzun bakıyorum. Sonunda parmaklarımı şıklattım.

Gülümsemesi. İçimi bir sevinç kaplıyor, bir sanat eserini bitirmeye yaklaştığımda hep hissettiğim bir coşku. Tam olarak doğru değil. Fotoğrafta gördüğüm gülümsemede hayat var. Zander'a olan sevgisini gösteren bir şefkat. Ve bu tuvalde eksik.

"Bunu da hallettiğimde," diyorum mutlu bir şekilde, "her şey mükemmel olacak."

Ve umarım Zander buna bayılır.

Tam fırçayı elime alıp son rötüşları yapmak üzereydim ki hafif bir cınlama sesi duydum. Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum, kulaklarımı zorluyorum. Sesi tam olarak nereden geldiğini söyleyemiyorum ama sanki diğer odadaymış gibi geliyor.

Fırçayı tekrar elime alıyorum, ama artık sesi duyduğuma göre, onu geri alamam. Ne olduğunu öğrenmeliyim. İç çekerek fırçayı yere bırakıyorum ve bitişikteki odaya, Zander'in çalışma odalarından birine giriyorum.

Ding. Ding. Ding.

Masasının üzerinde duran benim cep telefonum.

Ekranda mesajları gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Natalie'den. Hassiktir!

Danny için o kadar endişelendim ki onu aramayı unuttum.

Bu doğru değil, diyor kafamın arkasındaki sinir bozucu ses. Sevgilin Zander'a o kadar dalmıştın ki umursamıyordun.

Şu anda o lanet sestten gerçekten nefret etmeye başlıyorum, özellikle de bana ne kadar boktan bir arkadaş olduğumu hatırlattığı için.

Derin bir nefes alarak telefonu açtım ve bazı mesajları okudum.

Hey Ari! Sana anlatacak çılgınca şeylerim var! Eve gidip seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum :P

Nattybatty95: Neredesin, chica? Bir sorun mu

var? :(Nattybatty95: Neden hala evde değilsin?

Nattybatty95: WTF

Nattybatty95: Önümüzdeki gün içinde senden haber alamazsam kayıp bulunacağım.

Son mesaj beni paniğe sevk ediyor ve parmaklarım daha işlem yapmaya vakit bulamadan tuşların üzerinde uçuşuyor.

Hey Nat! Polise şikayette bulunma!!! Ben tamamen iyiyim! Merak etme. Sadece mini bir tatile çıktım, hepsi bu.

Cep telefonum aniden çaldı.

Nattybatty95: Ari! Tanrıya şükür iyisin! Ben de tam seni rapor etmek üzereydim.

Şükürler olsun ki yapmadı. Tanrım.

Artistchick96: Gerek yok! Ben iyiyim.

Lanet olsun, ödümü kopardın! Kaçırıldığını falan sandım.

Parmaklarım dokunmatik ekranda uçuşuyor.

Artistchick96: Hayır. Hala benimle takılıyorsun.

Nattybatty95: Bekle, ? Ve hangi !?

Cevap vermeden önce duraksıyorum, düşünürken alt dudağımı ısırıyorum. Natalie'yi endişelendirdiğim ve paniğe sürüklediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ve Zander'la burada kalırken ona bir mesaj göndermeyi akıl edemediğime inanamıyorum. Ama içten içe bir parçamın Natalie'yle iletişime geçmek istemediğini biliyorum çünkü... Başıma bela olacağını biliyordum.

Ona bir yerde kaldığımı söyleseydim, bitmek bilmeyen sorularla beni rahatsız ederdi.

Tanrım, berbat hissediyorum.

Derin bir nefes alarak hızlıca bir mesaj yazıyorum ve son mesajını görmezden geliyorum.

Artistchick96: Hey... evde misin?

Nattybatty95: Hayır, ama yaklaşık yarım saat içinde olacağım. Nattybatty95: Ne oldu?

Tereddüt ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Nat'i karanlıkta tuttuğum için ne kadar kötü hissetsem de, bunu yapmak istediğimden emin değilim. *Ama ona en azından bir şey vermezsem şüphelenebilir.*

ISTİYORUM. BİR ŞEYLER HAKKINDA KONUŞMAK İÇİN.

Gönder tuşuna basmayı daha yeni bitirmiştim ki ekranda bir ışık daha yandı.

ding.

Buna kesinlikle varım. Eve gitmek için lastik yakıyorum.

Artistchick96: Orada görüşürüz

Başka bir *ding.*

Nattybatty95: Bütün bunlar da demek oluyor? Danny mi?

Cevap vermek yerine telefonu kapatıyorum. Hikâyemi anlatmak için çok fazla yazmak gerekecek ve yolda ona ne anlatacağımı düşünmeyi tercih ediyorum. Ona gerçeği mi söyleyeceğime yoksa bir hikâye mi uyduracağıma henüz karar vermedim.

Ama ne yaparsam yapayım, Zander eve gelmeden geri dönebilmek için hemen oraya gitmem gerekiyor. Duvardaki saate bakıyorum, neredeyse bir olmuş.

çok uzun zamanınız yok, ama yine de bolca zamanınız var.

Bana söylemeden buradan ayrılma. Tek bir adım bile atamadan sözleri yankılanıyor.

Bir an kararsızlıktan donup kaldım, ne yapacağımı bilemedim. Zander ondan izin almadan hiçbir yere gitmemem konusunda açıktı.

Ama Natalie benim arkadaşım. Ve kendini güvende hissetmek için beni görmeye ihtiyacı var. Benim için bu şekilde endişelenmesine izin veremem.

Zander öğrenirse bunu atlatmak zorunda kalacağına karar vererek hızla giyiniyorum ve arkama bakmadan . Bunu atlatacaktır. Ona mesaj atsam mı diye düşünerek birkaç kez çantama bakıyorum. Ama atmadım. Onun yerine radyoyu açıp rahatlamaya çalışıyorum ama bu imkânsız.

Natalie'ye açılmayı düşünmek bile göğsüme ağır bir yük bindiriyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Doğruyu mu söylemeliyim? Ya da yalan söyleyeyim.

İkisinin de bir artısı yok. Doğruyu söylersem Natalie çılgına döner ve polisi aramak ister. Ben yalan söylerim ve kendimi bok suratlı bir pislik gibi hissederim.

Her şekilde kaybederim.

Ne yaparsam yapayım, yine de son birkaç aydır ortalarda görünmeyen bir arkadaş olduğum için özür dileyeceğim. Benim için yaptığı şeyden sonra ona böyle davranmam hiç adil değil.

Apartmandaki her zamanki park yerime geldiğimde Natalie'nin arabasını göremiyorum ama arabadan inip içeri girerken her an gelebileceğini tahmin ediyorum. Kapıdan içeri adımımı attığımda Natalie'nin parfümünün tanıdık kokusu burnuma çarpıyor ve bir nostalji hissediyorum.

Zander ile o kadar meşguldüm ki son birkaç gündür arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Koridorda yürüyüp odama giriyorum. Anahtarları şifonyerimin üzerine atıyorum ve biraz daha tuval almak için dolaba yöneliyorum, ancak kapıları açmadan önce gözlerim yatağımın üzerindeki bir nota takılıyor.

Elime alıp okuduğumda karnıma ağırlar giriyor:

Ari

Son zamanlarda senin için en iyi arkadaş olmadığımı biliyorum.

Danny ile yaşadığın sorunlar hakkında seni rahatsız ediyorum ama sadece senin iyiliğin için endişelendiğimi söylemek istiyorum. Olduğunu anlamaya çalışırken rahatsız edici olmak istemem. Sadece seni önemsiyorum ve senin için en iyisini istiyorum. Umarım bir gün bana sorunlarından bahsedersin.

*O zamana kadar,
Her zaman
sevgiler,
Çılgın Nat*

Mesajı okurken gözlerimin arkası yaşlarla doluyor.

"Ah Nat," diyorum usulca, boğazımdaki koca yumruyu yutkunarak, "Neden bunu bu *kadar* zorlaştırmak zorundasın?" Şimdi konuşmamızdan *gerçekten* korkuyorum. Bir yanımda o geri gelmeden hemen gitmek istiyor, böylece bu durumla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Ama kolay yolu seçmeyeceğim. Ne yapacağıma karar vermek için o gelene kadar bekleyeceğim.

Mesajı komodinın üzerine koymadan önce birkaç kez daha okudum ve Nat'i beklemek üzere oturma odasına geri döndüm.

Nat'in her an kapıdan içeri girdüşünerek televizyonda kanallar arasında geziniyorum. Ama neredeyse otuz dakika geçti, hâlâ gelmedi. Saate bakıyorum, endişem artıyor. Zander altıda döneceğini söylemişti saat neredeyse iki.

olduğunu öğrenmek için Nat'e mesaj atmak üzere telefonumu tekrar açıyorum. Bir harf bile yazamadan, telefonumu kapatmadan önce gönderdiği son mesaj beliriyor.

Nattybatty95: Hey, biraz malzeme almak için AC Moore'a uğrayacağım, böylece boya yaparken sohbet edebiliriz. Bunun ilginç bir konuşma olacağını hissediyorum.

;))

Artistchick96: Tamam. Ben zaten buradayım... ama acele edebilir misin? Saat 5:30'a kadar buradan ayrılmam gerekiyor.

Mesajlaşmam biter bitmez kapı çalındı.

Kalbim göğsümde çarpıyor, elim gömleğimi kavırıyor. *Bu Natalie.* Natalie olmalı. Muhtemelen elleri resim malzemeleriyle dolu olarak geri dönmüştür. Bir nefes veriyorum ve korkuyu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Tak tak. Tak. Tak.

"Geliyorum," diye sesleniyorum, yavaşça kalkıyorum ve olabildiğince hızlı hareket ediyorum.

Elimi kapının koluna koyduğumda derin bir nefes alıyorum. Hızlı bir dua mırıldanarak kapıyı açıyorum ve neşeli bir gülümseme takınıyorum, "Hey Nat-"

Danny'nin sadece bir adım ötemde durduğunu ve yüzünde çılgınca bir sırıtiş olduğunu görünce kalbim donuyor. Her zamanki elbise pantolonu ve gömleğini giymişti ama gözleri kan çanağına dönmüştü, saçları her zamanki gibi düzgün değildi ve kıyafetleri buruşuk görünüyordu.

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye alay ediyor. Burnuma bir alkol kokusu geliyor ve hemen içtiğini anlıyorum.

"Danny?" Nefes nefese kaldım. "Burada ne işin var?" Titrememek ve sesimi eşit tutmak çok zor. Bunu hiç beklemiyordum. Zander'ın sözleri aklıma geldi.

Bana söylemeden evden çıkma.

"Borcumu tahsil etmeye geldim," diye hırlıyor, gözleri derimin diken diken olmasına neden olan bir nefretle beni deliyor.

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Hareket etmeye, kapıyı suratına çarpmaya çalışıyorum ama bedenim donmuş, korkudan felç olmuş gibi hissediyorum. Kapıyı çarpamayacağım kadar içeri adım atıyor. *Yine de koşabilirim.*

"Seni buraya kadar takip ettim," diyor, sesi alçak ve tehlikeli. "Ne var biliyor musun?" Boğazımda büyüyen yumruyu yuttuktan ve elimden geldiğince kararlı olduktan sonra soruyorum. "Beni rahatsız ediyorsun. Bence gitmelisin." Kendimi savunmak çok zor. Ama Danny'nin bu tür tacizlerine katlanmak zorunda değilim. Artık değil. Kapıyı hafifçe ittiğimde ellerim ısınıyor.

"Gerçekten gitmemi mi istiyorsun?" Danny inanamayarak sorar, burun delikleri alevlenirken elini kapıya atarak kapanmasını engeller.

"İçki içiyorsun," dedim, "ve iyi görünmüyorsun. En iyisi bu." Kalbim düzensiz atıyor. Her şey yolundaymış gibi davranırsam, her şey yoluna girecek. Kontrol bende. "Lütfen git." Bakışlarını tutuyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve gitmesini ve beni yalnız bırakmasını diliyorum.

Bir an için Danny'nin isteklerime uyacağını, başını öne eğeceğini düşünüyorum. Ama tekrar bana baktığında kanım donuyor.

"Hiç sanmıyorum," diyor, sesi karanlık ve ölümcül. Hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı.

Telaşla bağırarak kapıyı çarpmaya çalışıyorum ama kapı ayağına çarpıyor ve vahşi bir homurtuyla kapıyı açmaya zorluyor. Kapı doğrudan bana çarpıyor ve tökezleyerek yere düşüyorum. Kalbim çekiç gibi çarpıyor, ellerim ve dizlerim üzerinde ilerlemeye çalışırken bir yandan da cebimdeki telefonuma uzanıyorum.

Ağzımı açıyorum, olabildiğince yüksek sesle çığlık atmaya hazırlanıyorum. Ama soğuk, güçlü eller arkadan ağzımı kapatarak çığlıklarımı boğuyor. Sert vücudu üstüme düşüyor, telefonu elimden düşürüyor ama ben onu tutuyorum, bluzumun içine sokup tutmaya zorluyorum.

Tekmeleyerek ve çırpınarak şiddetle mücadele , ama Danny'nin gücüne denk değilim. Boynuma sertçe bastırıyor, hava kaynağımı kesiyor. I

Kavrayışına karşı zorlanıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacak sanıyorum. Danny baskıyı artırıyor, bir canavar gibi kulağımın dibinde hırlıyor.

Güçsüzleşiyorum, görüşümün kenarları kararıyor.

Gevşemem sadece beş saniye sürüyor.

"Seni ona verdim," diye homurdanan Danny'nin sesini duyuyorum uzaklardan, ben karanlığın içinde kaybolurken. "Ama şimdi seni geri alıyorum."

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

"Y

"Bok gibi görünüyorsun."

Charles'a bakıyorum ve gülümsediğini görüyorum. Esprisiz bir kahkaha atarak öne doğru eğildim ve kâğıtları ona geri fırlattım.

"Sanırım ellerinizi kirlettiğinizde böyle oluyor," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

"Daha mutlu , değil mi?" Ona sordum.

"Sadece güzel çocuk yüzünü riske atmana şaşırdım," diyor sırtarak.

"Bir sen değilsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Babam bunun peşini bırakmadı. *Herkes biliyor*. Ben bir yüz karasıyım. Ya da babam bana öyle söylüyor. Ona cevap vermedim ve vermeyeceğim de. Asla anlamayacak. O her şeyden daha değerli. Benim itibarımdan çok daha değerli. Eğer babam bunu anlayabilseydi, annem hala nefes alıyor olabilirdi.

"Ona neler oluyor?" Charles ses tonuyla dikkatimi çekerek bana soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Beni onun hakkında sorguladığı için kalbim biraz daha hızlı atıyor. Kimsenin sorgulamasını istemiyorum.

"Para-" diye sormaya başladı ve ben sözünü kestim. Para hakkında konuşmaktan bıktım usandım. Elimden o kadar çok para geçiyor ki. Paraya ihtiyacım yok. Peşinden koşmaktan yorulдум. Sadece dolu dolu bir hayat yaşamak istiyorum. Onunla birlikte.

"Parayı ona vereceğim ama ona gitmeyecek. Sadece onun için." Sesim düz ama kararlı.

"Yani sadece bir ay mı?" Charles soruyor.

Sorduğu soru karşısında midem bulandı. Benden ayrılmak istemediğini söyledi ve ben de ona inanıyorum ama gerçekten mutlu olup olmadığını sadece zaman gösterecek. Eğer ona yeterince verebilirim. "Olmamasını tercih ederim."

Koltuğunda geriye yaslanırken kaşları kalkıyor, deri inliyor. "Pahalı görünüyor."

Omuz silkiyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Sözleşmeler nasıl işliyor?" Charles soruyor.

"Sadece bir ay," diye açıklıyorum ve sesim düz. "Ondan sonra, onu tutacağım."

"Ödeme mi?" diye soruyor, bileğini dizine dayayıp ayağını yere vurarak.

"Hayır." Cevabım sert, gözlerimi kısıyorum. Ellerini savunurcasına kaldırıyor. "O bir fahişe değil," diyorum ve kelimeleri neredeyse tükürüyorum. Param olmadan beni isteyeceğini düşünmek çok mu fazla? Bu düşüncüyü aklımdan bile geçirmiyorum. Beni terk edeceğini düşünmeyi reddediyorum. Bu işe para için girmedim. Kontrat bittiğinde kalacak. Bundan emin olacağım. Ne isterse, ona vereceğim. Onu mutlu etmek için servetimin her kuruşunu ona harcayacağım.

"Sadece merakımdan soruyorum."

Tam ona kendi işine bakmasını söylemek üzereydim ki, "Müzayedeler ilginç bir şey," diye ekledi.

O konuşurken bilgisayarın ekranına bakıyorum. Oturma odası boş, ev onsuz sessiz ve soğuk.

"Sanırım bir kadın bunu bilseydi kendini açık artırmaya çıkarırdı."

Evin kameralarını tekrar kontrol ediyorum ama Arianna henüz evde değil. Döndüğümde evde olması gerektiğini biliyor. Tek isteğim eve geldiğimde beni karşılaması. Bana kalsa hiç gitmezdi ama bunun mümkün olduğunu düşünenecek kadar bencil değilim.

"Sevgilin henüz eve gelmedi mi?" Charles bana soruyor ve sesinde hafif alaycı bir ton var. Ona sert bir bakış atıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

"Seni görmek çok farklı," diyor.

"Ne gibi?" Zayıf. Charles'ın bir düşman olduğunu hiç hissetmemiştim ama ses tonu beni sorgulamaya itti.

Cevabı beni şaşırttı. "Sanki sikeymiş gibi."

Yüzüne bakıp niyetini anlamaya çalışıyorum ama tahmin etmeme gerek yok.

"Kıskanıyorum," diye itiraf ediyor Charles ve sonra gözlerini kaçırıp arkamdaki pencereye bakıyor. Şehir gökyüzünün karanlık gecesi yüzünde gölgeler oynatıyor.

"Kıskandın mı?" Ona soruyorum, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Charles sırtarak, "Yüzünü kıskanmıyorum," diye cevap veriyor. Bir kahkaha atıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Charles kısık bir sesle, "Seni mutlu görmek güzel," diyor. Gözlerine bakıyorum ve içimdeki her şeyle samimi olduğunu anlıyorum.

Duygularımın tepkimi belirlemesine izin vermemeyi tercih ediyorum. Onlardan kurtuluyorum, koltuğumda geriye yaslanıyorum ve çenemi elime dayıyorum. "Brooks aramızdan ayrıldığında mutlu olacağım."

"Konuyu değiştiriyorum," diyor Charles, sırtışı dudaklarından silinerek. "Yakında" diye cevap verene kadar bir an sessizlik oldu.

"Ne zaman olacak?" Kayrak taşını elime aldığımda ona soruyorum ve kenarları bana daha önce hiç olmadığı kadar keskin görünüyor.

Charles omuz silkiyor, "Ne istediğinize bağlı." Telefonunu çıkarır, ekrana dokunur ve Brooks'un bilgilerini getirir. "Tahmin edilebilir biri. Eğer doğal görünmesini istiyorsanız, bu ayarlanabilir. Sanırım bu sadece ne zaman ve nerede olacağına bağlı."

Ne cevap vereceğimi düşünerek bir kez başımı sallıyorum ama Charles sözümü kesiyor: "Bir sorunumuz var."

Sesinde daha dik oturmamı sağlayan bir aciliyet var. Vücudu kaskatı kesilmiş halde telefona bakarken devam etmesini bekliyorum.

"Arianna nerede?" diye soruyor bana.

"Benim evimde olmalı-"

"Onun evindeydi. Rutinini değiştirdi. Onun evine gitti."

Ellerim masanın kenarını kavriyor. "Dördüncü Cadde'de mi?" Brooks'un oraya gitmesinin tek bir nedeni olabilir. Kendi telefonumu çıkarıp Arianna'ya bana mesaj atması için mesaj atıyorum ve ekrana bakıyorum. Bana mesaj atmasını istiyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Sabırsızlanıyorum. "Ne zaman oradaydı?" Charles'a soruyorum, sesim hissettiğim paniği bastırmak için savaşıyor. Saatlerdir yok. Başparmağım telefonuma dokunuyor ve onu arıyorum. Telefon çalıyor, çalıyor ama cevap yok. İçimdeki her şey hareketsiz, onu ele geçirmiş.

Charles telefonunun ekranına dokunurken başını sallıyor. "Üç saat önce." Telefonu kapatıyorum ve tam o saatte ayrıldığını fark ediyorum. *Onu izliyordu.* Onu tekrar arıyorum. Çalıyor. Çalıyor. Çalıyor.

"O Şimdi nerede?" Buz gibi kanım damarlarımnda yavaŐa pompalanırken ona soruyorum.

"Onun yeri."

"Andrews'de mi?" Onaylıyorum, çoktan anahtarlarımı masadan alıp kapıya doğru yola çıkmıŐtım.

Charles ceketini kapıp arkamdan gelirken "Evet," diyor. "Kız onda.

Bunu biliyorum."

Charles başını sallıyor, ben kapıyı açarken paltosunu giyiyor.

"Geliyor musun?" Ona soruyorum.

Başını bir kez sallıyor, yüzündeki kayıtsızlık maskesi bana gülümserken Őekil deđiŐtiriyor. "Tüm eğlenceyi senin yaŐamana izin veremem." Esprisi beni rahatlatmak için hiçbir Şey yapmıyor. Şu anda hiçbir Şey bana onu çoktan kaybetmediğimi hissettiremez.

"Onu geri getireceğiz Zander," diyor elini omzuma koyarken.

Ona cevap vermiyorum. Ben kararlı adımlarla asansöre doğru yürürken kapı arkamızdan kapanıyor. Onu almasına izin vermeyeceğim. Önce onu öldüreceğim.

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

W

Hoosh!

Çıplak sırtıma vurmada önce kırbaçın sesi havada yankılanıyor. *Çat!*

Boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor, yanan acı etimde yukarı ve aşağı vururken boş bodrumda yankılanıyor. Bağlarıma karşı güçsüzce mücadele ediyorum, terden alnım boncuk boncuk oluyor. Tavandan sarkan zincirlerle asılı, çıplak bir haldeyim.

Savaşmak faydasız. Ağrıyan bedenim bir şeyler yapmam için çığlık atarken başım yana yatıyor ama çok güçsüzüm. Hiç şansım olmadı. Bu pozisyonda uyandım ve vücudumun her zerresi savaşmaktan ağrıyor.

Umutsuzluk beni tüketiyor.

Hissettiğim tek şey acı.

Sesim çığ ve çatlak çıkana kadar çığlık atıyorum ve tekrar çığlık atıyorum, bağlarıma karşı titriyorum, sırtım yanıyor. Birkaç acı dolu dakikadan sonra başım öne düşüyor ve bağlarıma karşı gevşek duruyorum, vücudumun her yerinde soğuk bir ter patlarken uzuvlarım titriyor. Bana tekrar vurup vurmayacağını bilmiyorum, ama bunu hissedip hissetmeyeceğimi bile bilmiyorum, görüşümün kenarları kararıyor.

"Sana her şeyi verdim," diyor Danny arkamdan, botları çimento zemine vurarak arkamda adımlarken, sesi tam bir aşağılama ile dolu.

Göz kapaklarım onun sesiyle açıldı. Uyandığımdan beri hiç konuşmadı. Sesim çığlık atmaktan, yalvarıp yakarmaktan acıyor. Açık kirpiklerin üzerinden esen serin havayı hissedebiliyorum ve tarif edilemez bir acıyla yanıyor, ama bu bile çığlık atmak yeterli değil. Sadece

Hareketler, enerjimin yettiği tek sesler içgüdüsel olanlardır. Ve o zaman bile yorgunluktan köreliyor.

Kuru, çatlak dudaklarımı yalıyorum. "Danny... lütfen," diye ağlarken sesim titriyor, gözyaşlarım sıcak yüzümden aşağı akıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Sanırım kelimeleri söylüyorum ama gözlerim o kadar ağır, bedenim o kadar güçsüz ve acı o kadar dayanılmaz ki hiçbir şeyden emin olamıyorum.

"Seni tutmak mı istiyor?" Danny öfkeyle sorar.

Bir yanıt düşünmeye çalışırken boğazımdaki korku yumrusunu yutkunarak geri çekiyorum. Terli ellerimi sıkıyorum, parmaklarım sert metale sürtünüyor ve keskin kelepçelerdeki ham kesikler kollarımdan aşağıya doğru beni irkiltten bir acı yayıyor.

"Ve sen de onu istiyorsun, değil mi?" Danny'nin sözleri sadece bir fısıltı. Sesi ürkütücü derecede sakın. Başımı kaldırmaya çalışıyorum, boğazım cevap veremeyecek kadar kuru.

Kırbaacı bıraktığını duydum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve vücudum sertleşiyor. Sanırım duyduğum şey buydu. Lütfen Tanrım, lütfen. Daha fazla dayanamayacağım.

"Seni geri alabilir," diye fısıldıyor Danny kulağımın dibinde. Nefesi çok soğuk geliyor. Her şey çok soğuk geliyor. "Seninle işim biter bitmez," diyor Danny saçlarımı bileğine dolayıp başımı sertçe geriye çekerken, boynum yana doğru kırılırken içimden bir çığlık kopuyor.

Bıraktığı anda kırbaacı tekrar eline aldığını duyuyorum ve bir şekilde tekrar ağlayabiliyorum. Bunun bana bir faydası olmayacak. Kendimi kurtaramıyorum. Güçsüz ve zavallıyım.

Kırbaacı havada şakırken dehşet göğsüme bastırıyor ve irkiliyorum.
Whoosh! Çat!

Whoosh!

Çatlak!

Whoosh!

Çatlak!

Ağzım acı içinde kocaman açılıyor, dudaklarımdan tükürük damlıyor ama çığlık atacak sesim kalmıyor. Bükülüyorum, titriyorum ve bağlarıma karşı zorlanıyorum, sırtım kemiğe kadar yüzölüyor gibi hissediyorum.

Her acı veren kırbaçla oda etrafımda dönüyor, nefesim sığlaşıyor, düzensizleşiyor.

Kalbim giderek yavaşlıyor.

Karanlık sonunda beni ele geçirdiğinde, inanılmaz derecede minnettar oluyorum. Beni bütünüyle yutması için dua ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

I "Polisler görseydi-" Peşini bırakmıyor. Bütün yolu burada geçirdim. Neredeyse dört saattir onunla. Dört lanet saat.

"Yeter," diye çıkışıyorum Charles'a. Bir türlü çenesini kapatmıyor. Brooks'un evinin bir blok aşağısına park ettiğim arabamdan inip kapıyı çarpıyorum.

"Sessiz olman gerek," diyor Charles ve beni tutup omzumdan kavrayarak arabaya çarpıyor.

Tek görebildiğim kırmızı.

Onu itiyorum, ama o beni geri itiyor.

"Kız onda!" Ona bağıriyorum, ama o rahat durmuyor, başımı arabaya çarpıyor ve yüzünü benimkine bastırıyor.

"Sakin ol lan," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. Keşke benimle gelmeseydi.

Tüm ağırlığımı kullanıp onu üstümden itiyorum. Geriye doğru tökezledi ve neredeyse kışının üstüne düşüyordu.

"Geldiğinizi görecekt."

"Bırakın onu!" Çığlık atıyorum, sesim kısık ve tenim o kadar sıcak ki dayanamıyorum. Sadece onu geri istiyorum. Ondaki uzaklaşıp hızlı adımlarla ilerliyorum, gözlerim çorak sokağın sonundaki eve odaklanmış.

Charles bana "Onu öldürebilir," diye sesleniyor ve ancak o zaman duraklıyorum. Kalbim göğsümde donuyor. Hayır. Dişlerimi sıkıyorum ve elimi belimdeki silaha götürüyorum. Charles'ın ayak seslerinin kararlı adımlarla yavaşça arkamdan geldiğini duyuyorum. "Eğer içeri dalarsan, onu öldürebilir."

Orada öylece dururken sessizim, bir bulantı dalgasının yaklaştığını hissediyorum.
Yukarı.

"İkimiz de onu sohbet etmek için almadığını biliyoruz."

"Kes şunu," diyorum ona gözlerim kapalı. Tek görebildiğim onun yüzü, gülümsemesi. Neredeyse kahkahasını duyabiliyorum.

"Beni dinlemelisin. Kendini dizginlemelisin."

Ellerim yumruk oluyor ve küt tırnaklarım avucumun etli kısmına batıyor. "Git o zaman. Yolu göster ama daha fazla beklemek yok. Ona ihtiyacım var."

Charles sırtıma bir el vuruyor, sert ve sağlam. Önümde ilerliyor ve kaldırımdan uzaklaşıp büyük araziler boyunca uzanan ağaçların gölgelerine saklanırken sırtını izlemek için gözlerimi kaldırıyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve ben hızla hareket ediyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğim tek şey bu.

Thud. Thud. Güm. Her vuruş, onunla birlikte olduğu bir saniye daha demek.

Hiçbir şey duyamıyorum, Charles beni dağınık ağaçların arasından Brooks'un evinin yanına götürürken odaklanabildiğim tek şey kulaklarımdaki yüksek sesli çınlama.

Onu uzaklaştırmaya çalışana kadar kilidi açtığını fark etmedim bile. Sadece ona ulaşmam gerek.

Midemin çukurunda hissedebiliyorum. Onu incitiyor. Yıllardır veriyordu ama artık kişisel bir şey. Boğuk bir çığlık duymadan önce orada durup Charles'ın kazmayı kilide sokup hafifçe çevirmesini izliyorum.

Charles'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda yüzümdeki kan çekiliyor ve kanımın yerini buz alıyor.

"Aç şunu," diyorum ağzımdan. Elim yavaşça silahımın soğuk çeliğine gidiyor. Kızarmış görüşüm odaklanıyor. Adrenalin, içimde yanan nefrete hayat veriyor.

Kapı tıkırdayarak yavaşça açılıyor ve Charles'ın önüne geçiyorum. Evin içinde ilerlerken beni durdurmuyor. Döşeme tahtaları ağırlığımın altında yüksek sesle gıcırıyor. Durmuyorum, tek duyabildiğim o çığlık, onun acısı. Beni ona gitmeye zorluyor, o kadar güçlü, o kadar şiddetli bir çekim ki hiçbir şey beni durduramaz. Hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz ya da onu ölümden kurtaramaz.

Dar koridorda eski çelik tokmaklı ağır bir kapının önünde durduğumda yine çığlık atıyor. Test ediyorum ve düğme kolayca dönüyor, gıcırdayarak açtığım da çığlığı daha da yükseliyor.

Kırbacın şakırtısını ve tenine çarpma sesini duyduğumda kalbim göğsümde güm güm atıyor. Merdivenlerden inerken ışıklar loş, silahımı önümde tutuyorum.

Onu, arkasında adamlarla birlikte zincirlere asılı halde gördüğümde zaman yavaşlıyor. Ağır kırbacı tekrar vurmaya hazır bir şekilde omzuna doğru çekerken gözlerinde saf nefret parlıyor.

Sadece iki atışa bakar. *Bam! Bang! Bang!*

Ayakta sallanıyor, göğsündeki küçük deliklerin yok olmuş gibi görüldüğü göğsüne bakıyor, ancak kan hızla kumaştan sızıyor ve dokuma iplikler boyunca yayılıyor.

Kolumu yukarıda tutuyorum, silahın tekmesi hala kolumda ilerlerken önce dizlerinin üzerine düşüyor, başı bana doğru eğiliyor, alnı sıkışıyor ve elleri göğsüne doğru hareket ediyor. Çok geçmeden öne doğru düşüyor, yüzü yere çarpıyor, bedeni cansız.

Ayaklarım basamaklardan aşağı inerek ona yaklaşıyor. Silahı kafatasına boşaltırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. *Bam! Bang! Bang! Bam! Bam!*

Boşaldıktan sonra bile tetiği çekmeye devam ediyorum. Ölü gözleri açık ve bana bakıyor, şekli bozulmuş yüzünün etrafında kan birikiyor.

Beni ondan ayıran tek şey onun inleme sesi.

"Ona dokunma!" Charles'a bağıriyorum, iki elini birden havaya kaldırıncı irkiliyor.

Çok fazla kan var. Kirpikler sırtını, omuzlarını, kalçalarını yaralamış. Her yerini. Etini parçalamış. Küçük bedenini kaldırmakta tereddüt etmiyorum, bileklerini metal kelepçelere doğru çeken ağırlığı hafifletiyorum.

"Zander," diyor ve başı yana düşerken sesi çok zayıf çıkıyor.

Charles bileğindeki kilitlerle uğraşırken ona çabucak "Sorun yok," diyorum. Anahtarı bir yerlerde bulmuş olmalı, çünkü bir anda çözülüyorlar. Kolları ölü bir ağırlık gibi düşüyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyor.

Bedenini çevirip kucağıma aldığımda ve kanının sıcaklığını gömleğime ve kollarıma değerken hissettiğimde haykırıyor.

"İşte," diyor Charles ve bana beyaz bir çarşaf uzatıyor. Çarşafı vücuduna sarmadan önce bir an için kullanmayı düşünüyorum, sıkıca değil. Her küçük hareket onu acıyla irkiliyor.

"Konuş benimle, Arianna," diyorum ona. Gözleri sanki çok uzaklara bakıyormuş gibi bakıyor. "Arianna," adını söylerken sesim çatlıyor.

Çok geç kaldım.

Charles mahzene bakarken, "Buradan çıkmamız gerek," diyor. Ayakkabılarım kanın içinde geziniyor, her yerde ayak izleri bırakıyor.

Ben oldum. "Temizlik için aramam gerek."

Ne olduğunu anladığımda kalbim hızla çarpıyor. Yaptığım şeyi. Charles o kadar yumuşak bir sesle, "Umarım zamanımız vardır," diyor ki onu duymak istedim.

Onu kendime daha yakın tutarken, zayıf bedenini merdivenlerden yukarı taşıırken ve Charles'ın yolu göstermesine izin verirken bedenim titriyor. ", " diye fısıldıyorum saçlarını öperek. "Her şey yolunda," diyorum ona, öyle olduğundan emin olmasam da. Vücudum çok soğuk, çok uyuşmuş.

Biz evden uzaklaşırken arka planda siren sesleri duyuluyor.

"Susturucu almalıydık," diye mırıldanıyor Charles nefesinin altından, arabanın kapısını benim için açarken.

Temizlemek için zamanımız olacaktı. Bana söylediği gibi ekipmanlarını almak için durmuş olsaydık kanıtları saklamak için zamanımız olurdu.

Arianna kollarımda acıyla inliyor, kan ince beyaz çarşaftan sızıyor.

Ama o zaman sevgilim hayatta kalamayabilirdi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

I Doktor sırtımı onarmaya çalışırken acıdan hafifçe inliyorum. Ellerim yorganı yumrukluyor ve başım bir o yana bir bu yana savruluyor. Ağrı alıyorum, ama dürtme ve dikişler geçmeyen keskin ağrılar getiriyor. Yine de hayattayım. "Zander," diye mırıldanıyorum, kelimeleri dudaklarımdan zorlukla çıkarabiliyorum. Soğuk havanın açık yaralarımına battığını hissederek hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Sadece *acıtıyor*. Hayatımda hiç bu kadar acı hissetmemiştim.

Arka planda, pelüş halının yumuşattığı ağır ayak seslerinin yatağa doğru geldiğini duyuyorum. Ayak sesleri yaklaştıkça Zander'ı görmek için başımı kaldırıyorum, yüzü işkence görmüş bir maske gibi. Ama sırtımdan aşağı ve yukarı korkunç bir acı akarken bu hareketim bir hata olduğunu kanıtlıyor. Sıkılmış dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum ve bağırırmamak için elimden geleni yapıyorum. Beni görmesini istemiyorum ama ona burada ihtiyacım var. Sadece bana sarılmasını istiyorum.

Büyük ama nazik bir el, yara olmayan omzuma dokunuyor.

"Kımıldama," diyor Zander, sesi alçak ve yumuşak bir azarlama gibi çıkıyor.

Sesindeki o tonu duymak beni incitiyor. "Özür dilerim," diyorum Zander'a sessizce, yüzümü yatağa bastırmış, dudaklarım birbirine yapışmış bir halde. Gittiğim için üzgünüm. Daha fazla mücadele edemediğim için üzgünüm. Utanıyorum. Bütün bunları Zander'ın başına ben getirdim. Ve şimdi Danny'nin kanı Zander'ın ellerinde. Suçluluk duygusu midemdeki endişeyle karışıyor ve midemi bulandırıyor.

"Her şey yolunda," diye cevap veriyor Zander, sesi artık daha yumuşak. Acıma rağmen göğsümden bir sıcaklık akıyor.

"Seni dinlemeliydim," diyorum pişmanlıkla. *Ve bunların hiçbiri olmazdı.*

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyor Zander. Gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde çömeliyor.

Yakışıklı yüzü bana bu kadar yakınken kalbim küt küt atıyor, erkeksi kokusu beni sakinleştiriyor. Bakışları içimi delip geçiyor, cennet mavisini gözleri duygularla bulutlanıyor.

Zander eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken gülümsemeye çalışıyorum, eli çenemi kavrarken başparmağı yanağımda rahatlatıcı daireler çiziyor ve sadece dokunuşuyla bile tenimin ısınmasına neden oluyor. Ama o birini öldürdü. Charles'ın ne dediğini duydum. Bir şey saklayacak zaman yoktu. Öğrenecekler. Onun için gelecekler. Onlara her şeyi anlatacağım. Zander'ı suçlayamazlar. Suçlayamazlar... Zorlukla nefes alabiliyorum ve gerçeklik beni acıdan sersemletiyor. "Her şey yoluna girecek mi?" Zander'ın dudaklarına fısıldıyorum, kalbim boğazımda, gözlerim acıdan kapalı. *Lütfen bana öyle olduğunu söyle. Lütfen bana her şeyin yoluna gireceğini söyle.*

"Her şey girecek," diyor usulca.

Gözlerim irkilerek açılıyor ve onun delici mavi gözlerinin bana baktığını görüyorum. Çenesi sıkılmış, yüzünde çelişkili bir ifade var.

Ona dönüp bakıyorum, kalbim hâlâ boğazımda. Ona onu sevdiğimi söylemek için ani bir dürtü duyuyorum. Sonsuza kadar onunla olmak istediğimi. O beni gerçekten kurtardı. Hayatımı gerçekten ona borçluyum.

Ama gözlerindeki bakışın değişmesini izlerken kelimeleri söyleyecek gücü bulamıyorum.

İçten içe bana yalan söylediğini biliyorum.

Her şey girmeyecek. Ve hepsi benim yüzümden.

CHAPTER 31

OceanofPDF.com

I Keşke zamanı durdurabilseydim. Keşke bu mümkün olsaydı. Arianna'nın huzur içinde uyurken çıkardığı yumuşak sesler konsantre olduğum tek sesler. Eğer , tek duyabildiğim silahımın patlaması oluyor.

Vücudunun yere çarpma sesi. Çığlığının sesi.

Gözlerimi kapatıyorum, görüntünün gitmesini diliyorum. Midemi şey kurşun deliklerinden yere dökülen kan değil, Ariana'nın altındaki çimentoya bulaşmış ve sırtına yapışmış kanı.

Dişlerimi sıkıyorum, öfkemi kontrol altına almaya çalışırken ellerim çarşafı yumrukluyor. Arianna yatakta kıvrılırken yumuşak bir inilti gözlerimi açmama neden oluyor,

Bana sokuluyor ve çaresizce ihtiyaç duyduğum sıcaklığı veriyor.

Küçük eli göğsümle buluşuyor ve anında vücudu gevşiyor ve ben kollarımı beline koyarken uykusunda daha da yakınlaşıyor.

Onun basit dokunuşu içimdeki öfkeyi yatıştırıyor. O yanımdayken kendimi ham ve güçsüz hissediyorum. Onun için her şeyi yaparım. Beni bildiğim her şeyden uzaklaştırıyor. Onun dokunuşunun yanında hiçbir şey ifade etmiyor.

Her şeyi feda ettim; bunun için batacağımı zaten biliyorum. Charles bu sabah bana mesaj attı, çok fazla kanıt varmış. Galadaki video kayıtları, kadının kanı, adamın kanı.

Brooks'un başında dururken ikimiz de bunu biliyorduk. Geri dönüşü yoktu. Saklamak yok. Onlar benim için gelene kadar sadece zamanımı bekliyorum.

Keşke bu anı durdurabilseydim ve sonsuza kadar onunla kalabilseydim.

"Mmm," Arianna'nın yumuşak sesi gözlerimi onunkilere çeviriyor. Gözlerini açıyor ve eliyle ağzını kapatarak esniyor. Kolunu hareket ettirdiğinde, sırtındaki yaraların acısını hatırlatan bir şekilde yüzünü buruşturuyor.

Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. *Pek çok açıdan öyle.*

"Nasıl hissediyorsun?" Soruyorum ama sesim titriyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. Uyuyamadım ve bu sesimden de belli oluyor. Gözlerim ağırlaşıyor ve bedenim onu bırakmam için yalvarıyor ama yapamıyorum. Onunla sadece birkaç dakikam kaldığını biliyorum. Onları uyuyarak harcamayacağım.

"Tamam," diye cevap veriyor Arianna, eli çenemdeki kirli sakala gidiyor. Elini avucuma alıp avucunu öpüyorum ve yüzünde o tatlı gülümsemenin oluşmasını sağlıyorum. Bu gülümsemeyi seviyorum. Her zaman orada olmalı. O bu mutluluğu hak ediyor.

"Başka ilaca ihtiyacın var mı?" Ona soruyorum, gözlerim otomatik olarak saate kayıyor. Saat neredeyse sekiz, iki saat daha başka bir doz alamaz.

"Ben iyiyim," diyor yumuşak gülümsemesi hâlâ yerinde. "Gerçekten," öne doğru eğiliyor ve beni dudaklarımdan öpmek için orada olduğu açıkça belli olan acıyı gizliyor.

Anı boşa harcamıyorum, onu kendime yaklaşıtıyorum, küçük bedenini dikkatlice ve nazıkçe tutuyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Dilimle dudaklarını ayırıyorum, dikiş boyunca kaydırıyorum ve sonra dilini benimkiyle okşuyorum. Dillerimiz umutsuz bir ihtiyacın karanlık dansında birbirine karışıyor. Kendini bana doğru iterken inlemeleri sıcak ağzımı dolduruyor. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve bacakları dizlerime sürtünüyor.

Alt dudağını ısıırıyorum ve ona bakıyorum. Koyu renk gözleri kalın kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor ve dudakları aralanıyor. Sıcak nefesimiz aramızdaki havayı dolduruyor.

Aramızda bir kıvılcımın tutuşmasıyla bir an geçti. Şehvet değil, daha güçlü bir şey. *Çok daha güçlü.* Dudakları ayrıldı ve neredeyse kelimeleri söyleme şansı vardı, ama ona izin vermedim. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, söyleyebileceği her şeyi boğuyorum ve dokunuşuma tutkunun ve ihtiyacın her onsunu koyuyorum.

Bunun nasıl sonlanacağını bildiğim için söylemeye dayanamıyorum ama umarım bunu hissedebilir.

Tek ihtiyacım olan bu. Bunu hissedebildiği sürece, sonsuza dek onunla kalacak.

Öpüşmeyi kestiğimde, ön kapının vurulduğunu duyuyorum. Kalbim donuyor, ama bu işimin bittiğini bilmekten değil. Yakında hapse gireceğimi ve cinayetten sanık sandalyesinde olacağımı bilmekten değil. Kalbimin durmasına neden olan şey parmaklıklar ardındaki hayat ya da ölüm cezası tehdidi değil. Arianna'nın gözlerindeki bakış ve ben ondan uzaklaşırken tırnaklarının koluma batması.

"Hayır," diye fısıldıyor Arianna, ben yataktan kalkarken başı titriyor, beni yatağın güvenliği ve sıcaklığında yanında tutma çabasını görmezden geliyorum.

Yorgan.

Sırtımı ona dönerek, "Mecburum," diyorum. Kaçmayacağım. Bunun bir seçenek olmadığını biliyorum. Yatak inlerken nefes alıyorum ve Arianna yerden kazağını alıp üzerine geçiriyor ve hissettiği acıyı görmezden gelerek bana yetişmek için koridorda koşmaya başlıyor. Çıplak ayakları yere basarken kapıdan bir ses, "Zander Payne, kapıyı aç! Arama emrimiz var!"

"Yatağına dön, Arianna," diye emrediyorum ama beni dinlemiyor.

Kapının diğer tarafından gelen yumruk sesleri antrede yankılanırken dişlerimi sıkıyorum.

"Zander," Arianna kolumu çekerek ona bakmam için yalvarıyor. Kalın bir sesle yutkunuyor ve gürültü devam ederken kapıya bakıyor.

"Tatlım," diyorum ona yüzümde gülümsemeye benzer bir ifadeyle. "Sorun yok," yalan söylüyorum. Bunu yapmak canımı acıtıyor. "Sadece yatağına dön," diyorum ve sesim çatlıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp çenesini kavıyorum.

Bang! Kapının çalınma sesi çok daha yüksek geliyor.

"Geliyorum!" Sesleniyorum ve sesimi duyan Arianna öne doğru eğiliyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Eğilip dudaklarını öpüyorum, burnumun ucunu onunkine dayamadan önce tuzun tadına bakıyorum. "İyi olacaksın," diyorum yumuşak bir sesle. Bu onu rahatlatmak içindi ama sadece boğazından bir hıçkırık çıkmasına neden oldu.

Ben kapının kilidini açıp kenara çekilirken fuayenin ortasında arkamdan sessizce ağlıyor. Kalbimin her atışı daha yavaş atıyor.

Dört polis kapımın eşiğinde duruyor, ilki adımını atarken kapıyı daha geniş açıyor.

"Zander Payne?" diye soruyor adam. Koyu renk teni ve buna uygun koyu renk gözleri var. Uzun boylu ve geniş omuzlu, sesi varlığının korkutuculuğuyla uyuşmuyor. Adam ölümcül, bu çok açık, ama sesi sakın ve düz. Hatta profesyonel. "Ben Memur Richter, bu da Memur Lawson."

Başımı sallıyorum, gözleriyle buluşuyorum ve tutuklanmayı bekliyorum.

Arkasındaki adam, Memur Lawson, kelepçeleri çoktan çıkarmış olarak içeri girer. "Arkanızı dönün efendim, tutuklama emrimiz var." Bu kez ikinci memur konuşuyor, çok daha kısa boylu, bronz tenli bir adam ama ilk adam kadar güçlü bir duruşu yok. Yine de sesi hala otoriteyi yansıtıyor. Dinliyorum, arkamı dönüyorum ve ellerimi arkama koyuyorum.

Neden tutuklandığımı sormadım, belki de sormalıydım. Buna daha iyi hazırlanmalıydım. Ama gerçek şu ki, o hiçbir zaman planlarımın bir parçası olmadı. Bunların hiçbirinin olmaması gerekiyordu.

"Zander," Ariana'nın sesi metal tenime değerken acı dolu. Soğuk ve metal bileklerimin etrafını sararken kelepçelerin şingirtisi duyuluyor. Duvara doğru itilirken güçlü bir el omuzlarıma dayanıyor. Adam beni yere yatırırken yanağım alçıpana yaslanıyor.

"Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Eğer bir şey söylerseniz, bu mahkemede aleyhinize kullanılabilir. Her türlü sorgu sırasında bir avukat bulundurma hakkınız var-"

"Başardım!" Arianna sesleniyor. Yüzüm hâlâ duvara dayalı olduğu için onu göremiyorum. Gözlerim birden açılıyor ve sözleri bana çarptığında kalbim hızla çarpıyor. Beni tutan adamı geri itmeye çalışıyorum ama adamın tutuşu affetmiyor.

"Daniel Brooks'u ben öldürdüm. Ben öldürdüm!" Ariana çığlık atıyor ve polisler doğru koşuyor. Arkamdaki kargaşayı duyabiliyorum. Beni tutan adamı itiyorum ve bu sefer daha güçlü oluyorum. "Onu ben vurdum. Size her şeyi anlatabilirim. Lütfen onu almayın."

"Sessiz ol!" Vücudumu savurarak Arianna'ya bağıyorum. O kadar dengesizim ki, Arianna Memur Richter tarafından çevrilirken polisin botuna takılıp düşünüyorum.

"Sakın bir şey söyleme!" Kelepçeler bileklerimi sıkıca kavrarken, soğuk metal etime batarken ve omzuma acı kıvılcımları fırlatırken, bana bakması için ona yalvarırken başımı çevirip boynumu büküyorum. "Arianna!"

Memur Richter diğer polisler "İkisini de alın," diyor.

Arianna'nın sırtına bakıp onu kelepçelemelerini izliyorum.

"Ona dokunma!" O kadar yüksek sesle bağıyorum ki boğazım acıyor. "O yapmadı!" Onlara bağıyorum.

Polislerden biri onu uzaklaştırırken Memur Richter bana "Yerinde avukatını beklerdim," diyor. Kalbim o kadar yüksek atıyor ki; ses sağır edici.

"Arianna!" Yerden kaldırılıp duvara itildiğimde ona doğru koşmaya çalışırken çığlık atıyorum. "Dur!" diye bağıyorum. Yüzüm duvara çarpıyor ve sert bir çatırtı elmacık kemiğimi zedeliyor.

"O yapmadı," diye soluk soluğa söylüyorum. "Onu rahat bırakın!" Onu evden çıkarırken çıkardıkları sesler, akan kanla karışıyor.

kulaklarımda. "Arianna!" Tekrar bağıyorum ama bana cevap vermiyor, onun yerine sessizlikle baş başa kalıyorum. Sadece iki memur ve ben kalıyoruz, fuayemde yalnızız.

Memur Lawson kulağıma yakın bir şekilde, "Bir cinayeti itiraf etti, onu içeri almalıyız," diyor. Beni sürüklemekten ve duvara yaslamaktan nefesi kesilmişti.

"Söylediklerimi tekrar edeceğim, Bay Payne." Memur Richter ortaya çıktı. "Avukatınızı beklemelisiniz" derken uzun boyu üzerimde geziniyor.

"O yapmadı." Gözlerinin içine bakıyorum, ona inancımı ve sözlerimdeki gerçeği hissettiriyorum. Asla bir şey söylememeliydi. Ne düşünüyordu ki? Kalbim tarif edilemez bir acıyla çarpıyor.

Arkamdaki adam bacaklarımı açarken onlara "Yaralı," diyorum. "O-" "O iyi olacak, Bay Payne."

"O yapmadı," diyorum ona tekrar. Gitmesine izin vermesi için ona yalvarıyorum, bunun suçunu üstlenemez. Ona izin vermeyeceğim. "Kendini iyi hissetmiyor ve o-"

"Bu önemli değil. Bırakın bunu kanun halletsin."

Sevgilimi eve getirdiğimden beri olmayan kavga geri geliyor. Kendim için savaşmayacağım. Hak ettiğim cezayı alacağım. Ama ona dokunmalarına izin vermeyeceğim. O masum. Her zaman masumdu.

Gözlerinin içine bakarak "Avukatımı aramam gerek" dedim.

CHAPTER 32

OceanofPDF.com

I Başıımı sorgu masasına yaslayıp derin bir nefes verdim. *Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim.* Ne dedikleri umurumda değil. Ya da ne yaptıkları. Konuşmayı reddediyorum. Masa çok soğuk. Bu beni uyumak istiyorum. Çok yorgunum. Çok bitkinim. Kalbim çarparken endişe midemi bulandırıyor. Beni hemen kilitleyeceklerini, bir hücreye atacaklarını ve anahtarları atacaklarını sanmıştım. Ama bunun yerine bir odada bırakıldım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Burada bir saat bile yok. Hiçbir şey yok. Sadece yalnızım.

Arkama bakma isteğime direniyorum. O tek yönlü aynanın diğer tarafında, içeri baktıklarını biliyorum. Beni izliyorlar. Onlara onu vurduğumu söyledim. Kaç kere bilmiyorum. Bana nedenini sorduklarında, cevap kolaydı. Ama sonra cevaplayamayacağım sorular sordular. Silahı nereden aldığımı. Olay yerinde neden bir adamın ayakkabı izlerinin bulunduğunu. Sustum. Onu cinayete bulaştıracak hiçbir şey söylemeyeceğim. Kapana kısıldım ve yalnızım. Başıımı diğer tarafa çevirip soğuk havanın ısınan tenimi sakinleştirmesine izin verdim.

Hepsi Zander için.

Başıımı kaldırıp metal sandalyede arkama yaslanıyorum ve beni yatağa yatırdığında gözlerindeki bakışı hatırlıyorum. Bana hayal bile edemeyeceğim şekilde dokunmuştu. Kendimi en değerli şeymişim gibi hissettirmişti. Sanki *onunmuşum* gibi.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı düşmekle tehdit ediyor ama buna karşı koyuyorum. Yıkılamam. Burada olmaz. *Şimdi olmaz.*

Zander'ın benim yerime suçu üstlenmesine izin veremem. Danny benim yüzümden öldü. Beni kurtarmak için onu öldürdü. Zander'ın benim hatamın bedelini ödemesine izin vermeyeceğim. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceği düşüncesi bile içimi büyük bir suçluluk ve utançla dolduruyor.

Ne yaparlarsa yapsınlar ya da ne söylerlerse söylesinler, beni kırmalarına izin veremem. Bir mucize olmasını dileyerek tırnaklarımı karıştırıyorum. Bana yaptıklarını onlara anlatmanın yeterli olacağını umuyorum. Yeterli *olmalı*. Olmamalı mı?

Sorgu odasının kapısı açıldığında ve çizmeli ayaklar zemine çarptığında boynumu tutuyor, dosdoğru önüme bakıyorum. İki sert dedektif karşımdaki masaya otururken bile başımı eğiyorum.

"Bizimle konuşmaya hazır mısınız, Bayan Owens?" Dedektif Richter sert bir sesle soruyor; otuz yaşlarında, uzun boylu, çenesi yontulmuş ve saçları dökülmüş bir adam; kalın sesi küçük boş odayı bir bas gibi dolduruyor. Göz ucuyla, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş, sinirli bir kaş çatmayla bana baktığını görebiliyorum. Düz beyaz bir elbise gömleği ve mavi kot pantolon giymiş, rozet takmıyor, silahı belinde kılıfında.

"Sana yaptığımı zaten söyledim."

Dedektif Richter, "Bize bundan daha fazlasını vermeniz gerekiyor," demeden önce iki adam .

Tek kelime etmedim.

"Konuşmaktan korkmanıza gerek yok," diyor ortağı Dedektif Lawson, dirseklerini masaya dayayıp ellerini kavuşturarak öne doğru eğilerek daha nazik bir şekilde. Kısa siyah saçları, geniş omuzları ve büyük burnuyla ikisi arasında daha akli başında görünüyor. Dedektif Richter'in aksine, sağ göğsünde gururla taşıdığı bir rozeti, büyük bir altın süsü var. Silahı yoktur. "Artık meraklı kulaklardan uzaktasınız ve özgürce konuşabilirsiniz." Cevap verip vermeyeceğimi görmek için bir süre bekledikten sonra, "Sana söz veriyoruz, sadece sana yardım etmek için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz," dedi.

Bu saçmalığa neredeyse kahkaha atacaktım. Hukuk ya da polis taktikleri konusunda pek bilgili olmasam da, en azından onların arkadaşım olmadığını ve yardım etmeye çalışmadıklarını biliyorum. Onlara güvenmek aptallık olur.

Başımı eğip çenemi sıkıyorum. Eğer beni konuşturacaklarını düşünüyorlarsa, çok uzun süre bekleyecekler. Onlara zaten söylediklerimden başka bir şey söylemiyorum.

Duvardaki saatin tik tak sesi sessizliği dolduruyor. *Tik tak, tik tak.*

"Dedektif Lawson sizinle konuşurken başınızı kaldırıp bakın," dedi Dedektif Richter sinirli bir şekilde, aniden.

Git kendini becer, diye homurdanmak istiyorum ama yapma.

Dedektif Richter'in sadece işini yaptığını biliyorum ama neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yok. Ve eğer bana karşı sert davranarak istediğini elde edeceğini sanıyorsa büyük bir yanılgı içinde.

"Bunu kendin için zorlaştırma. Yalan söylediğini hepimiz biliyoruz."

Gerçekten bilip bilmediklerini merak ederek donup kalıyorum. "Nasıl?" demek için neredeyse dudaklarımı aralıyorum ama sonra polislerin kullandığı taktikleri hatırlıyorum. Bana ne derlerse desinler, sessiz kalmalıyım. Böylesi daha iyi. Sessiz kalacağım, bir avukat tutacağım. Bana ne yaptığını gördüklerinde onu öldürdüğüm için beni suçlayabilirler. Nefsi müdafaa ya da belki delilik diyeceğim. Tırnaklarımı karıştırıyorum, korku ve endişe kalbime ağır geliyor.

"Danny Brooks'un bu kadar çok düşmanı varken sizin gibi bir kadının onu öldürdüğüne inanmamızı mı bekliyorsunuz?" Dedektif Richter talep ediyor.

Sessiz kalıyorum.

Dedektif Richter tepki vermediğimi görünce homurdanıyor. "Ya da sizin için daha iyi ifade edeyim; sizin durumunuzdaki bir kadının, daha yeni dayak yemiş bir kadının, sevgilisini öldürebilecek durumda olduğuna inanmamızı gerçekten bekliyor musunuz?"

Yine cevap vermiyorum, yüzümü soğukkanlı bir şekilde masaya doğru çeviriyorum, her ne kadar sevgili kelimesi beni şaşırtmış olsa da.

Sadece biraz daha, kendime söylüyorum.

Dedektif Lawson daha sakın bir ses tonuyla, "Bunu kendin için zorlaştırıyorsun," diyor. "İşlemediğin bir suç yüzünden seni hapiste görmek istemiyoruz. Tek yapmanız gereken bize yeni erkek arkadaşınızın onu neden öldürdüğünü söylemek."

Kıpırdamadan duruyorum, çenemi sıkıyorum, gözlerim sımsıkı kapalı. Odaya sessizlik çöküyor.

Dedektif Richter bir şeyler söylemeye başlar ama kapı çalınır.

Genç bir adam kafasını içeri uzatıp kapıyı yeterince açıyor ve "Sizi görmek isteyen biri var, Dedektif Richter" diyor.

Dedektif Richter bana bakıyor, çenesi sıkılıyor. "Bekleyebilir mi?"

Adam kapının dışına bakıyor ve sonra başını sallıyor.

Dedektif Richter iç çeker ve oturduğu yerden kalkarak odadan çıkmadan önce Dedektif Lawson'a başıyla selam verir.

O gittiğinde ortalık sessizleşiyor ve sırtımda keskin iğneler hissederek aynı pozisyonda kalıyorum. Ağrıyan yaralarımınla sert bir yatakta uyumak zorunda kalacağım düşüncesiyle ürperiyorum.

Dedektif Lawson sessizliği bozarak, "Richter sizi korkutmasın," dedi. "Görüştüğümüz herkesi gafil avlamak için onları tahrik etmeye çalışır."

Onu görmezden geliyorum. İstediği kadar nazik olmaya çalışsın, benden hiçbir şey alamıyor.

Dedektif Lawson, "Benimle konuşabilirsin," diye ısrar eder. "Ben senin tarafındayım."

Tek kelime etmeden orada oturmaya devam ediyorum. Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum.

Dedektif Lawson daha fazlasını söyleyecekmiş gibi içini çekerken kapı açılır ve içeriye Dedektif Richter, yanında parlak sarı saçları özenle taranmış, takım elbiseli, kusursuz giyimli bir kadınla girer.

"Kalkın Bayan Owens," diye bağıyor Richter neredeyse.

Sorgu odasına girdiğimden beri ilk kez başımı kaldırıyorum ve neler olduğunu merak ediyorum.

"Neden?" Sesim geçen gece çığlık attığım için boğuk ve çiğ geliyordu. "Hapse girme zamanım geldi mi?"

Cevap veremeden yanındaki kadın, "Merhaba Bayan Owens, ben Dana Mills, sizi temsil etmesi için tutulan avukatım" diyor.

"Ne?" diye soruyorum, yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oluyor.

"Ben işe almadım-" "Bay Payne beni danışmanınız olarak işe aldı," diyor Dana.

Ellerimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Ben suçluyum. Danny Brooks'u öldürenin ben olduğumu zaten kabul ettim. Hapse gireceğim."

Dana'nın yüzünde bana bakarken üzgün bir ifade var ama bu ifade kısa sürede yeniden profesyonelleşiyor. "Lütfen benimle gel. Seni ön duruşman için hazırlamamız gerekiyor."

CHAPTER 33

OceanofPDF.com

MÖnümdeki ahşap koltuk sırasının arkasına tutunduğum için ellerim bembeyaz. Bu gerçek değil. Gerçek olamaz. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Sessiz ol," diyor babam sağımdan ve iyi ki elim bankın üzerinde. Onun ağzını burnunu kırma ihtiyacı beni çok zorluyor. Beni dışarı çıkardı. İplerini çekti ve beni dışarı çıkardı. *Ama o hâlâ gözaltında.*

"O yapmadı," diyorum ona tekrar. Sesim çiğ, gözlerim yanıyor ve kan çanağı. Uyumadım, yemek yemedim. Aynı görünüyor ve hissediyorum.

"Kendini topla," diyor babam sıkılmış dişlerinin arasından, sanki buradaki herkes onu duyabilirmiş gibi.

Mahkeme salonunda neredeyse hiç kimse yok. Yargıç henüz gelmedi ama savunma, Bayan Mills ve iddia makamı kendi sıralarında, zabıt katibi ve birkaç kişi de babamla benim bulunduğumuz sıraların birkaç koltuğunu işgal etmiş durumda. Yine de sırada yalnızız.

"O yapmadı," diyorum tekrar, bu sefer başımı çevirip ona bakıyorum. Tıraş olmuş ve takım elbisesi gıcır gıcır. Hatta bugün yıllardır olmadığı kadar iyi görünüyor. Ben öne doğru eğilmiş durumdayım ve onun yanında tam tersi görüldüğümü hayal . Takım elbisem en azından temiz ve ütülü olmasına rağmen dağınık.

Arka kapı önümde, tanık kürsüsünün hemen solunda açılırken ve bir polis sevgilimi içeri sokarken titrek bir nefes alıyorum.

Öne doğru eğildiğimde kalbim göğsümde sıkışıyor. Bana bakmıyor. İçeri girerken gözleri ellerindeydi.

Babamdan nefret ediyorum. Ona güvenmekten nefret ediyorum. Bana iyi olacağına söz vermişti.
Ama bu çok fazla.

Lütfen bir şey söyleme, Arianna.

Beni onun itirafıyla suçlayamazlar. Babam basında hikayeler uyduruyor, planlar ve anlaşmalar yapıyor. Ama hepsi onu burada, mahkeme salonunda suçlamalarla yüzleşmeye bırakıyor. Sadece kefalet miktarını duymam gerekiyor ki ödeyebileyim ve onu götürebileyim.

Koşabiliriz. Onunla sonsuza kadar koşacağım. Yeterince param var. Onu saklanabileceğimiz her yere götüreceğim.

"Herkes ayağa kalsın," diyor mübaşir emredici bir sesle ve ben ağır bedenimi kaldırıyorum ama gözlerimi sevgilimden ayırmıyorum.

Ayağa kalkarken saçları sallanıyor ve sağdaki ağır çift kapıdan gelen yargıcı izlemek için başını çevirdiğinde profilini bir anlığına görebiliyorum. Yanakları kızarmış ve gözyaşları içinde. Onu turuncu bir tulumun içinde görmek beni parçalıyor.

Babamın eli omzumda duruyor ve ben yavaşça gözlerimi ondan ayırıp babamın bakışlarına bakıyorum. Benimkilerle aynı gözlere.

"O iyi olacak," diyor bana nefesinin altından. Yüzünde bana güven verecek bir şey ararken, yüzeye çıkan küçümsemeyi yatıştırmaya çalışırken kefalet duruşması devam ediyor.

"Peki sanığa yöneltilen suçlamalar nelerdir?" Yargıcın ağır sesini duyuyorum.

İddia makamı yargıca "İkinci dereceden cinayet" diye cevap verir.

"Onun buradan gitmesi gerekiyor," diyorum babama, vücudum ona gitme ihtiyacıyla titriyor. Parmak eklemlerimin üzerindeki deri, bankı biraz daha sıkarsam yarılacakmış gibi hissediyor.

"Orada olmamalı-" Ona söyledim ama sözümü kesti.

"Sessiz ol," diye tıslıyor babam, sesindeki uyarı çok net. Ona hiç ihtiyacım olmadı. Hayatımdaki tek bir lanet şey için bile. Ama şu anda ihtiyacım var.

Avukatımın "Kaçma riski yok" dediğini duydum. Dana en iyisi. Onu dışarı çıkaracak. Ama bunun şimdi olmasına ihtiyacım var. Bugün.

"Aksine, maddi imkânlarla erişimi olduğu aşikâr. Ülkeden kaçmaya yetecek kadar."

"Ne erişimi?" Bayan Mills inanamayarak soruyor. Bu sözleri duyduğumda oda etrafımda dönüyor, ben Arianna'ya dönerken beyaz gürültü konuşmanın bir kısmını bastırıyor. Tıpkı müzayedede sahnede olduğu gibi önüne bakıyor. *Kaderini kabullenmiş.*

"Yeterince parası ve imkânı olan biriyle ilişkisi var ve ekleyeyim, onu ülke dışına çıkaracak kadar da mantıklı." Kalbim göğsümde sıkışıyor. Hayır. Hayır. Onu tutamazlar.

"Müvekkilime yöneltilen suçlamalar, başka hiç kimsenin tehlike altında olmadığını açıkça ortaya koyuyor-" diye karşı çıkıyor avukatım.

"Cinayeti itiraf etti," diye avukatımın sözünü kesti savcılık.

"Söylenenler kabul edilemez, o sırada baskı altındaydı ve iddia makamı bu koşulların gayet iyi farkındadır."

"Ben yaptım!" Orada durup yargıca bakarken kelimeler boğazımdan dökülüyor. Nihayet kürsüyü bırakıp koridora çıktığımda gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Babam bana doğru uzanıyor, kolumu tutuyor ve elini ağzıma kapatıyor. Avucunun içinde dönüyorum ve yumruğumu çenesine indiriyorum, uyuşmuş bedenimde çınlayan acı.

"Zander," babam elini çenesine götürerek bana bakıyor. Dişlerini kaplayan ve elinin üzerine dökülen bir miktar kan var. Yüzünde öfke yok, nefret yok. Yüzünde sadece bir inkâr ifadesi var.

"Daniel Brooks'u iki kez vurdum." Dönüp yargıca bakıyorum, ancak o zaman etrafımdaki insanların seslerinin ve bir kameranın flaşının farkına varıyorum.

"Zander, hayır!" Arianna'nın yumuşak sesi bana doğru geliyor, sözleri acı dolu. Yalvarışını duymazdan gelerek gözlerimi kapatıyorum. Bu saçmalığı asla denememeliydi. Ona izin vermeyeceğim. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve devam ediyorum.

"Evine geldim ve sanığı orada gördüm. Orada olduğunu biliyordum." Babam sözümü kesmeye çalıştı ama ben devam ettim. "Silahımla geldim ve onu vurdum." Kelimeler boş göğsümden çıkıyor, her biri boğazımı yırtıp pençeliyor, anıları da yanlarında götürmek için yalvarıyor. "Onu öldürdüm ve bunu yine yaparım."

"Bu bir dublör, Sayın Yargıç," diye sesleniyor savcı, sesi yüksek ve inançsız bir hava taşıyor.

Avukatımı görüyorum ama babama bakıyor, dudaklarını birbirine bastırılmış.

Tokmak sesleri, arkamdaki insanların konuşmaları, avukatların tartışmaları ve yargıcın herkesin üzerinde konuşması arasında tek duyabildiğim Arianna. "Zander, hayır" ve onun küçük çığlığı kalbimi parçalıyor.

Elleri üzerimde olmadan önce polisin ayakkabılarının mahkeme salonunun ince halısında çıkardığı ayak seslerini duyuyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 34

OceanofPDF.com

"Y Siz özgür bir kadınsınız Bayan Owens," diyor Dana, Natalie'yle paylaştığım dairenin önüne geldiğimizde, Mercedes'in motorundan gelen yumuşak uğultu eşliğinde. Onun sözleri bana neşe vermiyor. Özgür olmak istemiyorum. I

burada olmamalıydı.

Zander'ın sözleri zihnimde çınlarken keskin bir nefes çekiyorum. *Başardım! Daniel Brooks'u iki kez vurdum.*

Çaresizlikle dolu bu anı karşısında başımı sallıyorum. Sessiz kalmalıydı. Suçu benim üstlenmeme izin vermeliydi.

Onun mahkeme salonundan sürüklenerek çıkarıldığını görmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Yüzümdeki ıstırabı fark eden Dana nazıkçe dizime vurdu.

"Bay Payne'in suçunu üstlenmeye çalışarak cesurca bir şey yaptın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Cesur mu? Yoksa aptal mı?" Soru retorikti. Yaptığım şey akıllıca değildi ama bu durumda akıllı olmanın bir önemi yok.

Dana'nın yüzünde hüznü, empatik bir ifade belirir. "Sanırım hepimiz aşk adına pek de akıllıca olmayan şeyler yapmışızdır, Bayan Owens."

Aşk kelimesini derin derin içime çekiyorum. Bu doğru. Ve bir süredir bildiğim bir şey. Zander'ı seviyorum. Ve ne yapmış olursa olsun benim adıma bir hücrede çürüdüğünü görmek istemiyorum.

"Merak etme," diyor Dana benim mesafeli ve acılı ifadem karşısında. "Her şey yoluna girecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Küçük bir umut ışığı hissederek soruyorum.

Dana kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Bay Payne becerikli bir adam. Babası da öyle. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilecek biri varsa, o da onlardır."

Beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum ama bundan emin olamaz. Zander cinayet işledi. Hatta itiraf etti. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyorum ama şu anda bir çıkış yolu göremiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Dana'ya, başımı sallayarak ve zayıf bir gülümsemeyle. "Yardımlarınız için gerçekten minnettarım."

" ederim, Bayan Owens," diye yanıtlıyor Dana. "Kendinize iyi bakın."

Kapıyı açıp araçtan iniyorum ve onun pırıl pırıl krom Mercedes-Benz'iyle uzaklaşmasını izliyorum. Bir süre sonra arkamı dönüp apartmana bakıyorum, krem rengi sıva duvarları ve neredeyse birbirine çok yakın olan daireleri fark ediyorum.

Yaşadığım onca şeyden sonra buraya dönmek garip geliyor. Ve orada beni bekleyen soruları bildiğim için içeri girmekten korkuyorum. Ama bunu yapmak zorundayım. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var.

Merdivenleri çıkıp Natalie'yle birlikte daireme doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. Kapıya ulaştığımda, biraz merdivenleri tırmanmaktan, biraz da hissettiğim ezici endişeden dolayı nefesim ağırlaşıyor ve düzensizleşiyor.

"Neler oluyor, Ari?" Natalie kapıdan içeri adımımı atar atmaz soruyor.

Onu görünce göğsüm hafifçe sıcaklıkla doluyor. Onu günlerdir görmemiştim ve sonunda yüzünü görebildiğim için minnettarım. Kendinden geçmiş görünüyor, saçları dağınık ve onu son gördüğümünden bu yana geçen kısa sürede birkaç kilo vermiş gibi görünüyor.

"Suratın tüm haberlere çıktı!" Hemen cevap vermediğimde Natalie tıslıyor. "Bu çılgınlık!" Öfkeyle başını sallıyor. "Seni görmek için adliyeye girmeye çalıştım ama içeri giremedim." Duraklıyor, bana endişeyle bakıyor. "Bu gerçekten doğru mu?"

"Ne doğru mu?" Ben soruyorum.

"O Zander... Zander Payne... Seni kurtarmak için Danny'yi gerçekten öldürdü mü?" Natalie şiddetle sorar.

Uzun süre ona bakıyorum, anahtarlarımı tezgâha bırakıyorum ve son birkaç haftayı gözden geçiriyorum. Geniş, yalvaran gözlerine tekrar bakarken nefes almak acı veriyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Yaptı... eğer yapmasaydı..." sesim, sırtımdaki acı nabız gibi atarken kesiliyor. Yaralarım iyileşiyor ama hâlâ çok acıyor. Acının ne zaman dineceğini bilmiyorum. Eğer *hiç* durmayacaksa. Hayatımın geri kalanında yara izlerim olacak ama Zander'in yüzleştigi şeyle kıyaslandığında bunların hiçbirinin önemi yok.

"Tanrım," diye mırıldandı Natalie, başını sallayarak. "Buna inanamıyorum." Bana bakıyor, gözleri rahatlamış bir şekilde parlıyor. "Tanrı'ya şükür hâlâ hayattasın." Bana sarılmak için öne doğru geliyor.

Onu kol tutuyorum. "Lütfen bana dokunma."

Ağzını hızla kapatıyor, acısı gözlerine yansıyor. "Özür dilerim," diye nefes alıyor. Ben kollarımı indirirken gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Sana vurdu mu? Değil mi?" Danny mi vurdu?" Sözcükleri yavaş ve kısık bir sesle söylüyor.

Arkamı dönüyorum ve kısa bir an için gömleğimi sırtımdan hafifçe yukarı kaldırıyorum. Ben arkamı döndüğümde Natalie geri çekiliyor, yüzü tiksinti dolu bir inançsızlıkla çarpılıyor.

Odaya bir an için sessizlik çöküyor.

Natalie sonunda sessizliği bozarak, "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum," diyor. Sarsılmış görünüyor, gözle görülür bir şekilde titriyor.

"Konuşmak istemiyorum, Nat." Sesim yumuşak. Zander'ın serbest bırakılmasını beklemekten başka bir şey yapmak istemiyorum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Hayatımın geri kalanında benim için hapse giremez. Bu suçluluk duygusuyla yaşayabileceğimi sanmıyorum.

"Lütfen, Ari?" diye soruyor ben gözyaşlarımı silerken. "Tüm bunlar başladığından beri senin için çok endişelendim. Ne olduğunu bilmeden bir dakika daha geçirebileceğimi sanmıyorum." Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu gördükten sonra..." duraklıyor ve kalın kalın yutkunuyor, "bunu gördükten sonra olmaz."

Titreyen bir nefes çekiyorum, gözlerimden daha fazla yaş dökülmekle tehdit ediyor. Natalie'nin sesindeki acı dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor ve kendimi yere yığılacakmış gibi hissediyorum. Kanepeye doğru tökezliyorum ve minderlere gömülüyorum, küçük bir topun içine kıvrılmak istiyorum. Kollarımı göğsümde kavuşturup alt dudağımı ısıyorum ve başımı eğiyorum. Utanç, suçluluk ve endişe neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla.

Boktan bir arkadaş oldum, sırlar sakladım ve Natalie'yi karanlıkta bıraktım.

Bir an sonra Natalie otururken ve sıcak bir el omzuma hafifçe dokunurken yanımdaki boşluğun alçaldığını hissediyorum.

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarıyor Natalie, yüreği sesinde. "Lütfen beni şu anda uzaklaştırma."

Sözlerindeki acı göğsüme saplanıyor.

"Ari?" diye bastırıyor. "Lütfen. Kalbim ağrıyor."

Boğazımdaki yumrunun üstesinden gelebildiğimde ona şöyle diyorum: "Senden bir şeyler sakladığım için çok ama çok üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim."

"Ah tatlım," diyor Natalie, sesi dökülmemiş dolu, acımdan ağrıyor. "Benim için üzülme gerek yok. Ben iyi olacağım. İyi olduğun için mutluyum."

Cevap vermeye ama hiçbir kelime .

Natalie ben hüngür hüngür ağlayana kadar omuzlarımı ovmaya devam ediyor ve kulağıma yumuşak bir şekilde teselli fısıldıyor. "Beni affedebilir misin?" Sonunda kendime geldiğimde kısık sesle soruyorum, kırmızı çerçeveli gözlerle ona bakıyorum. Natalie sehpadan bir mendil alıyor ve yüzümdeki gözyaşlarını siliyor. "Oh, Ari... affedilecek bir şey yok. Seni seviyorum ve ne olursa olsun yanındayım."

Sözleri beni bir kez daha gözyaşlarına boğmaya yetiyor ama yutkunuyorum.

Natalie yumuşak bir sesle, "Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi.

Ona uzun uzun ve sertçe bakıyorum. Gözleri şişkin ve şiş. Kapıdan girdiğimde fark etmemiştim.

Derin, titrek bir nefes çekerek ona her şeyi anlattım. Danny ve onun istismarcı, çıkarıcı yöntemleri, borçları, Zander'a olan borcu, beni açık artırma için teminat olarak kullanması, Zander'ın itirafı. *Her şeyi.*

"Kahretsin, Ari," diye fısıldıyor işim bittiğinde Natalie, başını sallarken gözleri yaş ve dehşetle doluyor. "Hiç bilmiyordum."

"Korkunç," diyorum zayıf bir sesle.

Natalie'nin yüzünde acı var. Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Neden bana söylemedin?"

Sinirli bir şekilde bluzumu karıştırıyorum. "Bilmiyorum. Sanki... Kapana kısılmış gibiydim. Kulübün gizlilik anlaşması var. İzin almadığım sürece başkalarıyla bu konu hakkında konuşmamam gerekiyor."

"Yine de bana söyleyebilirdin," dedi Natalie, incinmiş görünüyordu. "Ben asla kimseye söylemezdim."

Sıkıntılı bir iç geçirdim. "Biliyorum, Nat. Sadece ne yapacağımı bilemedim ve seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Özür dilerim. "Nat elimi tuttu ve sıktı. "Üzülme." Elimi bir kez daha nazikçe sıktı. "Hayatta olduğun için mutluyum."

Danny'nin bana attığı acımasız kirpikleri hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum ve "Ben de" diye fısıldıyorum.

Natalie, sanki düşüncelerim Danny'yi aklına getirmiş gibi zehirli bir sesle, "Ve o piç Danny'nin ölmesine sevindim," diyor.

Onu savunmak için alışkanlıkla dudaklarımı aralıyorum ama sonra kapatıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez Danny'yi savunmak için hiçbir dürtü duymuyorum. Eskiden bu bana çok kolay gelirdi, bir refleks gibi, ama şimdi ona hiçbir şey borçlu değilim.

"Ben de gittiğine memnunum," diye katılıyorum ve ciddiyim.

Bir an sessizlik oluyor ve sadece kalp atışlarımın sesini duyabiliyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Natalie soruyor. "Zander'a ne olacak?"

Onu mahkeme salonundan sürüklenerek çıkarılırken gördüğüm andan beri aklımda olan soru buydu. Tüm parası ve gücüyle Zander'ın bir şekilde bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğine inanmak istiyorum. Hayatının geri kalanında kilit altında tutulmasına izin vermeyecek kadar zeki, çekici ve kurnaz.

Ama içten içe şansının az olduğunu biliyorum. İtiraf etti. Onu hapse atmak için gereken tüm kanıtlara sahipler. Ve sahip olduğu hiçbir para onu kurtaramayacak.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş çıkıyor ve Natalie'nin elini sıkıca kavrayarak cevap veriyorum: "Gerçekten öyle umuyorum Nat. Gerçekten umuyorum."

CHAPTER 35

OceanofPDF.com

O *bir kayma ve dünyanız etrafınızda parçalanır.* Büyük hücrede dirseklerim dizlerimin üzerinde duruyor. Nezarethane sessiz, tek ses başımın üstündeki havalandırma deliğinden geliyor ve ara sıra

Kapı açılıyor ya da kapanıyor. Başımı kaldırıp çelik parmaklıklara bakıyorum.

Boku yedim. Derin bir nefes alıyorum, yorgunluk beni çökertiyor. Beni korumak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Yargı günü geldi. Boş duvarlarda yankılanan titrek bir kahkaha atıyorum.

Ne kadar ironik. Yaptığım onca boktan şey, çiğnediğim kanunlar ve yaptığım yozlaşmış anlaşmalar varken, yaptığım tek iyi şey yüzünden mahkûm edileceğim.

Arianna'nın gözlerindeki bakışı gördüğümde gülümsemem kayboluyor. Korkuyu. Neler olduğunun farkına varması.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. En zor şey ondan uzaklaşmak. *Sevgilimden.*

Duruşmadan bu yana sadece saatler geçti. Beni kelepçeleyip buraya getirmelerinden bu yana saatler geçti.

Sorgu odasında sessizdim. Yalnızken çenemi kapatacak kadar akıllıyım.

Soğuk tuğla duvara yaslanıp amaçsızca önüme bakarken uzun bir iç çekiş beni terk ediyor. Her şey bittiği için ne kadar rahatladığımı hissediyorum. Artık anlaşmalar ve yolsuzluklar yok, artık gölgelerde saklanıp izlemek yok, ama ışıklar üzerimdeyken gülümsemek yok. Artık rol yapmak ve onların oyununu oynamak yok.

Bir şekilde buradan çıksam bile, ben bittim. Bütün bu saçmalıklarla işim bitti.

Hayattan daha fazlasını istiyorum. Gerçek bir hayat istiyorum.

Arianna ile bir tane. Kadınlar erkekleri dizlerinin üstüne

çöktürür

Hiçbir şeyi değiştirmedim. Ama şimdi onun yanında .

Gözlerimi yavaşça kapatıyorum, onun tatlı gülümsemesini hayal ediyorum.

Gerçek mutluluğu.

Bana bunu verdi ve lanetleneyeceğim, ama daha fazlasını istiyorum.

Gözlerim açılıyor ve onun görüntüsü kayboluyor. Keşke geri dönüp onu bir şekilde saklayabilseydim. Hayır. Daha öncesine gitmeliyim. Onu bana verdiği zamana. Yapabilseydim o zamana gider ve Charles'ı onu öldürmesi için tutardım.

Yapmalıydım. Gözlerim sadece Arianna'dayken bir sürü hata yaptım, tökezledim ve sendeledim.

Beni düşürdü ve şimdi sadece onun için ayağa kalkmak istiyorum.

Koridorun sonundaki büyük kapının açılma sesi beni o ana geri döndürüyor.

Birkaç çift ayakkabı bana doğru yaklaşırken sert zemine çarpıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, kalbim yavaşça atıyor ve kanım donuyor. Tüm bunların nasıl biteceğini biliyorum ama bir çıkış yolu bulmayı dilemekten kendimi alamıyorum. Bana borcu olan biri, geçmişte yardım ettiğim, ipleri elinde tutabilecek biri. Ama aklıma gelen tek bir isim yok. Hiçbiri Yargıç Pierce ile bağlantılı değil. Gözlerin ve kulakların olduğu bir odada itiraf ettim.

Bu oyunu daha akıllıca oynamalıydım ama düşünemedim. O benim yerime suçu üstlenirken olmazdı.

Müdür anahtarı kilide sokarken bana bakmıyor ve ilk demiri çekerek büyük hücre kapısını açıyor. Arkasında iki adam var.

İlkini babamın avukatı olarak tanıdım. Kendi avukatım değil. Nathanael Goldman.

Babam onun arkasında. Hemen ayağa kalkıyorum, onları karşılamak için yükseliyorum. Kanımdaki endişe hızla artarken müdür kapıyı arkalarından kapatıyor. Babamın gözlerinin içine bakamıyorum ama bir şekilde bakıyorum. Brooks'u ben öldürmüş olabilirim ama o ölmeyi hak etmişti.

"Senin yapmadığını biliyorum." Babamın sesi gurur ve güven doluydu.

,"" diye cevap verirken gözlerinin içine bakıyorum. Babamın çenesi sıkıştı ve sağına, yanında getirdiği avukata baktı.

"Hiçbir şey duymadım," diye cevap veriyor Goldman, tuğlalarla örülü hücre duvarına yaslanmış, gözleri parmaklıkların arasından koridorun sonundaki kapıya odaklanmış bir halde.

Babama dönüp bakıyorum, inançsızlığı ve başka bir şeyi yansıtan gözlerine bakıyorum. Hayal kırıklığı. Hayatımda hiç bana böyle baktığını görmemiştim. Gözlerimi ondan ayırmak zorundayım. Utanç kanıma sızıyor. Babam hayatında pek çok yanlış yaptı.

Ama ben bir adam öldürdüm.

"Ona vurdu," diyorum ve piç duygularım ortaya çıkarak sesimin çatlamasına neden oluyor. "Onu o kadar sert, o kadar şiddetli dövdü ki, hareket bile edemedi. Çok fazla kan vardı."

"Zander..." babamın sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor.

"Özür dilerim ama geri almıyorum." Bankta arkama yaslanırken gözlerim sınıksı kapanıyor, onun yerdeki görüntüsü beni terk etmeyi reddediyor.

Omzumda güçlü bir el hissedince geri sıçıyorum. Gözlerim babaminkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Başımı sallarken gözleri parlıyor. "Bunu anlayabiliyorum."

Yanımda oturmaya başlıyor ama onun yerine ayakta dikiliyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Ben sadece," derin bir nefes alıyor, duvara bakıyor ve başını eğiyor. "Buna inanmak istemiyorum," diyor kısık bir sesle.

Ellerime bakarken ona "Kendime engel olamadım" dedim, onu öldürürken içimden akan öfkeyi hissediyordum. Ondan hayatını çaldım ve bir daha asla ona saldıramayacağından emin oldum.

"Bundan asla bahsetmeyeceksin." Babam tekrar bana dönüyor, sesi daha güçlü çıkıyor. "Asla. Kimseye."

Ona bakıyorum, anlamıyorum. "yalan söyleyemem," diyorum ona.

Bir an için kaşları çatıldı ve sonra başını sallayarak "Mahkeme olmayacak" dedi.

Şaşkına dönmüştüm, hâlâ anlamamıştım. "Daniel Brooks'tan hoşlanmayan tek kişi sen değilsin. Ve senin Arianna onun vurduğu ilk kadın değildi." Babam devam etmeden önce Goldman'la bakışıyor. "Eğer sessiz olsaydın, o kurtulacaktı." "Eğer beni dinleyip sessiz kalsaydın-" diye devam ederken bir an için gözlerinde öfke parlıyor.

Oturduğum yerden kalkıp babamla göz göze geliyorum. "Onu riske atamam," sesim sert çıkıyor ve bir tehdidi zar zor gizliyor. Onu asla riske atmayacağım. Günahlarımın bedelini ödemesine asla izin vermeyeceğim.

Uzun bir süre sessizlik oldu. Göğsüm ara sıra nefes alıp vererek yükselip alçalıyor, benim yerime nasıl düştüğünü hatırlıyorum. Keşke yapmasaydı. Keşke tek kelime etmeseydi.

"Fark etmez. Sen hâlâ benim oğlumsun. Parmaklıklar ardında oturmana izin vermeyeceğim."

"Gazetelerde çıkacak."

Babam alay ediyor. "Çoktan çıktı!"

Başımı eğiyorum, kanım ısınıyor. İtibarım mahvoldu.

Goldman hücrenin uzak tarafından yumuşak bir , "Ödemeler gönderildi," diyor.

"Doğru, doğru," diyor babam odada volta atarken. "Bunu romantikleştirebilir miyiz?" diye soruyor babam Goldman'a.

Avukat bir kez başını sallıyor, gözleri hücrenin dışına dönmeden önce babamınkilere kayıyor.

"Peki ne olacak?" İlk kez bir umut varmış gibi hissederek soruyorum.

"Tutarsız kanıtlara dayanan suçlamalardan kurtulacaksınız. Ve gazeteler bunu bir trajediymiş ve Daniel Brooks bir canavarmış gibi gösterecek-"

"Gerçek bu," diye sözünü keserken sesim sert çıkıyor. "Ona ne yaptığı," diyorum ve ellerim yumruk haline gelirken titriyor.

"Önemli olan senin iyi olacağın gerçeği," diyor babam sert bir tavırla, kafasında dönen çarklarla uzak duvara doğru yürürken. Nefesim kesiliyor ve neredeyse öne doğru düşünüyorum.

"O zaman bitti mi?" İnanmayarak sordum.

Babam bana doğru sertçe dönüyor ve "Dinlediğin sürece sorun yok" diyor. Gözlerinin içine bakıyorum ama en ufak bir öfke belirtisi göremiyorum, sadece korku var. Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı bir kez sallıyorum. Şaşıyorum; şimdiye kadar ikimiz arasında sadece rekabet duygusu hissetmiştim. Ama şu anda ona duyduğum tek şey minnettarlık. Beni ona geri gönderiyor. Bu düşünce gözlerimi kapatmama neden oluyor ve onun güzel gülümsemesi bana geri geliyor.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor babam, beni şaşırtarak. Ona cevap vermiyorum. Sevdigimi tüm benliğimle biliyorum. Ama onun gibi bir adam bunu anlayamaz.

"Anneni severdim," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

Babam Goldman'a doğru işaret ediyor.

"Sadece onun da seni sevdiğinden emin ol, Zander." Hücreden çıkmaya başlarken babamın sesi titriyor.

"Öyle," diye hızlıca cevap vererek adımlarını durdurmasını sağlıyorum. Birçok açıdan aptal olabilirim. Ama onun da beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğine hiç şüphem yok.

Babam dönüp bana bakıyor, gözlerinde gerçek bir endişe var.

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum o daha aklından geçenleri söyleyemeden. "Biliyorum," diye tekrarlıyorum, sesim alçak çıkıyor ama içimde bir inanç var. Kimseye bir şey kanıtlamama gerek yok, ama her ne boktan sebepten olursa olsun, babamın onun bunu bildiğini bilmesine ihtiyacım var.

Başını bir kez sallıyor, gözleri hücrenin zemininde. Dudakları tekrar aralanır ama hiçbir kelime çıkmaz. Elini parmaklıklara vuruyor ve Goldman bekleyen kişiye işaret ediyor. Beton koridorda yaklaşan ağır botların sesi duvarlarda yankılanıyor.

"Umarım haklısındır oğlum," diyor babam kısık bir sesle. Aklımın bir köşesinde küçük bir şüphe beliriyor. O kelimeleri hiç söylemedi. Ben de söylemedim. Hiçbir fikri yok. Hiç bilmedi.

"Bir saat içinde çıkacaksın. Sadece bir şey söyleme," diyor Goldman, gardiyan hücreyi açarken ve ikisi beni yalnız bırakırken. Düşüncelerim Brooks öldüğüne göre Arianna'ya ne olacağı ile meşgul.

Onu tutmak için bir kontratım var ama kalmak zorunda değil. Onu tutmak için elimden geleni yapacağım.

CHAPTER 36

OceanofPDF.com

T Çok mutlu görünüyorsunuz. Zander'in malikanesinin koridorunda dururken, elimdeki resim çerçevesini kavriyorum, sağ yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzülüyor. Mükemmel bir çift gibi görünüyorlar.

Aile. Zander, muhteşem gülümsemesiyle. Ve oğullarıyla gurur duyuyormuş gibi bakan anne babası.

Portreye bakarken kalbim acıyor, gözlerim Zander'in annesinde. O artık yok. Ve eğer oğluna ne olacağını bilseydi, muhtemelen yıkılırdı. Bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlanırken suçluluk duygusu göğsüme bastırıyor.

Hepsi benim hatam.

Keşke ona üzgün olduğumu söyleyebilseydim. Bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi. Keşke her şeyi geri alabilseydim. Keşke en başa dönebilseydim. Tüm bunların başladığı zamana. Keşke Danny'yi kendim öldürseydim.

Gözlerimden akmak üzere olan yaşlara engel olmaya çalışırken boğazımda kocaman bir yumru oluşuyor.

Suçluluk duygusu neredeyse için yeterli.

Bu şekilde bitmemesi gerekiyordu.

Resim çerçevesini göğsüme bastırıyorum, içimde umutsuzluk ve öfke dolaşüyor.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor derin, seksi bir ses.

Başımı kaldırıp elimle ağzımı kapatıyorum ve neredeyse yere yığılıyorum.

"Zander!" Ağlıyorum, titreyen ellerimle resim çerçevesini meşe ağacından sehpanın üzerine bırakıyorum. Düşüyor ama umurumda değil. Ona koşmalıyım. Hissetmek için

Ona. Yüzümü göğsüne gömüyorum ve içimdeki her şeyle ona sarılıyorum. *Gitmesine asla izin vermeyeceğim.*

"Nasıl oldu da..." sesim kesildi, çünkü ona bakmak için arkama yaslandığımda ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bana zayıfça gülümsüyor, gözleri yüzümdeki bir tutam saça odaklanıyor ve onu fırçalayıp beni öpmek için öne eğiliyor. Bu basit dokunuş beni eritiyor. Vücudum ona doğru gevşiyor, sonunda onun vücudunun sıcaklığını hissediyorum. "Suçlanmayacağım."

Sözleri beni yavaşça etkiliyor, ne dediğini tam olarak anlamam zaman alıyor. Şokla ondan uzaklaşıyorum ama ben gözlerinin içine bakarken o belimden aşağısını kendine yakın tutuyor.

Konuşamıyorum. Şok yüzünden sesim elimden alındı. Başımı hafifçe salladım ve "Suçlama yok mu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Nasıl?" Sonunda usulca başardım.

Zander'in gözleri bir an için kararıyor, vücudu geriliyor. "Babamın bağlantıları var," diye cevap veriyor, sesi alçak. "Hâlâ bir sürü iyilik borcu var."

"Her şey..." diye nefes alıyorum şokumu atlattığımda. "Her şey yolunda mı? Her şey bitti mi?"

Beni göğsüne çekerken zar zor nefes alabiliyorum. Eli sırtımda nazikçe duruyor ama yine de dokununca acıyor. "Özür dilerim," diye nefes alıyor saçlarımın arasından, ben göğsüne yerleşirken. Sırtım umurumda bile değil. Şu anda umurumda değil. Yüzümü gömleğinin içine gömüyorum, sadece onu içime çekiyorum. "Her şey bitti."

istemiyorum.

Eğer yaparsam, onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyorum. Ve onu bir daha kucığıma alma şansım olmayacak.

Zander saçlarımı öperken, "Seni yakaladım," diye fısıldıyor. "Ve gitmene izin vermeyeceğim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ona daha da sokuluyorum. *Yapma, lütfen beni asla bırakma.* "Bir süredir sana söylemek istediğim bir şey var. Söylemek istediğim ama cesaret edemediğim bir şey." Gözlerim kapalı konuşuyorum, ama yüzüme bakmak için geri çekiliyor ve ona anlatmak için gözlerinin içine bakmak zorunda kalıyorum.

Zander merakla bir kaşını kaldırıyor. "O da ne?"

Boğazımda büyük bir yumru oluşuyor.

"Seni seviyorum, Zander Payne," diyorum ona, sesim duygularla dolup taşıyor.

Zander hemen cevap vermiyor ve ben onun cevabını beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki göğsüne doğru pompalandığını hissedebileceğinden eminim. Ama yakışıklı bir sırtıya büründüğünde endişelenecek bir şey olmadığını anlıyorum.

"Ben de seni seviyorum Arianna Owens," diyor Zander usulca, derin ve tutkulu bir öpücük için yaklaşarak. "Ve her zaman seveceğim."

OceanofPDF.com

EPILOGUE

OceanofPDF.com

"T

Seni bekliyor olacağım." Babamın sesi telefonda net bir şekilde duyuluyor.

"Bunu anlıyorum," diye cevap ve dışarı çıkıyorum.

Telefon kulağımda, mutfaktayım. Bu *Yılın Galası*, şu ana kadar bu unvana sahip üçüncü *gala*.

Veronica Marsett kendi hayır kurumu için ev sahipliği yapıyor ve dört yüzden fazla katılımcı orada olacak. Çoğunu ilk elden tanıyorum ve yarısı onlara hitap etmemi bekliyor olacak. Onları herkesin önünde fark etmemi ve fotoğraf çektirmemi. Babamın ben küçükken söylediği gibi dirsek sürtmek için.

Bunlar en önemli sahnelerdir. Her şey kiminle görüldüğünüzle ilgili.

Ama Arianna'm, sevgilim zar zor uyurken, gitmek isteyeceğinden şüpheliyim. Ve eğer o benimle değilse, ben de gitmiyorum.

O yanımda olmadan hiçbir yerde olmak istemiyorum. Çünkü babam haklı. Her şey kiminle görüldüğünle ilgili. Önemli olan bu. Ve şu anda benim için önemli olan tek kişi o.

Beni kurtarmış olsa bile. Bekleyebilir. İş bundan sonra hep bekleyecek. üzerinde.

"Gerçekten onları küçümseyecek misin?" Garip bir şekilde, babamın sesi sadece bir öğüt izi taşıyor.

"Bu bir küçümseme değil, kendini iyi hissetmiyor."

Babam telefonda bir an sessiz kaldı. Kütüphanenin arka tarafında yanan ateşin ışığı loş odayı aydınlatıyor. Tavandan tabana perdeler uzak tarafta sıkıca kapalı, ama bana en yakın olanlar açık, sadece birinin göz atabileceği kadar.

Dışarı telefonu kulağıma götürüyorum ve karın yere çöktüğünü görüyorum. Şubat ayının başları bizi haftalarca eve hapsedecek kadar kar getirdi, ama ben bununla iyiyim.

Babam konuşmaya başladığında arkamı dönüp büyük deri kanepeye bakıyorum. Arianna rahat etmek için ağırlığını üzerinde kaydırırken koltuk inliyor. Elleri şişmiş karnının üzerinde duruyor ama mışıl mışıl uyuyor.

Benimle yatakta uyuyamamasından nefret ediyorum; sanırım burada uyumaya başlamam gerekecek.

"Sonuçlandırılması gereken anlaşmalar var ve eğer doğru yatırımcılarla görünürseniz, bu onların tekliflerinin yükselmesini sağlayacaktır." Bana zaten bildiğim şeyleri söylüyor ama artık umurumda değil. Paradan çok daha fazlası var. Güçten daha fazlası. Aşk var.

Arianna'nın karnı derin bir nefesle yükselirken, yavaşça yan tarafına dönüyor ve giderken krem rengi şönil bir şalı da beraberinde sürüklüyor.

Tamamlanmış olmanın verdiği bir his var. Zaten sahip olduğunuzdan daha fazlasını istememek.

Tatlı dudaklarından yumuşak bir memnuniyet iç çekişi dökülüyor.

"Eminim anlayacaklardır," diyorum telefonda alçak sesle, ama Arianna'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Beni görünce yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor.

Karşılık vermemi sağlayan gerçek bir gülümseme.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, ona doğru çekiliyorum. Yere, onun yanına çömeliyorum ve burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Gitmem gerek," diyorum babama, beni ikna çalıştığı her neyse onu kesip atarak.

"Bekle!" Babamın keskin sesi beni şaşırttı ve irkilerek telefonu hafifçe kendimden uzaklaştırdım.

Arianna dirseğinin üzerinde yükseliyor, gözlerindeki uykuyu siliyor ve telefona bakıyor. Babamın öfkesine alışık değil ve dürüst olmak gerekirse, ben de onunla uğraşmayalı uzun zaman oldu. Buna tanık olmasına izin vermeyeceğim. Ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim ve babamı azarlamaya hazırlandım.

Son zamanlarda giderek daha fazla işi ona bırakmamdan ya da sadece bırakıp gitmemden rahatsız oluyor. Çok sayıda yatırımcı var ve ben artık bazı anlaşmalarla ilgilenmiyorum. Korumam gereken bu kadar çok şey varken olmaz.

En kötüsüne hazırlıklı olarak nefesimi içime çekerken dudaklarım aralanıyor ama telefonun diğer ucundan gelen kelimeleri beklemiyordum.

"Bebek partisi gelecek ay mı?" diye soruyor babam, boğazını temizleyip yanıt bekliyor.

Omzumun üzerinden Arianna'ya bakmak için geri döndüğümde alnıma derin bir kırılganlık yerleşiyor.

"Gelecek ay, evet." Bir an bekliyorum, Arianna ayağa hâlâ gergin ve gergin hissediyorum, karnını sanki bırakırsa düşecekmiş gibi tutuyor. O kadar güzel ki, çocuğumu taşıyor. Öğrendiğinden beri onda bir parıltı var.

"Gitmek istiyorum," diyor babam kesin bir inançla.

"Bu erkekler için değil," diyorum ve kelimeler ağzımdan inançsızlıkla dökülüyor.

"Tabii ki öyle, sonunda gideceğiz... Annen buna bayılırdı." İtirafı beni şaşırttı. "Sonunda ona bir hediyeyle gidersin ve tüm eşyaları yüklemesine yardım edersin. Yaptığın şey bu," diyor gayri ciddi bir şekilde. "Bu muhtemelen annenle yaptığım son doğru şeydi. Ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum... ve sana yardım etmek istiyorum."

Arianna bana doğru yürürken vücudum olduğu yerde donup kalıyor, bir eliyle şiş yumruğunun üzerinde yatıştırıcı daireler çizerken diğer eliyle sırtını destekliyor.

"Elbette," diye cevaplıyorum babamı. O zamanlar nasıl görüldüğü hayalimde canlanıyor. Belki de yıllar önce mutluydular.

"Anlaştık o zaman. Eminim seni daha önce göreceğim?" Sözcükler bir soru olarak ortaya çıktı.

"Elbette," diyorum tekrar, bana doğru eğilirken bir kolumu Arianna'nın beline doluyorum, gözleri sorularla irileşmiş ama vücudu rahatlamış.

"Peki o zaman, yakında konuşuruz." Aramızda bir an sessizlik oluyor ve yıllar sonra ilk kez ona onu sevdiğimi söyleme isteği duyuyorum. Sanki gerçekmiş gibi, ama söylemiyorum. Belki başka bir zaman. Hat kesiliyor ve telefonu kulağımdan çekip elimdeki telefona bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor ve sesi yumuşak, endişeyle karışık.

Telefonu birkaç adım ötedeki kanepeye fırlatıyorum ve onu kollarıma alıyorum. Onu kendime doğru çekerken karnı benimkine sürtünüyor. "Tabii ki."

Bana temkinli bir şekilde bakıyor, tek kaş şüpheyle kalkıyor.

"Her şey harika."

Dudaklarında yine o tatlı gülümseme beliriyor ve başını sallayarak "Öyle, değil mi?" diyor.

Dudaklarını usulca öpüyorum ama o daha da derinleştiriyor. Benim açgözlü sevgilim. Ona daha fazlasını vermekten mutluluk duyarım. Bana verdiklerine karşılık ona dünyayı verebilirim.

Öpüşmeyi kestiğinde, aramızda fısıldıyorum, "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Zander."

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHORS

Birlikte yazdığımız romanımızı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Umarız bizim yazmayı sevdiğimiz kadar siz de okumayı sevmişsinizdir! Aşağıdaki sosyal ağlarımızda bağlantıda kalın!

Willow Winters

[Tüm Kitapları Amazon'da](#)

[Görüntüle](#)

[Facebook Instagram](#)

[Willow'un Web Sitesi](#)

[Lauren Landish](#)

[Tüm Kitapları Amazon'da](#)

[Görüntüle Facebook](#)

[Instagram](#)

[Lauren'in Web Sitesi](#)

Standalones

Mürekkeplenmiş: Bir Kötü Çocuk Komşu
Romantizmi Baştan Çıkarılmış: Kötü Çocuk
Komşu Romantizmi Bay CEO

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.